

[Tiểu Lâu Truyền Thuyết] Quyển 2 - Thả Dung Thiên Hạ

Contents

[Tiểu Lâu Truyền Thuyết] Quyển 2 - Thả Dung Thiên Hạ	1
1. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 1: Thọ Yến Kinh Biển	1
2. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 2: Lệnh Lăng Trì	5
3. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 3: Tiền Trần Vãng Thế	9
4. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 4: Thiên Lao Dị Hình	13
5. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 5: Hình Trường Chi Dị	16
6. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 6: Lâm Hình Khuyên Nhau	19
7. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 7: Pháp Trường Kinh Biển	22
8. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 8: Kỳ Hành Kinh Thiên	25
9. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 9: Ứng Biến Mau Lẹ	30
10. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 10: Giữa Quân Và Thần	33
11. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 11: Phiêu Nhiên Mà Đi	38
12. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 12: Xử Phạt Bất Ngờ	40
13. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 13: Chân Tướng Như Thế	44
14. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 14: Mạt Lộ Kỳ Duyên	48
15. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 15: Viễn Khách Kính Tiết	53
16. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 16: Diệu Thủ Thần Y	55
17. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 17: Kinh Giao Trà Quán	58
18. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 18: Nương Tựa Lẫn Nhau	61
19. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 19: Đương Diện Vuột Mắt	66
20. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 20: Tạc Thị Kim Phi	69

[Tiểu Lâu Truyền Thuyết] Quyển 2 - Thả Dung Thiên Hạ

Giới thiệu

Thể loại: xuyên việt, ăm áp, hài, một chút ngượcEditor: Yển/ Độc ẢnhY được mệnh danh là học sinh ưu tú nhất, y, là l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-lau-truyen-thuyet-quyen-2-tha-dung-thien-ha>

1. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 1: Thọ Yến Kinh Biển

“Tả tướng Dung Khiêm ngang ngược khi chủ, chuyên quyền thiên chính, lệnh cách chức điều tra, đóng cửa suy ngắm, chờ luận tội.” Thanh âm lạnh lạnh của thái giám tuyên chỉ vọng lại trong tai mỗi người.

Trong đại hoa viên phủ Tả tướng, lít nha lít nhít, người quỳ chật khắp.

Sinh nhật ba mươi sáu tuổi của đương triều Tả tướng Dung Khiêm, cơ hồ quan viên cả triều đình đều đến mừng thọ, bốn gánh hát nổi danh nhất kinh thành luân phiên lên đài, khu vườn rộng cực kỳ của tướng phủ,

bày ghế cũng không xong. Lại thêm các loại chiêng trống vũ nhạc khác, càng nhiều không đếm xuể.

Ngay vào lúc hoa tươi rực rỡ, náo nhiệt phần hoa tột cùng này, đại đội binh mã bỗng nhiên ủa đến bao vây tướng phủ, tổng quản thái giám mặt trầm như sương trước mọi người tuyên đọc thánh chỉ, chấn phủ Tả tướng mới rồi còn tràn đầy tiếng cười nói vui vẻ thành châm rơi có thể nghe tiếng. Mỗi một mệnh quan triều đình tay nắm đại quyền đều tái mặt, ngạc nhiên không biết phải ứng biến làm sao, toàn bộ kinh ngạc quỳ ngậy ra.

“Thần linh chỉ.” Thanh âm thông dong bình tĩnh vang lên, Dung Khiêm mỉm cười đứng dậy, tiếp nhận thánh chỉ từ trong tay tổng quản thái giám, khách khách khí khí nói: “Vương công công mời ngồi, hôm nay chính gặp sinh nhật ta, nếu không chê thì cứ dùng chút rượu thịt nhé.”

Vương công công hơi nhủu mày: “Ta còn vội hồi cung phục chỉ.”

“Đã như thế, vậy không chậm trễ công công nữa.” Dung Khiêm lại nói được làm được, không nhìn Vương công công nữa, cũng chẳng để ý một đám quan viên còn đang sững sờ quỳ dưới đất, tự mình ngồi lại chủ vị, bình thần nói: “Hát tiếp đi chứ, các người còn ngại ra làm gì?”

Đám người hóa trang vương tướng trên sân khấu vừa rồi cũng quỳ thành đoàn, lúc này cũng dùng ánh mắt sững sờ nhìn vị tướng gia đại nhân vừa bị bãi chức này. Có ai vào lúc bị bãi quan thôi chức, họa phúc khó lường mà vẫn còn lòng dạ xem kịch.

Sắc mặt Vương công công cũng hóa xanh, ngẩn ra một lúc mới chậm rãi nói: “Dung Khiêm, người thật lớn mật...”

Một câu khiển trách, bị Dung Khiêm quay đầu nhìn một cái lại dọa về bụng. Dung Khiêm thiếu niên đặc chí, mười bốn tuổi xuất sĩ, mười sáu tuổi đăng đàn bá tướng, mười tám tuổi nhập phủ Binh bộ, hai mươi tuổi nhập các, hai mươi hai tuổi phong thái phó, hai mươi ba tuổi gia phong Thái tử thái bảo, hai mươi bốn tuổi đã làm đến chức thủ phụ một nước, hai mươi lăm tuổi trở thành trọng thần được tiên đế ủy thác, quyền khuynh triều dã. Đến nay đã nắm cán khôn đủ mười hai năm, thoát nhìn cũng không thấy có gì là ngang ngược hung ác, lại tự có uy thế vô hình, trực tiếp bức những lời trong miệng quyền hoạn trở về.

Dung Khiêm cười nhàn nhạt, thông dong nói: “Vương công công, Hoàng thượng chỉ lệnh ta đóng cửa suy ngẫm, chưa hề nói không cho ta xem kịch. Hôm nay sinh nhật ta, kêu gánh hát đến, dù sao cũng phải để họ diễn, đã mời khách đến, dù sao cũng phải để họ vui vẻ, bằng không...”

Y đưa tay chỉ một chúng quan viên, bao nhiêu người vừa rồi còn quỳ được ra, toàn bộ ào ào đứng dậy, người người cười khan nói: “Cáo từ, cáo từ...” rồi đều luống cuống chạy mất. Người chen ta đẩy, rách cả quần áo, ngã nhào dưới đất, trong nhất thời đúng là đếm không nổi.

Lúc này, một bụng tâm tư nịnh bợ Tể tướng đã biến cả thành lo âu, nóng lòng phải sạch can hệ, người người chỉ sợ đi chậm một bước sẽ bị cho là đồng đảng của Dung Khiêm, nào còn nhìn được thể diện triều đình, thân phận mệnh quan gì gì đó.

Dung Khiêm chỉ cười hì hì tùy ý gọi: “Lý đại nhân, ông không ngồi một lúc đã đi à? Vương đại nhân, rượu thịt này không hợp khẩu vị sao...”

Y bên này gọi không ngừng, quan viên bên kia bị điểm đến tên đều tái mét mặt mày, hừm hừm hà hà vài tiếng rồi càng chạy nhanh hơn. Chớp mắt, khu vườn vừa rồi còn đầy khách khứa, náo nhiệt vô cùng bỗng vắng tanh, chỉ còn lại một vườn đầy chén bát thức ăn, nhất thời lại thê lương bội phần.

Chẳng qua, Dung Khiêm hiển nhiên không có cảm xúc mặt này. Vị quyền thần Yên quốc đã ba mươi sáu tuổi này, diện mạo bất quá ngoài hai mươi, dung nhan tuấn lãng, khí độ thông dong, vóc người cao lớn, hoặc giả, ngay cả cá tính cũng càng giống một người trẻ tuổi nhĩ.

Cư nhiên nhìn mà không thấy vô số binh mã trong phủ ngoài phủ, gần ấy mũi nhọn lạnh lẽo phảng phất không tồn tại, y cao cao hững hờ ngồi xuống, tự tự tại tại uống một chén rượu, lớn tiếng nói: “Không có mấy kẻ không đầu càng tốt, thanh tịnh. Ta nói, các người có hát tiếp không?”

Mắt thấy một đám đào kép đều sắp bị dọa khóc, Vương công công rút cuộc xám mặt quát to: “Tướng phủ từ hôm nay bắt đầu đóng kín, không phải người tướng phủ, cút hết ra ngoài cho ta.”

Đám đào kếp như được đại xá, mỗi kẻ mình đầy mồ hôi lạnh nhảy xuống, ngay cả trang phục đạo cụ cũng không dám cầm, chen nhau chạy ra ngoài.

Vương công công vừa lòng gật đầu, lập tức lại trợn trừng mắt, sao những kẻ liều mạng chen ra, ngoại trừ đám con hát, vẫn còn nhiều như vậy...

“Y sau khi tiếp chỉ, còn có thể an an tâm tâm, mời người tiếp tục uống rượu nghe kịch.” Yên vương tuổi chỉ mười lăm, ngữ khí đặc biệt trầm ổn, trên dung nhan đẹp đẽ vốn phải mang nét trẻ thơ, chỉ có vẻ hờ hững khiến người hoàn toàn không nhìn thấu.

“Vâng, tất cả quan viên, tôi tớ, con hát, vũ cơ có mặt đều sợ ngài ra, chỉ có y, tựa như chưa hề phát sinh chuyện gì.”

“Tất cả quan viên đều vội vàng rời khỏi mà y vẫn nhất phái thoải mái?”

“Vâng!” Thanh âm của Yên vương không nghe ra hỉ nộ, nhưng Vương tổng quản hầu hạ y hơn mười năm lại bỗng dừng mồ hôi ướt áo.

Yên Lãm cười lạnh lùng, vẫn không bị đả động như vậy sao? Từ nhỏ đến lớn, không nhìn được nhất chính là người kia vĩnh viễn bình tĩnh thông dong, trời có sập xuống cũng coi như chuyện thường, như thể trên đời này trước giờ chẳng có gì là y không thể ứng phó, không thể xử lý.

Y luôn như vậy, trong triều chính biến, mình kinh hoàng bất định, y nhàn nhạt một câu, Hoàng thượng, chút việc nhỏ thế này, có gì phải để ý.

Biên quan đại bại, mình ủ rũ mặt mày, y tùy ý nói một tiếng, Hoàng thượng, chút việc vớ vẩn như vậy, ngài không cần nhọc lòng.

Giang Nam đại hạn, mình vội vàng giảm cơm giảm áo, y thờ ơ nói, Hoàng thượng không cần lo lắng.

Vĩnh viễn là như thế, Hoàng thượng không cần lo lắng, Hoàng thượng không cần quan tâm, Hoàng thượng không cần ưu phiền, những việc vặt vãnh này, không đáng quấy rầy Hoàng thượng.

Trước nay luôn là như thế.

Nhớ lúc nhỏ, từng kính y như thiên thần, cảm thấy y thật là người tài ba nhất trên đời, sùng kính y, thích thân cận y như vậy. Người nọ lại luôn vô tình xem nhẹ sự quan tâm của y, tâm tình của y, cách nghĩ của y.

Người nọ từng là lão sư của y, dạy y trị quốc, dạy y lý chính, dạy y sách sử, dạy y làm người, sau đó, khi y dần trưởng thành, lại chẳng buồn lý giải vướng mắc của y.

Mỗi lần tịch mịch tới cùng mà quyến luyến y, muốn đến gần, y luôn nhàn nhạt nói: “Hoàng thượng, ngài còn nhỏ, cứ đi chơi đi, vi thần phải xử lý chính vụ, không thể bồi ngài.”

Mỗi lần muốn ưỡn ngực, lớn tiếng nói: “Ta không còn nhỏ nữa, ta đã trưởng thành, ta có thể độc lực trị quốc.”

Y lại vĩnh viễn nói: “Hoàng thượng, đừng càn quấy, quốc gia chính vụ không phải trò đùa.”

Y có phiền não muốn dắc hết với người kia, người kia lại không còn kiên nhẫn để nghe nữa.

Từng cho rằng y là sư trưởng, là lương thần, là chỗ dựa lớn nhất, thế mà sau nhiều lần suy sụp không thể không đối mặt với hiện thực.

Người nọ không cho y quản lý quốc gia, người nọ không cho y bổ nhiệm thân tín, người nọ không cho y hành sự theo ý nguyện, thậm chí cả tuyển phi lập hậu cũng chỉ có thể chọn nữ tử người nọ chỉ định.

Y luôn mỉm cười nhàn nhạt như vậy, giống như chuyện thiên hạ đều nằm trong tay, trên đời chẳng chuyện gì có thể thoát khỏi sự khống chế của y, có thể không bị y thao túng.

Muốn đập tan nụ cười vĩnh viễn trên mặt y biết mấy, muốn nhìn vẻ trấn định tự nhiên của y biến thành kinh hoàng không hiểu biết mấy.

Thế nhưng không có tác dụng, hoàn toàn không có tác dụng.

Nhân y cầm quyền lâu ngày, dần dần xa hoa dâm dật, bắt đầu lục đục với thân tín ngày xưa mà lạng lẽ mua chuộc tâm phúc của y, nhân y ỷ quyền cậy thế, độc đoán độc hành mà lên hội kiến đại thần, lôi kéo lòng người.

Cẩn thận, từng chút từng chút, xây dựng lực lượng thuộc về mình, âm thầm, không để người phát giác, làm cho quân quyền kinh thành bắt đầu tập trung trong tay mình.

Ngay vào lúc y mừng sinh nhật ba mươi sáu tuổi, phát động chính biến, một kích bất ngờ. Đánh y từ tam thập tam thiên* rơi thẳng xuống mười tám tầng địa ngục, thế nhưng, việc này thì thế nào?

Người kia vẫn có thể mỉm cười nói, thần tuân chỉ.

Tất cả quyền lực tan thành mây khói, từ người trên rơi xuống thành tù nhân, tất cả quan viên a dua tránh y như ôn dịch, y vẫn có thể thong thong dong dong uống rượu xem kịch.

“Tất cả quan viên đều nhao nhao rời khỏi, nô tài lại đuổi hết những kẻ không liên quan, hiện tại cả tướng phủ chỉ còn mỗi một mình Dung Khiêm?”

“Một mình? Hạ nhân của tướng phủ đâu? Nô bộc thì sao? Muốn cho y tội danh, chung quy phải thẩm tra những hạ nhân tướng phủ này mới được.” Yên Lãm khê nhều mày “Sao có thể một hơi thả hết, sao biết trong đây không có thân tín ám kỳ của Dung Khiêm?”

Vương tổng quản vẻ mặt đau khổ: “Tướng phủ cả một hạ nhân cũng không có?”

Yên Lãm mắng: “Ồ đồ, đường đường một tướng phủ, sao lại không có một hạ nhân?”

“Sinh nhật ba mươi sáu tuổi của Tả tướng đại nhân đã bắt đầu chuẩn bị từ nửa năm trước, Tả tướng mỗi ngày đều chê người dưới làm việc không lanh lẹ, làm việc không thống khoái, làm việc không chu đáo, kế hoạch không phô trương, mỗi ngày đuổi người khỏi phủ. Trước trước sau sau lại đuổi đi hơn chục, bán đi vài chục. Người của phủ Tả tướng vốn đã không nhiều, y trước kia là người thập phần đơn giản, mấy năm nay mới bắt đầu biến thành xa hoa kiêu dâm. Nhân thủ ngày xưa đầu tiên không đủ dùng, thứ hai chất phác như y trước kia, rốt cuộc đều không hợp tâm tính y hiện tại, cho nên người đuổi người bán rất nhiều, dứt khoát đuổi hết. Y lại ngại ra ngoài mua hạ nhân phiền phức, trực tiếp nói với các phủ, muốn mượn hạ nhân lanh lợi của các phủ dùng tạm.”

Yên Lãm lạnh lùng nói: “Tự nhiên các phủ không ai không dâng vôi, hấp tấp đưa những kẻ thân tín nhất lanh lợi nhất trong nhà đi hầu hạ, lại không ngừng dận dò, nhất thiết phải giúp Tả tướng đại nhân chuẩn bị một thọ yến thật vẻ vang, chấn động kinh sư.”

“Vâng.” Vương tổng quản thấp giọng nói “Những người đó toàn là người ra từ các phủ, hầu như đều là thân tín của các quan viên khác, thật sự bắt lại thẩm vấn, chỉ sợ liên lụy quá lớn, nô tài đành phải để họ đi, có điều, tất cả đều ghi tên vào sổ, không cho những người này tùy tiện ra kinh, về sau nếu có chuyện gì cần tra hỏi, hiển nhiên cứ tìm là đến.”

Yên Lãm hờ hững nói: “Mọi người đều đi hết, không một ai ở lại bên cạnh chăm sóc y, cùng chung hoạn nạn với y?”

“Trái lại có một nha đầu phụ trách bưng trà rót nước, hầu hạ sinh hoạt thường ngày cho y không chịu đi, quỳ xin y để mình ở lại hầu hạ săn sóc.”

Yên Lãm nhướng mày: “Y thế nào?”

“Y chậm chạp đứng dậy, nói một tiếng rằng khóc ồn quá. Sau đó đưa tay xách nha hoàn kia lên, tiện tay vung một cái, nha hoàn kia trực tiếp từ tường viện cao cao bay ra ngoài, tiếng kêu thảm dọa chúng sĩ bình ở đó tái cả mặt.”

Yên Lãm mỉm cười: “Y võ công cao cường, chừng mực nắm giữ hẳn nhiên hoàn hảo, đại khái không muốn liên lụy nha hoàn kia mới ném cô ta ra ngoài, nha hoàn là hạng nữ lưu, nào hiểu được, kỳ thật cú ném đó nhìn thì dọa người, nhưng hẳn có thể an toàn chạm đất, lông tóc vô thương.”

Vương tổng quản rùng mình: “Nha hoàn nọ ngã xuống đất, cả xương sườn cũng gãy mất hai, người cũng học máu ngắt đi.”

Yên Lãm nhíu mày: “Y thực sự tàn nhẫn như vậy sao?”

“Thương tích của nha hoàn đó nô tài đã cho người nghiệm, tuyệt đối không giả, còn là đồng bạn tỷ muội của cô ta khóc lóc tìm người khiêng đi.”

“Hoàng thượng, việc này phải chăng có cổ quái?” Người nói chuyện chỉ lớn hơn Yên Lãm chừng hai tuổi, tuổi cũng trẻ, mặt mày cũng có vẻ tang thương thành thực đồng dạng.

Bắc Tịnh vương thế tử Sử Tịnh Viên làm thư đồng của Yên Lãm, cùng y lớn lên, cùng y thương nghị đại sự, đồng bạn tín nhiệm nhất, nhíu chặt chân mày: “Đường đường một Tể tướng, thân mang tội lớn, thoát nhìn cư nhiên chỉ có mình y. Dung Khiêm vốn cha mẹ chết sớm, không có nửa kẻ thân thích, hiện tại cả một hạ nhân cũng không. Bất luận sau đó định y tội gì, triều đình chỉ có thể đối phó mình y, bất cứ ai cũng không liên lụy được, thoát nhìn cứ như thể từ rất lâu về trước y đã chuẩn bị sẵn sàng cho hôm nay.”

Yên Lãm hơi do dự: “Nếu y thật có chuẩn bị, há lại để chúng ta nắm binh quyền kinh thành, há có thể có biến cố hôm nay?”

Sử Tịnh Viên cười khổ một tiếng: “Đây cũng chính là chỗ vi thần nghĩ mãi không ra.”

Yên Lãm ngẫm nghĩ một chút, liền nói: “Giám thị chặt chẽ nhất cử nhất động lẫn ăn uống của Dung Khiêm, y chưởng chính nhiều năm, thân tín, người y từng đề bạt, đều phải nằm trong sự khống chế của chúng ta, mặc dù binh quyền kinh thành đã nằm trong tay chúng ta, mặc dù người trên tay y đã có không ít kẻ tỏ ý muốn hiệu trung cho trẫm, chúng ta cũng không thể lơ lỏng một chút. Chủ soái các lộ đại quân khác trong nước, tuy đa phần đều đã âm thầm có thái độ, nhưng động tĩnh liên quan, trẫm nhất định phải biết ngay lập tức, người phụ trách điều phái lương thảo, sửa lương thảo vận chuyển mỗi tháng thành mỗi ngày, bảo đảm không quân đội nào có cơ hội làm loạn. Những hạ nhân ra từ tướng phủ này, tuy không tiện bắt nhốt tra tấn toàn bộ nhưng cũng phải bị giám thị toàn trình.”

“Tuân chỉ.” Sử Tịnh Viên đáp một tiếng, môi hơi mấp máy, chực nói lại thôi.

Yên Lãm nhàn nhạt nói: “Có chuyện gì, nói thẳng không ngại.”

“Hoàng thượng, Dung Khiêm có dũng cái thể, võ kinh thể, tuy phái đại quân bao vây, cuối cùng vẫn là họa tâm phúc, người này chưởng chính nhiều năm, trong tối chưa chắc không có âm kỳ an bài gì, những hạ nhân được thả khỏi tướng phủ này tuy trong tâm khống chế giám thị, cũng chưa chắc hoàn toàn không cách nào truyền tin tức gì ra ngoài, tuy rằng đại bộ phận tướng lĩnh đều tỏ ý hiệu trung cho Hoàng thượng, nhưng vẫn có người nghĩ tình Dung Khiêm đề bạt. Tất nhiên lúc này Dung Khiêm đã ở trong tay, để phòng cái loạn bất trắc tương lai, tốt nhất...” Sử Tịnh Viên hơi đưa tay lên rồi chém xuống một phát.

Yên Lãm trầm mặc một lúc, mới nói: “Trước giải y vào thiên lao, gông to xích nặng, điều cao thủ trông giữ, chờ Đại lý tự nghị định tội danh rồi nói tiếp.”

* Phật giáo gọi thiên thứ sáu trong dục giới là tam thập tam thiên, sau hình dung nơi cao nhất

2. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 2: Lệnh Lăng Trì

“Tạm áp vào thiên lao đợi tội?” Dung Khiêm đang quỳ dưới đất hơi không kiên nhẫn nhướn mày, đứng dậy, hai tay tiếp nhận thánh chỉ, đối mặt với Hình bộ Thị lang Tổng Thừa Phong truyền chỉ: “Tổng đại nhân, ta có thể phiền ngài truyền đạt một câu đến Hoàng thượng không?”

Tổng Thừa Phong đầu mướt mồ hôi lạnh, hồi lâu không thể trả lời.

Tổng Thừa Phong là quan viên Dung Khiêm một tay đề bạt, nếu không có Dung Khiêm thì đến bây giờ khả năng y vẫn chỉ là một đường quan Hình bộ con con mà thôi, là Dung Khiêm tình cờ phát hiện người này thâm án xử án khá có tài hoa, mới đặc cách đề bạt.

Tổng Thừa Phong thường ngày khi nói đến Dung Khiêm đều cảm kích vô cùng, sùng kính vô thượng, hờ chút là ra vẻ nguyên máu chảy đầu rơi vì ân tướng đại nhân, sau đại biến lại ngay lập tức dâng biểu liệt kê mười đại tội trạng của Dung Khiêm, yêu cầu Hoàng thượng nghiêm trị.

Lần này Yên Lãm cố ý để Tống Thừa Phong đến tuyên chỉ, chính là muốn xem Dung Khiêm khi đối mặt với quan viên do mình một tay đề bạt này, sẽ có tâm tình thế nào.

Thế nhưng Dung Khiêm vẫn hờ hợt như vậy, thông dong như cũ, hết như chẳng có việc gì, không thấy mấy may dao động cảm xúc, lúc này nhàn nhạt một câu, khiến Tống Thừa Phong đau đầu vô cùng, chỉ đành cười khổ nói: “Hạ quan tuy nhậm chức Hình bộ, nhưng án của đại nhân đã giao cho Đại lý tự, hạ quan thật sự không thể nói gì.”

Dung Khiêm bật cười: “Tống đại nhân hiểu lầm, không phải ta muốn nhờ Tống đại nhân cầu tình hộ, hoặc giúp ta kêu oan xin tha với Hoàng thượng, ta chỉ hy vọng Tống đại nhân có thể nói với Hoàng thượng...”

Y cười nhàn nhạt: “Ta có dũng khí chịu chết, thật không có nhẫn nại để ngồi tù, muốn giết muốn giảo đều vô phương, chỉ muốn phiền Hoàng thượng mau một chút là được.”

“Ta có dũng khí chịu chết, thật không có nhẫn nại để ngồi tù, muốn giết muốn giảo đều vô phương, chỉ muốn phiền Hoàng thượng mau một chút là được.” Yên Lãm tái mặt, chậm chậm lặp lại từng chữ.

Tống Thừa Phong còn chưa lớn gan đến mức dám một chữ không đối truyền cho Yên Lãm, là mật thám Yên Lãm phái ra đã báo lên câu này.

Yên Lãm lặp đi lặp lại câu này, trên khuôn mặt thiếu niên anh tuấn là vẻ lạnh lùng.

Vương tổng quản phục dưới đất, đầu vừa cúi thì không dám ngẩng lên nữa.

Sử Tịnh Viên cũng chỉ cảm thấy một cổ hàn khí không hiểu, khiến toàn thân người ta run rẩy.

Qua một hồi, Yên Lãm mới chậm chậm ngắt từng chữ: “Y đã muốn chết như vậy thì trăm sẽ thành toàn, bất quá, cách chết này lại phải do trăm quyết định...”

Y cười lạnh lùng, ánh mắt thiếu niên đặc biệt lãnh khốc tàn lệ.

“Xử tử lăng trì?” Dung Khiêm rút cuộc lộ ra vẻ ngạc nhiên “Không phải chứ?”

Nhân vật mà trời sắp không sợ, mọi sự không để tâm này, rút cuộc đã có biểu tình ngạc nhiên tính nhảm, thế nhưng Sử Tịnh Viên phụ trách truyền chỉ lại không hề cảm thấy cao hứng.

Thánh ý lần này y không hề tán thành, tranh chấp với Hoàng thượng hồi lâu, cuối cùng vẫn không thể không nghe lệnh hành sự. Hoàng thượng mệnh y tự mình đến truyền chỉ, mệnh y chú ý mỗi một câu, mỗi một biểu tình, mỗi một động tác của Dung Khiêm, sau khi trở về thuật lại đầy đủ.

Sử Tịnh Viên cảm thấy, đối mặt với phương thức tử vong đáng sợ nhất trong thiên địa này, biểu hiện của Dung Khiêm chỉ là giật mình, chỉ là cảm thấy không hợp lý, thậm chí như một người lớn, không biết làm thế nào khi đối mặt với tiểu hài càn quấy không nghe lời, lại vẫn chẳng mấy may tỏ vẻ kinh sợ, hoảng hốt, e ngại, phần nộ.

Dung Khiêm nhú mảy, từ từ nửa đứng thẳng dậy, kéo theo một thân xiềng xích vang lên.

Người bình thường mang gông lớn hai trăm cân, tay chân đều bị dùng tư thế quái dị xích lên cột, đứng không thể ngồi không được nằm không xong, chỉ có thể hoặc quỳ hoặc ngồi xổm, suốt ba ngày ba đêm đều phải hấp hối, thậm chí không ngủ. Thế mà y lại thần hoàn khí đủ, cả sắc mặt cũng vẫn ôn hòa hồng hào như bình thường. Nên khi tiếp chỉ vô luận là quỳ hay dậy đều dứt khoát nhanh nhẹn.

Nhân vật như vậy, nếu không phải mấy ngàn quân đội vây chặt, hàng loạt cung tên nhắm chuẩn gắt gao, lại có biện pháp nào có thể nhốt vào đại lao?

Lần này tay Dung Khiêm đang bị xích trên gông, không cách nào tiếp chỉ, cho nên y chỉ hơi nghi hoặc hỏi: “Sử thế tử, có phải ta đã làm sai chuyện gì, bản thân lại không biết, có phải ta đã dưới tình huống không tự biết, đắc tội với Hoàng thượng?”

Sử Tịnh Viên cười khổ một tiếng, không nói gì, giữa Dung đại tướng quốc người với Hoàng thượng rút cuộc có vấn đề gì thì phải hỏi chính các người chứ?

Mặt Dung Khiêm đầy vẻ khó hiểu: “Ta biết Hoàng thượng muốn giết ta, ta cũng biết ta chuyên quyền thiện chính, đích xác có chỗ mạo phạm Hoàng thượng, Hoàng thượng muốn tự mình chấp chính, Hoàng thượng

muốn quét sạch chướng ngại, muốn ta chết, điểm này cũng không khác thường, cũng không tính là chuyện gì khó lường, chỉ là tại sao phải lãng trí? Ta tuy có chỗ bất kính với Hoàng thượng nhưng cũng không nghiêm trọng đến mức phải lãng trí chứ. Thế tử ngài luôn sớm chiều làm bạn với Hoàng thượng, chuyện của Hoàng thượng ngài biết rõ nhất, ngài có biết Hoàng thượng quyết định như vậy, có thâm ý gì không?”

Truy hỏi thế này là chuyện trong dự liệu, chỉ là ngữ khí này, vẫn không có phần nộ, kinh hoàng, bất bình, sợ hãi, vẻ mặt ngữ điệu cứ như một người tràn ngập nghi vấn, rất hiếu kỳ theo đuổi đáp án.

Sử Tịnh Viên cơ hồ có một loại ảo giác, tưởng rằng mình nhìn thấy hài tử trong thư thực, rất hiếu kỳ muốn thỉnh giáo tiên sinh vấn đề.

Sử Tịnh Viên thở dài: “Thiên cơ thánh ý, há là thần tử chúng ta có thể suy đoán.”

Dung Khiêm nhướn mày, nở nụ cười, sau đó nói: “Sử thế tử, ngài là thần tử của Hoàng thượng, cũng là bằng hữu của Hoàng thượng, lời ngài nói Hoàng thượng hẳn là nghe được. Ta vẫn hy vọng ngài có thể đề nghị với Hoàng thượng, hãy cân nhắc phương thức xử tử ta một chút. Ta dù sao chấp chính đã nhiều năm, lại là thần tử được tiên đế ủy thác, Hoàng thượng muốn lãng trí ta, khó tránh mang tiếng tàn bạo, cũng tổn cái đức của tiên đế. Hơn nữa ta gần đây tuy có phần kiêu hoành, nhưng khi chưởng chính vẫn có chút công lao với nước, cho dù có tội cũng chưa đến mức này. Hoàng thượng đối xử với ta như vậy, cũng sẽ khiến rất nhiều thần tử e sợ, thậm chí một số người từng nhận ân nghĩa của ta, cũng có thể sinh oán hận với Hoàng thượng. Người như ta đây, cho dù công khai xử tử, hoặc là do Hoàng thượng hạ chỉ xử tử, đều tổn thanh danh của Hoàng thượng, cùng khả năng nhìn người của tiên hoàng. Phương pháp tốt nhất là cho ta ở trong lao trúng độc chết hoặc ngộp chết, lưu lại toàn thân, chỉ nói là bệnh cấp tính mà chết. Nếu sợ ta thừa cơ giả trò thoát thân, không ngại sau khi hoàn thành hết thấy nghi thức tương quan, phái người đem thi thể ta chặt đầu cắt lát hoặc tiên thi, vậy là có thể an lòng thiên hạ, cũng không tổn cái danh nhân tử của Hoàng thượng, cho dù Hoàng thượng có oán hận gì với ta, cũng có thể trút giận, đúng không?”

Y nói tùy ý nhẹ nhàng, Sử Tịnh Viên lại nghe mà lão đảo chực ngã, cơ hồ phải té xỉu.

Kỳ thật, phân tích lợi hại của Dung Khiêm vô cùng thấu triệt, vô cùng sáng tỏ. Y chính là biết Dung Khiêm người này không lưu được, nhưng cũng không thể giết công khai, mà lãng trí xử tử càng không ổn, cho nên mới nhiều lần can gián. Thế nhưng, lời cùng kiểu, đạo lý cùng kiểu, từ miệng Dung Khiêm nói ra, hẳn nhiên nói ra, y nghe thế nào cảm thấy đầu váng mắt hoa thế ấy, chẳng hiểu được gì.

Nhìn thấy biểu tình cứng họng đó của Sử Tịnh Viên, Dung Khiêm vốn thao thao bất tuyệt chợt ngừng nói, rút cuộc cười cười, lần đầu tiên trong tươi cười lại có vẻ mất mát: “Thôi, Hoàng thượng cũng lớn rồi, tự có suy nghĩ của ngài, quyết đoán của ngài. Ta cũng thế này rồi, còn quản ba quản bốn, vung tay múa chân, thật có hơi buồn cười. Thế tử trở về, chỉ nói Dung Khiêm tạ chủ long ân là được.”

Sử Tịnh Viên sững sờ hồi lâu, không nói ra lời.

Dung Khiêm cười hỏi: “Sử thế tử còn gì phân phó?”

“Không còn.” Sử Tịnh Viên đáp như mộng du, lại như mộng du quay người hướng đến cánh cửa sắt của phòng giam.

Dung Khiêm nghĩ nghĩ, chợt nói: “Sử thế tử.”

Sử Tịnh Viên sững sờ quay đầu.

Dung Khiêm mỉm cười: “Nói thế này hoặc giả hơi khó tin, nhưng ta là thật lòng. Sử thế tử, bệ hạ về sau, xin nhờ ngài.”

Thân thể Sử Tịnh Viên chấn động, môi mấp máy, định nói gì đó, lại không phát ra tiếng.

Dung Khiêm đã thần nhiên dời tầm mắt, bình tĩnh nói: “Những lời này cũng không cần nói nhiều với Hoàng thượng nữa, tránh cho ngài thêm phiền não, thế tử, mời.”

Đợi khi Sử đại thế tử về mặt ngõ ngang rồi đi như du hồn, Dung Khiêm mới vịn phần phiến muện dựa lưng lên cột, ôi, lãng trí, lãng trí ôi.

Phải chịu chín trăm chín mươi chín đao, phải giết đủ mười ngày rỗng rã, quá là vất vả. Tại sao không thể một đao kết thúc, tại sao không thể một chén độc được cho xong đi.

Bất quá chỉ lãnh đạm, coi nhẹ người một chút thôi mà. Tiểu thí hài hiện tại sao toàn ghi thù như vậy, thật là thằng bé khó chịu.

Những mười ngày, bảo ta làm sao chịu qua đây, còn phải chịu tội mười ngày nữa. Thật muốn cao giọng khóc rống một phen.

Thật muốn hoàn thành mô phỏng sớm một chút, trở về sớm một chút, thật là khiến người phiền muộn. Ta nhớ máy tính của ta quá, nhớ ID game cấp ba trăm sáu mươi hai của ta quá, nhớ cuộc sống hạnh phúc trong quá khứ quá.

Dung Khiêm càng nghĩ càng cảm thấy mình bất hạnh, trong lòng bi thảm không hiểu, khóc không ra nước mắt. Thôi, thôi, cứ coi đây là bóng tối trước bình minh, ôi, giáo dục tiểu hài tử, quả nhiên là một môn học vẫn cao mà.

Y bắt đầu lải nhải cần nhằn trong bụng, liệu mạng mắng một tiểu hài khó chịu không nghe lời, không quan tâm, không dễ thương.

Sử Tịnh Viên hồi cung phục chỉ, Yên Lãm câu đầu tiên liền hỏi: “Y đã nói gì?”

“Y tự biết tội lớn, tình nguyện chịu chết, chỉ cầu Hoàng thượng miễn trừ hình phạt lăng trì.”

“Y cũng biết sợ, y cũng biết hối hận rồi sao?” Yên Lãm cất tiếng cười to.

Sử Tịnh Viên lại chỉ cúi đầu cười khổ.

Yên Lãm chỉ cảm thấy khuây khỏa thoải mái bình sinh chưa bao giờ có, cười nói: “Y nói thế nào, người từ từ kể lại tường tận cho trẫm.”

Sử Tịnh Viên cắn răng, thỉnh linh quỳ xuống: “Hoàng thượng!”

Yên Lãm hơi chấn động: “Người sao vậy?”

Sử Tịnh Viên dập đầu thật mạnh: “Hoàng thượng, xin ngài thu hồi lệnh đã ban, Dung Khiêm tội đáng chết, nhưng hình phạt lăng trì, tuyệt đối không thể.”

Sắc mặt Yên Lãm lại lạnh lùng: “Tịnh Viên, hôm nay lâm triều, cả triều thần tử đều đối nghịch với trẫm, sao ngay cả người cũng không thông cảm cho trẫm.”

Vốn tưởng rằng đại bộ phận thần tử đều thức thời quay đầu, đều biết làm sao thuận theo tâm ý Hoàng đế, nhưng tại sao vừa nói phải lăng trì xử tử Dung Khiêm, đám lão thần tam triều liền nhảy dựng lên nói đến thể diện của tiên đế, cho dù là đối thủ trước kia bị Dung Khiêm áp chế cũng luôn miệng không thể, cả đến Ngự sử thiết diện bởi vì liên tục dâng tấu chủ trương Hoàng thượng tự chấp chính mà bị Dung Khiêm bãi chức cũng dập đầu trên kim giai đến đổ máu, luôn miệng nói, Dung Khiêm sinh tử là nhỏ, Hoàng thượng thanh danh lâm trọng.

Tại sao ngay cả Tịnh Viên từ nhỏ cùng lớn lên cũng muốn đối đầu với mình. Y chẳng dễ dàng gì đánh bại Dung Khiêm, chẳng dễ dàng gì nắm giữ tân chính, nếu ngay cả chính lệnh quan trọng nhất sau khi cầm quyền cũng không thể thực thi, uy tín của thiên tử ở đâu, Hoàng đế này làm lại có mùi vị gì.

“Hoàng thượng...”

Sử Tịnh Viên còn muốn khổ giá, Yên Lãm lại không muốn nghe thêm chữ nào nữa, quay người đi mất “Thế tử vất vả, tiền thế tử hồi phủ.”

Y sải bước đi, cắn chặt răng. Dung Khiêm, vô luận thế nào, ta sẽ không bỏ qua cho người. Vô luận thế nào, ta muốn người phải hối hận vì đã từng nhìn ta như không.

3. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 3: Tiền Trần Vãng Thế

Sáng sớm, Dung Khiêm khẩu vị cực tốt ăn một bữa tiệc lên đường, mặc dù thịt vịt dính răng, thịt mỡ hơi ngán, rượu trắng rõ ràng pha nước, chẳng qua nghĩ đến đây coi như là bữa ngon cuối cùng của y trên thế giới này, thôi cũng có thể nuốt tạm.

Ăn xong cơm thượng lộ thì bị trối lại. Mọi người biết võ nghệ y cao cường, dùng gân trâu ằm buộc chặt, thít thẳng vào thịt, mạch máu trong cơ thể cũng sắp bục ra.

Bởi vì là hình phạt lăng trì, cho nên lúc buộc phải cởi hết quần áo, chỉ chừa mỗi cái khố, trối gô lại. Dung Khiêm vô thú âm thầm trợn trắng mắt, tuy nói vóc người y đích xác rất tiêu chuẩn, quyết không thể kém quán quân kiện mỹ chỗ nào, chẳng qua lúc diễu trên đường, y thật sự rất hoài nghi sở thích thẩm mỹ của người cổ đại. Ôi, đáng tiếc, ném lên không phải hoa tươi trái cây, mà là vỏ dưa vỏ chuối. Người ta ném quả đầy xe, y cũng không rảnh nhường nhiều, bắt quả ném chính là vỏ trái cây, tãi chính là xe tù.

Đứng trên xe tù, rất hình thức hóa mà đi ba vòng quanh thành, nhìn bách tính khắp thành cao hứng bừng bừng đuổi theo, Dung Khiêm nở một nụ cười nhàn nhạt.

Vô luận tại bất cứ thời điểm nào, giết người vẫn là tiết mục hấp dẫn nhất, hướng chỉ là vở kịch lăng trì kích thích như vậy. Thị giác kịch liệt, đầm máu, chấn động mãnh liệt, đến đám đánh võ cũng chẳng hơn như thế, không trách được lão bách tính lại ham thích như vậy.

Dung Khiêm nhìn bách tính cao cao hứng hứng chỉ trở mình, bất giác cười, AQ khi diễu phố trước lúc chết là tâm tình gì nhỉ? Y rất nghiêm túc mà bắt đầu cân nhắc, mình nên hô to một tiếng hai mươi năm sau lại là hảo hán, hay học tập ai đó, hát một đoạn kịch không tồi, cho khán giả một lần hưởng thụ nghệ thuật sau cùng.

Trên đỉnh Lăng Nguyệt lâu, nơi cao nhất hoàng cung, Yên Lãm một mình đứng trên lầu cao, gió đầy tay áo, khoan tay trông ra xa xa.

Hoàng thành lớn như vậy, cho dù đứng cao nữa y cũng chẳng thể nhìn thấy cảnh cổng chợ, chỉ có thể xa xa hoài tưởng, người nọ bị diễu phố thị chúng, người nọ bị trối lên pháp trường, rốt cuộc sẽ thảm hại cỡ nào, buồn cười cỡ nào.

Nghĩ đến thảm trạng của người nọ, hẳn là có thể giải hận, lửa giận đọng lại trong lòng ngàn ấy năm có thể tiêu tan nhỉ, tại sao sâu trong nội tâm, thật sự chẳng thấy sung sướng gì, cảm giác nặng nề u uất kia ép y không thở nổi.

Giờ Ngọ ba khắc đã đến, theo thể lệnh quan hành hình ném xuống, tất cả bách tính chen chúc kéo đến đều hưng phấn hẳn lên, nhìn cảnh quan sôi trào bốn phía, Dung Khiêm rút cuộc khe khẽ thở dài. Ngàn ấy năm qua y chủ chính Yên quốc, tuy không dám nói là tạo phúc vạn dân nhưng chí ít cũng chưa hại nước hại dân, ít nhiều với chính cục ổn định, quốc gia an bình, chống lại ngoại xâm, đồn điền dê điều, đều có chút công. Hiện giờ muốn lăng trì y, bách tính y từng trị ngàn ấy năm mỗi kẻ hưng phấn đến thế, thật vẫn hơi bất ngờ.

Sự phức tạp, khó lường, quỷ dị của nhân tính, thủy chung khiến người cảm thấy khó mà lý giải. Cho dù tham gia nhiều lần mô phỏng như vậy, cho dù đã nhìn thấy nhiều thể thái nhân tình như vậy, rất nhiều thời điểm vẫn cảm thấy khó mà lý giải, khó mà tiếp thu.

Trong tiếng thở dài khe khẽ, tấm lưới đã chụp xuống như một cái lồng, sau đó nhanh chóng bị kéo căng, mỗi một tác cơ thể đều bị mắt lưới thít căng. Người hành hình đầu buộc khăn đỏ, tay cầm đao sừng trâu nhọn hoắt, giơ đao lên giữa tiếng trống hành hình điếc tai.

Đao thứ nhất, hạ xuống chỗ không quan trọng, đầu vai hơi đau. Dung Khiêm không thể cúi đầu, không nhìn thấy tình cảnh dụng hình, lại biết một miếng thịt đã bị lóc xuống.

Đây là đao đầu tiên, vẫn còn chín trăm chín mươi tám đao, hành hình liên tục mười ngày, mỗi ngày một trăm đao, sau đó áp về lao, dùng nhâm sâm thuốc thang bảo trì hơi thở, đảm bảo người có thể sống đến khi

thụ hình hoàn tất.

Sức tưởng tượng của nhân loại đúng là không gì bì được, khi hủy diệt một sinh mệnh, lại có thủ pháp phức tạp như vậy, phiền toái như vậy, lãng phí sinh mệnh, lãng phí tinh lực, lãng phí thời gian như vậy.

Có điều, chú mục nhìn ra bốn phía, những dải lụa đỏ, chiêng trống vang trời, bách tính cao hứng bừng bừng, quả thật hết như miếu hội, hát tuồng cũng chỉ đến như thế, có thể cung cấp cho ngàn ấy người màn giải trí hay như vậy, cho bách tính toàn thành một tháng tới sẽ không thiếu chuyện để nói, cũng coi như là một loại cống hiến nhỉ.

Dung Khiêm cười cười nhàn nhạt, ngửa đầu nhìn trời xanh mây trắng, im lặng chuẩn bị chịu đựng, hôm nay còn chín mươi chín đao nữa cơ.

“Đã bắt đầu hành hình.”

“Y không hề kêu thảm, không hề kêu đau, cũng chẳng có vẻ gì là kinh hoàng.”

“Không xin tha, thậm chí không có thay đổi biểu tình gì rõ ràng.”

“Chỉ một mực cười nhàn nhạt, có lúc lại ngẩng đầu nhìn trời.”

“Bách tính bốn phía pháp trường vốn rất hưng phấn, rất ồn ào, thế nhưng y vẫn không có động tĩnh, hết như đầu gỗ, quả thực chẳng giống lãng tử, rất nhiều bách tính cảm thấy buồn tẻ vô vị.”

“Mấy vị đại nhân giám trăm đều rất kinh hãi, người hành hình thì cả tay cũng run.”

Yên Lãm lặng lẽ đứng trên nơi cao nhất của lầu vũ, cứ cách nửa nén hương lại có người bay vút đến, bẩm báo mọi chuyện trên hình trường.

Mắt y vẫn nhìn về phương xa, sắc mặt trầm mặc, không nói năng động đậy.

“Người hành hình từ hình đài ngã xuống, một mực kêu gào như phát điên, y không phải người, y không phải người.”

“Quan giám trăm đã đổi một người hành hình khác, người nọ có tiếng đảm khí trắng, giết người như ma, thế nhưng lần này khi lên đài, chân cũng run lẩy bẩy.”

“Y cũng không hề rống to kêu to, vẫn chỉ im lặng chịu hình như vậy, để người ta từng đao cắt xuống, tay chân nát bét, máu thịt tung tóe, thế nhưng im lặng liên tục như vậy lại khiến mỗi một người đứng xem cảm thấy sợ hãi.” Mặt thám sau cùng chạy đến bẩm báo, thanh âm cũng hơi run run.

Cả đời cũng chẳng thể quên được ánh mắt bình tĩnh an tường của người kia, thậm chí mang theo ý cười nhàn nhạt, lại thấp thoáng có nét ưu thương đậm đậm, máu thịt y bị cắt vụn từng chút, thân thể y phải chịu nỗi thống khổ cực lớn trong thiên địa, thế nhưng ánh mắt yên tĩnh ôn hòa, không có bất cứ thù hận gì như vậy nhìn qua, lại chẳng ai dám nhìn thẳng.

“Hình trường hiện tại là sự an tĩnh chưa từng có bao giờ, mọi người đều trầm mặc, chỉ có tiếng người hành hình liều mạng thở gấp.”

“Đã bắt đầu có người khóc lóc.”

“Có người bắt đầu hướng lên đài giám trăm thỉnh nguyện, yêu cầu giết y, cho y một nhất thống khoái cho xong.”

Sắc mặt Yên Lãm càng lúc càng nhợt nhạt, đã đến bước này mà hết thấy vẫn nằm trong tầm khống chế của người kia, tại sao lại có người như thế, tại sao cho dù bị trói lên hình đài, tại sao bị cắt từng đao, y vẫn là trung tâm của mọi người, tại sao bản thân y còn có thể không quan tâm, người khác thì đã không chịu nổi, tại sao?

“Tiểu Dung, tình huống của người dường như không tốt lắm.” Tiếng nói truyền đến từ sâu trong óc, gọi về tâm tư có phần bay xa của Dung Khiêm.

“Khinh Trần, sao lại là ngươi? Mô phỏng của ngươi đã kết thúc, quay về Tiểu Lâu rồi à? Ngươi không phải lại chơi trò tự sát đó chứ?”

“Sớm chết sớm siêu sinh, thoát khỏi bể khổ vạn sự đại cát. Ta nói ngươi cũng đừng cố chấp, tuy nói đề tài ngươi chọn là kết cục của bề tôi ủy thác, nhưng mà kết cục không có nghĩa là nhất định phải cắn răng chịu cho xong lãng phí, trên sách sử, đại thần bởi vì không chịu nổi đả kích, hoặc vì trốn tránh hình phạt mà tự sát cũng có cả đồng ý đấy thôi?” Phương Khinh Trần cười nói.

“Ngươi cho ta là ngươi, sáu mươi điểm vạn tuế, chỉ cần có thể qua cửa thì điểm thấp là gì cũng chẳng sao, dùng tự sát kết thúc mô phỏng, để giáo sư trừ cả đồng điểm.”

“Đồ cuồng điểm, ngươi không thể đứng nhất một lần là chết ngay à?”

“Dù sao cũng chẳng phải chuyện gì to tát, nhịn một chút là xong, chờ ta về rồi, tử linh pháp sư của ta với thánh kỵ sĩ của ngươi sẽ tiếp tục PK lần trước chưa xong.”

“Bị người trói lại lãng phí mà còn hưng phấn như vậy, thần kinh của ngươi thật không phải mạnh bình thường.” Phương Khinh Trần cũng chẳng biết là cười hay cáu.

Dung Khiêm lại cảm thấy ngữ khí của y hình như có bất đồng với thường ngày lúc xem náo nhiệt chen miệng nói leo, hơi chau mày “Khinh Trần, tâm tình của ngươi dường như không tốt lắm? Từ sau khi bắt đầu mô phỏng, liên tục bốn lần, tâm tình của ngươi dường như chưa bao giờ được tốt, ngươi xác định tâm lý hoặc thái độ của mình, hoàn toàn không có vấn đề chứ? Ta cho rằng, có lẽ để giáo sư phụ đạo một chút sẽ khá hơn đó?”

“Tiểu Dung, ta cũng không rõ, nhiều lần gặp phải phản bội, thương tổn, nhiều lần bị lãng phí, vứt bỏ, tất cả hiên ngang, tất cả nỗ lực của ngươi đều bị chà đạp, tại sao ngươi luôn có thể cười cao hứng như thế, ngươi luôn không biết thù hận.”

Dung Khiêm khe khẽ cười rộ: “Khinh Trần, tại sao ngươi không thể khoan dung một chút, bao dung người ta một chút chứ? Khi ngươi bỏ ra, nếu muốn hồi báo, vậy thì khi hồi báo không như ý, ngươi tự nhiên sẽ thống khổ. Thế nhưng ngươi còn nhớ được cảm giác thỏa mãn khi ngươi bỏ ra không? Ngươi còn nhớ về tươi cười hạnh phúc của người khác khi nỗ lực của ngươi trợ giúp người khác không? Khinh Trần, rất nhiều chuyện, không phải mua đồ ngoài chợ, không phải ngươi trả mấy đồng tiền, ta cho ngươi mấy lạng thịt, nhất định phải giao dịch công bằng. Sự thỏa mãn khi ngươi thấy người khác vì sự giúp đỡ của ngươi mà hạnh phúc đã là hồi báo cực lớn rồi. Hết thấy ta làm, không phải vì trợ giúp người khác, mà là vì thỏa mãn chính ta, vì để bản thân được vui vẻ, mà cho tới nay, ta đều vô cùng vui vẻ. Huống chi cứ phỏng theo bản thân mà nói, giúp chúng ta viết thành luận văn, giúp chúng ta lấy được bằng tốt nghiệp, chúng ta đã đạt được hồi báo lớn nhất rồi, tại sao còn phải oán giận. Kết quả của oán giận, là làm cho tâm tình mình buồn bực, bản thân không vui vẻ, cuối cùng bị thương chính là bản thân, tại sao không tốt với mình một chút? Khinh Trần, tại sao không đối với người ta tốt một chút?”

Phương Khinh Trần rõ ràng không để những lời này vào tai “Chính bởi vì ta muốn tốt với mình một chút, mới không thể tốt với người khác hơn một chút. Tiểu Dung, không phải người người đều có thể bao dung thiên hạ như ngươi, cũng không phải người người đều có thể nhận hết thấy như ngươi. Đề mục của ngươi là đủ loại kết cục của bề tôi nhận ủy thác, điều này liên quyết định, ngươi tất phải trải qua nhiều lần mô phỏng. Lần đầu tiên, Cảnh vương bình bại như núi lở, vào lúc khốn đốn nhất đã giao đứa trẻ quần trong tã lót cùng một thiên hạ tan hoang cho ngươi. Ngươi tận lực dành cho đứa trẻ sự chăm sóc tốt nhất, đánh bại quân địch, bảo vệ giang sơn tàn cũ, từng chút từng chút, làm cho một quốc gia đang ở giữa khốn cảnh từ từ giàu mạnh lên, gian khó khốn khổ trong đó nhiều không đếm xuể. Thế nhưng, khi ngươi vì nước dốc hết tâm huyết, tiểu Hoàng đế lại dưới sự kích động của thần tử sinh lòng nghi kỵ ngươi, ngươi ở tiền tuyến tác chiến, y lại ở hậu phương liều mạng cản tay, nghĩ đủ biện pháp trừ đi quyền lực của ngươi, trước là đoạt binh quyền, để ngươi ở kinh thành quan cao tước hậu, kế tiếp lại tìm một lý do tước đi tước vị của ngươi, sau đó ngươi đến dân gian làm ruộng, nhất cử nhất động đều bị quan địa phương giám thị chặt chẽ, ngươi ngoài ngay cả nói chuyện với người cũng chẳng dám, khiến ngươi cô tịch mà chết.”

Dung Khiêm không cho là đúng: “Là bản thân ta chỉ chú ý phát triển quốc gia chuyên tâm quân vụ mà không chú ý thân cận tiểu Hoàng đế, một đứa trẻ, đối mặt với người mỗi năm gặp mặt không được hai lần lại nắm giữ quyền lực lớn hơn mình, đương nhiên phải sợ hãi hoài nghi.”

“Đúng vậy, người không giận, so với người khác, tiểu Hoàng đế này còn chưa tính là quá đáng lắm.” Phương Khinh Trần cười khẩy “Lần thứ hai, Duyên vương trắng niên mất sớm, trước giường ủy thác. Người đã vất vả nhiều vì quốc sự, còn phải bớt thời gian đến chơi với tiểu hài tử, người sủng y như trân bảo trong tay, phàm có điều cầu đều tòng mệnh. Thế nhưng, người phát hiện y dần dần lớn lên, dần dần hoang dã tùy hứng, thích tìm dân nữ, sau khi đại kiến cung thất, bắt đầu giáo huấn y, cũng bắt y hạ chiếu tội mình, y âm thầm ghi hận, lại không thể lung lay địa vị quá mức cao quý của người trong triều, liền dùng độc được độc chết người. Sau khi người chết, y dùng khoảng thời gian ba năm, không chế quyền lợi quốc gia, sau đó quật xác tiên thi, lại còn tàn sát thân bằng tộc nhân của người.”

Dung Khiêm khẽ thở dài: “Đây là ta không giáo dục tốt. Y từ nhỏ đã được ta nâng lên đến vị trí chí cao, bất kể muốn gì ta đều thỏa mãn, ta không dạy y đạo lý làm người, không dạy y nỗi khó khăn của bách tính, ta không dạy y lượng thứ cho người khác, sau khi y làm sai lại đánh mặt trách cứ trừng phạt. Chưa từng có ai dạy y là cái gì nên làm, cái gì không nên làm, mới dẫn đến hết thảy những việc này.”

Phương Khinh Trần lạnh lùng nói: “Cho nên, lần thứ ba Tài vương băng hà, người vẫn trợ giúp ấu chủ, không dám quá lạnh nhạt, lại không dám quá thân cận. Người chú ý mời đại nho danh thần dạy y, bản thân tại triều đường gánh vác hết thảy áp lực, khổ tâm mưu tính, vì y tru tham quan, trừ quyền thần, làm sạch nền chính trị, tình nguyện một mình kết thù khắp thiên hạ cũng muốn cho y một triều cực thái bình. Chờ y mười sáu tuổi tự mình chấp chính, người tức khắc giao quyền từ quan, một lòng muốn trọn vẹn trước sau. Lại không nghĩ đến người rời triều đường chưa được bao lâu, tham ô, lộng quyền, kết đảng đủ các trò hề của bá quan, mà từ quan trường đến sĩ lâm, thù hận của mọi người với người đều bộc phát, tấu vạch tội người ba ngày hai mặt đệ lên, bá quan liên danh muốn trị tội người. Tiểu Hoàng đế người khổ tâm bồi dưỡng kia, bởi vì rất ít tiếp cận, không có tình cảm với người, lại chưa bao giờ gặp phải trận trượng thế này, vừa bị bá quan thỉnh nguyện uy bức là lập tức ném người ra để bình ổn cơn giận của thiên hạ, lấy lòng bá quan. Năm thứ hai sau khi người thoái ẩn lâm tuyền thì bị tịch biên, người nhà đều lưu đầy, người là trọng thần ủy thác, thủ phụ chi tôn bị chém ngang lưng giữa chợ.”

“Ta vẫn tiếp tục sai, ta tưởng cho hài tử đó lão sư tốt nhất là đủ, ta cho rằng tự mình thay y an bài hết thảy là được. Lại quên mất, nhân sinh của y phải do y tự mình đối mặt, gian khổ của y phải do y tự mình gánh vác, học vô số trên sách, nếu không có kinh nghiệm thực tiễn thì vẫn không dùng được. Y sống quá thuận lợi, chưa từng trải qua khó khăn thất bại, chưa từng gặp phải khảo nghiệm, học nhiều hơn thì cũng chỉ là những thứ trên sách. Sau khi ta buông tay rời khỏi, một hài tử mười sáu tuổi như y, đối mặt với bức bách của triều đình bá quan, đối mặt với vô số tấu chương thỉnh nguyện, rất tự nhiên sẽ phải kích động kinh sợ, bên cạnh không một người để có thể tin nhờ, thương lượng. Dưới tình huống như vậy, bỏ một lão thần không hề thân quen cũng chẳng có tình cảm lại tính là gì.” Dung Khiêm khẽ thở dài một tiếng “Chỉ là sau lần khuất phục đó, uy thế của thiên tử trong mắt thần tử không còn chút nào, khiến cho quốc gia dần dần suy yếu, mà thân nhân bằng hữu của ta đời đó cũng bị liên lụy vì ta, thật sự khiến ta rất bất an.”

Phương Khinh Trần cười khẩy: “Cho nên đời này người tình nguyện tự mình làm kẻ ác. Người tuy không công khai muốn làm quyền thần gian thần hoặc bất kính với tiểu Hoàng đế trước mặt mọi người, nhưng trong lúc hữu ý vô ý cũng khiến tiểu Hoàng đế cảm thấy áp lực của người, cảm thấy người không hề để mắt đến y, cảm giác được nguy cơ của quyền thế địa vị. Người để y tự mình lớn dần trong ưu hoạn, người để y tự mình liều mạng học tập hết thảy tri thức trị quốc bình thiên hạ, người để y lên kết giao anh tài tuần kiệt thiên hạ, trên thực tế, nếu không được người ngầm đồng ý, y làm sao có thể giấu được tai mắt người, sao có thể may mắn gặp gỡ nhiều tuần kiệt như vậy. Vì để y tạo uy thế cao thâm khó lường trong quần thần, người không tiếc hy sinh bản thân, để y sau một trường chính biến, nháy mắt khống chế đại cục, khiến chúng thần tử vừa kính vừa sợ. Vì để y có thể thành công thu phục lòng người, hai năm nay người cố ý giả hồ đồ, khinh mạn chính vụ, lại cùng xa cực xỉ, làm điều ngang ngược, quá mức nghiêm khắc vô tình với bộ hạ trước kia, khiến lòng người đều bỏ người mà đi, rất tự nhiên liền thật lòng hiệu trung với thiếu đế. Người hao hết nhiều khổ tâm như vậy, chỉ hy vọng sau khi người bị giết, y có thể độc lực chèo chống một quốc gia, không bị nước khác ức hiếp, không bị thần tử làm nhục. Người thậm chí nhận giáo huấn mấy đời trước, chỉ sợ liên lụy người khác, cho nên đời này mới lựa chọn thân phận không phụ mẫu thân nhân, không cưới vợ nạp thiếp, ngay cả nha hoàn hạ nhân bên cạnh cũng sớm thả đi, mượn thân tín trong phủ người khác. Ngần ấy năm qua, người vì quốc gia này, vì tiểu Hoàng đế kia mà hao hết khổ tâm, lại không một ai có thể chia sẻ, không một ai có thể thổ lộ, không một ai bầu bạn bên cạnh. Người chỉ có thể một mình, lặng lẽ cô quân chiến đấu, sau đó cô độc chết đi. Ngay cả một nha hoàn cuối cùng muốn theo người

cũng bị người ném đi, vì sợ cô ta lại đến làm phiền, rước họa vào thân, người không thể không cố ý khiến cô ta bị thương nặng, trước khi người chết chỉ có thể nằm trên giường, không thể động đậy. Thế nhưng, người hẳn không ngờ đến, tử hình chờ người, lại là lắng trì, lại là tra tấn lâu như vậy nhỉ.”

Trong giọng điệu của Phương Khinh Trần tràn đầy chế nhạo và cười khẩy.

Dung Khiêm lại nghe mà không thấy, chỉ hơi nhíu mày: “Đúng vậy, ta không hiểu, tại sao y nhất định phải lắng trì ta. Ta không tôn kính y lắm, y ghi hận là đương nhiên, nhưng cũng chưa đến mức phải lắng trì chứ. Cho dù ta thật sự đã từng đắc tội to trong lúc không chú ý, lòng y hận ta tột cùng, cũng không nên chẳng phân nặng nhẹ như vậy. Ta nhìn y từ từ học tập, từ từ nỗ lực lớn mạnh, y rõ ràng cực kỳ biết ẩn nhẫn, cực kỳ biết vận dụng tâm cơ, tại sao lại làm chuyện không khôn ngoan như vậy. Lúc này cục diện vừa ổn định, chuyện nên làm nhất chính là yên ổn lòng người thiên hạ, để tất cả thần dân có lòng tin với y, biết y là bậc quân chủ nhân hậu đáng tin, mà không phải để người cảm thấy y hà khắc tàn ngược, điều này sẽ làm chúng thần tử quá khiếp sợ rồi từ đó sinh ra bất an, cũng sẽ khiến những người nắm trọng quyền các nơi lấy ta làm gương, không chịu dễ dàng giao ra quyền thế, y lần này thật là quá tùy hứng.”

Y lo lắng như vậy, Phương Khinh Trần bên kia lại giận đến mức thở hổn hển: “Người, người... Người rốt cuộc có hiểu rõ tình hình... Người đang bị lắng trì đây...”

“Ta rất rõ mà, tuy rằng tiểu thí hài kia có hơi hồ đồ, tổng thể mà nói, vẫn rất thông minh rất độc lập rất có chủ kiến rất có đảm đương rất có lòng dạ, sau khi ta chết, có lẽ y sẽ có chút khó khăn, nhưng đều nên đột phá, y sẽ trở thành minh quân trong sử sách Yên quốc, cho bách tính cuộc sống hạnh phúc, y cũng sẽ lưu danh sử sách, nghĩ tới đây là một lần bồi dưỡng thành công, ta đương nhiên phải rất vui mừng.”

Đoán chừng Phương Khinh Trần trong Tiểu Lô đã đâm đầu vào tường, lại học ba lít máu: “Người... Người... Người mẹ kiếp hết cứu nổi rồi.”

“Khinh Trần... Khinh Trần...” Kêu mấy tiếng, không có hồi âm nữa, xem ra Phương Khinh Trần đã chẳng chút khách khí cắt luôn liên hệ ý niệm rồi.

4. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 4: Thiên Lao Dị Hình

Dung Khiêm thở dài, nếu không phải bị lưới quây thì thật muốn nhún vai. Tâm tính của Khinh Trần khẳng định có vấn đề, rõ ràng là chuyện của bản thân y, y cũng chẳng thêm giận, Khinh Trần cố gì lại giận thành như thế.

Y chuyên tâm suy tư như vậy, nhất thời lại không ý thức được rằng một trăm đao đã cắt xong, không ý thức được hình trường vốn phải ồn ào đã lặng ngắt như tờ, không ý thức được người hành hình cầm đao cắt cơ thể y tái nhợt mặt, tay chân mềm nhũn, không nhìn thấy tất cả bách tính quan viên người người sắc mặt xanh mét, mỗi kẻ hai mắt đăm đăm.

Hồn Dung Khiêm đã quay lại cả buổi, thấy người hành hình còn cầm đao ngẩn ra, bốn phía cũng chẳng chút tiếng động. Y nhin tới nhin lui, chờ tới chờ lui, rốt cuộc không kiên nhẫn nổi nữa, xa xa gọi quan viên ngồi chính giữa hình đài một tiếng: “Tôn đại nhân, hình hôm nay dụng xong rồi à? Ta có thể về lao nghỉ ngơi chưa?”

Bốn phía truyền đến tiếng rầm rầm, Dung Khiêm bị trối chẳng cách nào nhìn bốn phía, tự nhiên không nhìn thấy cả đồng người đứng không vững rào rào ngã xuống, chẳng qua ngay chính diện hoặc đứng hoặc ngồi từ quan viên đến binh lính lại đến bách tính cũng người người lão đảo, khiến người ta rất lo lắng liệu rằng họ còn có thể bình yên đứng thẳng hoặc ngồi yên.

Qua một hồi, Đại tự chính khanh Tôn Vọng Viễn chủ hình mới run rẩy đưa tay cầm tấm gỗ trên bàn đập một phát, khản giọng nói: “Hành hình hôm nay dừng ở đây, giải phạm nhân về thiên lao, ngày mai tiếp tục.”

Dung Khiêm trong thiên lao không hề lảo lật bất khuất, thong dong không gấp như trên hình trường, y đau đến vận vẹo mặt, kêu đau liên tục, rên rỉ không ngừng. Tuy nói lực ý chí của y gấp trăm lần người thường, nhưng thân thể này dù sao vẫn không khác gì phạm nhân. Khi y và Phương Khinh Trần dùng liên hệ ý niệm đối thoại, toàn bộ tinh thần lực đều dùng để duy trì câu thông ý niệm, hết thấy cảm giác thân

thể đều mỏng gần như không. Thế nhưng sau khi liên hệ như vậy kết thúc, lực cảm giác của thân thể sẽ dần khôi phục.

Trên đường áp giải về lao, tất cả cảm giác đau đớn đã trở lại trạng thái bình thường, nếu không phải người coi náo nhiệt quá nhiều, y thật sự sẽ nhin không được mà kêu thảm.

Vì đau đớn như vậy, y đã tha thứ cho tất cả phản đồ khuất phục dưới nghiêm hình trong sách sử. Với tinh thần lực của y mà còn cảm thấy thống khổ như vậy, huống chi người thường. Tại sao liên hệ ý niệm chỉ có thể do mấy tên đang hưởng thụ công nghệ cao phục vụ trong Tiểu Lâu kia đơn phương phát động. Tại sao đại não của nhân loại đã khai phá đến chín mươi chín phần trăm mà vẫn không có biện pháp dùng ý niệm khắc phục cảm giác đau đớn cơ chứ?

Mẹ kiếp, lăng trì thật không phải người chịu mà, toàn thân trên dưới đầm đìa máu, ngoại trừ trên mặt còn chưa hạ đao thì những nơi khác quả thật chẳng tìm ra một khoảng da thịt hoàn chỉnh. Tội thể này còn phải chịu chín ngày nữa, trời ơi.

Dung Khiêm nghĩ đến cũng cảm thấy khóc không ra nước mắt. Ngày đầu tiên lân thương khắp người, ngày thứ hai tay phải sẽ bị róc chỉ còn bộ xương, ngày thứ ba là tay trái, ngày thứ tư là đùi phải, ngày thứ năm là chân trái, ngày thứ sáu...

Tưởng tượng đến cảnh tượng thê thảm kiểu đó, Dung Khiêm cảm thấy mình thật là thiên hạ đệ nhất xui xẻo. Năm đó sao lại xúi quẩy như vậy, chọn trúng một đề mục biến thái như thế.

Dung Khiêm rất đổi phiền muộn mà nghĩ, rốt cuộc nhin không được bắt đầu thấp giọng chửi rửa tiểu hài tử khó chịu xấu xa không nghe lời kia.

Sau đó, tiếng chuột sột soạt, khiến buồn bực trong lòng Dung Khiêm biến thành hoảng sợ.

Trời ơi, không phải chứ.

Y nhớ, thiên lao là nơi đặc biệt tàn khốc lãnh huyết, rất nhiều tù phạm tắt chết sau khi chịu trọng hình xong đều bị xích không thể động đậy, mùi máu tanh hấp dẫn lũ chuột vừa to vừa béo chạy đến cắn máu thịt họ. Trong thiên lao, rất nhiều phạm nhân bị cắn chết tươi như vậy. Mà lũ chuột đã xơi máu thịt quá nhiều cũng hoàn toàn không sợ loài người, chúng biết rất rõ những con người thoát nhìn rất lớn rất mạnh đó, một khi bị xích trong bóng tối này thì chỉ có thể mặc chúng từ từ gặm nhấm, cho đến khi tắt thở cũng vô lực phản kháng, vô phương cự quấy.

Hiện tại nhìn thấy một con chuột vừa to vừa béo xuất hiện trong bóng tối, đôi mắt màu xanh u u, khiến người ngứa ran, Dung Khiêm rốt cuộc nhin không được hét thảm một tiếng.

Phong độ, khí chất cái quái gì, cút mẹ nó đi, loại chuyện này thật sự quá khủng bố.

Không phải sợ đau, mà là bị chuột cắn chết cũng quá là mất mặt, quá là buồn nôn nha.

Y không phí sức đi gọi ngục tốt tới cứu mạng, đây hoàn toàn là lãng phí khí lực. Y thử giãy, bắt đặc dĩ phát hiện xích sắt khóa y không dư một chút động tác. Y cố gắng la lên hai tiếng, hồng mong đuổi chuột. Những con chuột trong thiên lao, được huấn luyện lâu ngày, nếm vô số phạm nhân này, đương nhiên chẳng bị đả động, chỉ vừa thông thả vừa không chút do dự xúm đến y.

Dung Khiêm cắn răng, nhắm mắt, ngưng lực trên người, còn chưa kịp quấy thì bên tai đã truyền đến tiếng kêu: “Tiểu Dung, sao vậy, tại sao bỗng nhiên điều động lực lượng vượt quá đối tượng mô phỏng nên có, cậu điên à, muốn bị rớt, thì lại lần nữa sao?”

Dung Khiêm đen sì mặt, tan đi lực lượng vừa ngưng tụ. Thi lại đáng sợ, cuộc sống tối tăm mịt mù như địa ngục, cùng với bị chuột cắn chết, trời ơi, hai con đường này y có thể không chọn không. Đều do thằng ranh xấu xa đó.

Lũ chuột khắp bốn phía cuối cùng xác định, đây lại là một tử tù hoàn toàn không thể động đậy, rốt cuộc không chống lại được mùi máu tươi mãnh liệt hấp dẫn, cùng nhau bổ đến.

Tiếng kêu thảm thiết của Dung Khiêm vang vọng cả nhà tù.

“Đừng có qua đây mà.”

Mưa phùn im tiếng, tí tách tí tách, không tận không tuyệt. Đất trời âm u mờ mịt. Tả tướng quân Thuận Vu Hóa dẫn ba trăm quân sĩ đích thân tuần thành.

Từ chính biến đến nay, thế cục kinh thành chưa ổn, để phòng ngừa biến loạn phải thực thi giới nghiêm ban đêm, đừng nói ban đêm không ai dám ra đường, ngay cả ban ngày, trên đường đều là những cửa hiệu đóng chặt cổng, bách tính không dám tùy tiện ra ngoài một bước.

Ngay cả như thế, Thuận Vu Hóa thân là một trong mấy viên đại tướng mang trọng trách đảm bảo an toàn cho kinh sư vẫn không từ một nhọc, ngày ngày tự mình dẫn người tuần tra toàn thành để phòng có biến.

Mà thiên lao giam giữ Dung Khiêm thì càng là trọng điểm tuần sát. Mỗi ngày Thuận Vu Hóa đều phải dẫn nhân mã đi hơn năm vòng ngoài thiên lao, mới có thể an tâm đôi chút.

Đêm nay theo lệ tuần thành, xa xa trông thấy ngoài thiên lao có bốn năm người lẳng lẳng đứng đó, người đi đầu cầm bảo hoa phục, bên cạnh có người che ô, Thuận Vu Hóa nhướng mày, nghiêm giọng quát một tiếng: “Người nào, dám cả gan trái lệnh đi đêm?”

Nói rồi ruổi ngựa chạy lên, quan binh sau lưng cũng tức khắc tản ra bốn phía, quây chặt mấy người kia.

Người dưới ô tiến lên một bước, thản nhiên nói: “Thuần Vu tướng quân đã vất vả?”

Thuần Vu Hóa đã đến trước mắt, trông thấy dung nhan giữa màn mưa đêm tối, trong lòng chấn động, vội nhảy xuống ngựa, sụp lạy dưới đất: “Bệ hạ.”

Những quan binh khác không ai không kinh hãi, lũ lượt sụp lạy.

Yên Lãm chấp tay đứng dưới mưa, dừng dừng nói: “Đứng lên đi.”

Thuần Vu Hóa đứng dậy, khom người nói: “Bệ hạ thân thể vàng ngọc, há có thể tùy tiện rời cung cấm, nếu có thất...”

Yên Lãm đưa tay vỗ nhẹ một tiếng, trong bóng đêm, giữa màn mưa, sau phòng xá, cạnh đại thụ, im hơi lặng tiếng xuất hiện không biết bao nhiêu bóng đen.

Thuần Vu Hóa kinh hãi trong lòng, Yên Lãm đã thản nhiên nói: “Thuần Vu tướng quân còn gì muốn giáo huấn sao?”

Thuần Vu Hóa đầu mướt mồ hôi lạnh, liền nói bốn năm tiếng không dám.

Sử Tịnh Viên đi cùng Yên Lãm nhìn dáng vẻ Thuận Vu Hóa, trong lòng không nở, vội hỏi: “Hoàng thượng, thời gian ngài đứng đây cũng lâu lắm rồi, trời hôm nay lạnh, thế mưa lại dần lớn, Hoàng thượng không nên cứ đứng trước gió như vậy, nếu...” Y ngừng một chút, bấy giờ mới nói “Nếu trong lòng Hoàng thượng không nở, cứ vào lao nhìn tội thần đại nghịch bất đạo kia, đây cũng là Hoàng thượng ngài nhân từ thương hại.”

Yên Lãm không nói gì, chỉ lẳng lẳng nhìn thiên lao, qua một hồi rốt cuộc nói nhàn nhạt: “Y là cái thá gì, muốn trẫm đi gặp y. Chúng ta hồi cung thôi.”

Sử Tịnh Viên và Thuận Vu Hóa đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Yên Lãm lại kêu một tiếng: “Thuần Vu tướng quân.”

Thuần Vu Hóa vội theo tiếng thi lễ: “Người đến thiên lao truyền khẩu dụ cho trẫm, cứ bảo trong lao tắm, Dung Khiêm nói cho cùng là bề tôi ủy thác, không thể khinh nhờn, cứ cho y tắm rửa, nhớ phải dùng nước muối, tắm sạch sẽ một chút.”

Toàn thân Thuận Vu Hóa run bắn, dùng nước muối tắm rửa cho một người vừa bị lăng trì, đã chịu một trăm đao.

Tướng tượng thôi đã khiến lòng người phát lạnh, nhưng trên mặt lại không dám biểu lộ một chút, chỉ thi lễ thật sâu: “Tuân chỉ.”

“Sau khi xong việc, vào cung báo cáo.” Yên Lãm cười lạnh lùng, Dung Khiêm, ta thật muốn xem, người có phải thật có xương cốt cứng như vậy. “Hồi cung.”

“Y nghe người tuyên chỉ, cực kỳ cao hứng?” Một câu rất ngắn, mỗi chữ cơ hồ đều gằn ra từ kẽ răng.

Thuần Vu Hóa vô cớ toàn thân phát lạnh, thanh âm cũng hơi run rẩy: “Vâng, Dung Khiêm sau khi tiếp chỉ cảm động dị thường, luôn miệng khấu tạ thiên ân, còn không ngừng muốn vi thần chuyển đạt lòng biết ơn đến Hoàng thượng.”

Trên thực tế Dung Khiêm lúc ấy cảm động đến mức toàn thân run rẩy, hai mắt cũng sắp lệ nóng doanh tròng, không ngừng kêu to, Hoàng thượng thật là quá quan tâm vi thần, đại ân đại đức của Hoàng thượng bảo ta phải báo đáp thế nào mới được đây. Nếu không bị xích, y dứt khoát đã khoa tay múa chân.

Không phải giận quá hóa cười, không phải nói ngược, đó là nỗi hân hoan chân chính, khoái hoạt chân chính, cảm kích rơi nước mắt chân chính. Vừa nghĩ đến một kẻ đã bị trăm đao, còn bị người hạ lệnh tắm nước muối mà vẫn có thể cảm kích người gia hại mình thành thế này, bản thân Thuần Vu Hóa liền nhũn cả mình mấy chân tay, có phần không thể đứng thẳng.

Mà ngực tốt lúc ấy cùng tuyên chỉ, chuẩn bị hầu hạ yếu phạm tắm rửa, vẻ mặt cũng đều kinh sợ cổ quái, bất cứ người bình thường nào đối mặt với loại quái vật này đều không thể không chịu đả kích gấp bội.

Thuần Vu Hóa nào biết được, lúc ấy Dung Khiêm mắt thấy mấy chục con chuột lủi đến, sắp sửa cắn chết y từng chút, sợ mất vía, một lòng nhắm mắt nhẫn chịu kiểu chết đáng sợ nhất thiên hạ, giữa lúc khốn khổ đấu tranh với dứt khoát phạm quy ngênhiếp tiếp thi lại đáng sợ nhất trên đời, bỗng nghe thấy tiếng bước chân, cả đồng người bước vào lao phòng, lũ chuột đều chạy hết.

Giờ này khắc này, trong lòng y phải kích động cỡ nào, vui mừng cỡ nào.

Về phần đau đớn của tắm nước muối, so với bị cắn chết trong bồn thối ghê tởm, y tự nhiên phải không chút do dự lập trường kiên định lựa chọn điều trước.

Yên Lãm hoàn toàn không biết mình trong lúc vô ý đã thành đại ân nhân của Dung Khiêm, hung tợn đập ngực án một phát: “Dung Khiêm!”

Y cơ hồ đã dùng hết mọi thủ đoạn mà y có thể ra, tại sao nhất định không thể khuất phục người kia, tại sao buồn bực phiền muộn trong lòng hoàn toàn không vì chính biến thành công nắm giữ đại quyền mà biến mất, ngược lại càng lúc càng mãnh liệt.

Thuần Vu Hóa hơi ngạc nhiên nhìn Yên Lãm biểu tình phần nộ tội cùng, thoáng động lòng, chợt nói: “Hoàng thượng đã không thích Dung Khiêm như vậy, sao ngày mai không đích thân tới pháp trường xem Dung Khiêm chịu hình, cũng có thể tạm thư lòng. Thần thấy Dung Khiêm đó chẳng qua trời sinh kiên cường, bằng một cỗ khí kiên cường gượng chịu, nhưng khí cũng có lúc ngừng, không tin y thật có thể nhẫn nại mãi được.”

Yên Lãm chấn động trong lòng, lập tức nói: “Được...”

Sử Tịnh Viên bên cạnh nhin không được nói: “Hoàng thượng...” Chính biến vừa mới thành công, triều cục chưa định, thế lực tứ phương chưa từng hoàn toàn bình phục, sự an toàn của Hoàng đế là quan trọng nhất, tùy tiện rời cấm cung đã là không ổn, mà công nhiên hiện thân trước mặt người thì càng không ổn. Hơn nữa, Dung Khiêm chịu lăng trì, đã khiến chúng thần tử lưu lại ý nghĩ Hoàng đế hà khắc, Hoàng đế lại đích thân xuất hiện trên hình trường, càng dễ khiến người sinh bất mãn với y.

Nhưng Yên Lãm không hề lưu tâm, phát tay ngắt lời y: “Ngày mai trẫm sẽ đích thân đi xem hình, trẫm thật muốn xem, y có phải thật có xương cốt làm từ sắt thép.”

Sử Tịnh Viên cười khổ, định nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi, không ai hiểu sự chấp nhất của Yên Lãm với Dung Khiêm hơn y, người từ nhỏ đã cùng lớn lên, lúc này, mọi trung ngôn đều chỉ trái tai.

5. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 5: Hình Trường Chi Dị

Sáng sớm bị dây thừng trói chặt giải lên hình đài, gân trâu ảm thít vào da thịt hòm qua bị rách, vết thương tối qua bị tắm nước muối, dù là Dung Khiêm cũng không khỏi đau đến vặn vẹo mặt đôi chút. Tuy trong lòng nhiều lần lẩm bẩm rằng đây chẳng qua là bóng tối trước bình minh, rốt cuộc vẫn buồn bực từng cơn.

Rất ngạc nhiên, chiều nay không như hôm qua, mặc dù dọc đường cũng có bách tính quan sát, lại đều bị quan binh ba bước một người để ý chặt chẽ. Không ai dám nói nhiều một câu, vọng động một chút, không có bách tính thích xem náo nhiệt dọc đường chửi rửa, không có vô số vô chuối ném đến, cả con đường tĩnh lặng lạ thường, tất cả sĩ binh áp giải cũng không dám nói chuyện một câu, chỉ có tiếng xe tù chuyển động và tiếng máu Dung Khiêm nhỏ giọt.

Chuyện gì đây. Dung Khiêm khẽ nhủ mày, sau đó thân hình hơi chấn động, ông trời à, chẳng lẽ... Không thể nào, thằng nhóc thối tha đó tuy nói hơi xúc động, hơi hồ đồ, hơi khó chịu, nhưng có thể âm thầm học tập, âm thầm trưởng thành, âm thầm tập hợp thế lực, âm thầm chuẩn bị chính biến, hẳn phải là một tên thiếu niên lão thành đa mưu túc trí, không đến mức làm chuyện ngu ngốc kiểu này chứ?

Trong lòng còn đang nghĩ không đến mức ấy, cách xa tí đã thấy nghi trượng tán hoàng la che trời trên đài quan hình.

Gân xanh trên trán giật giật, Dung Khiêm âm thầm nghiêng răng, thằng nhóc chết toi, thằng nhóc thối tha, thằng nhóc khốn kiếp. Uống công mình khổ tâm như vậy, âm thầm rèn luyện nó, uống công mình lặng lẽ an bài cho nó nhiều lão sư giỏi như vậy, uống công mình lên cho người lệnh nó đọc thông quốc sử, xem hết cổ kim phong vân, sao còn hồ đồ như vậy?

Chính biến của nó có thể thành công, không phải bởi vì thế lực của nó thật sự lớn đến mức có thể khống chế cả nước, mà là đánh bất ngờ, hơn nữa nó thân là Hoàng đế chính thống trên danh phận thôi. Hiện tại triều thần thật sự một tấm lòng trung hướng về nó sao? Chưa chắc! Thế lực các phương thật sự cam tâm phục tùng một tiểu Hoàng đế trước đây chưa từng có chiến tích sao? Chưa chắc! Sẽ không có kẻ đã tâm muốn đục nước béo cò, kiến lập địa vị cường đại của mình sao? Càng chưa chắc!

Việc nó nên làm là nhanh chóng ổn định tình thế kinh thành, bảo đảm mọi quyền lợi thu về tay mình, thiện đãi chư thần, mua chuộc lòng người. Vội vàng muốn lăng trì cổ mệnh đại thần đã đủ kích động hồ đồ, khiến ấn tượng của người ta giảm sút. Cư nhiên còn vào thời điểm cục diện kinh thành chưa hoàn toàn ổn định, cứ thế rời khỏi hoàng thành phòng hộ nghiêm ngặt, chạy đến xem hình.

Trường xử phạt này vốn đã là sai lầm, thân là Hoàng đế đích thân xem hình, sẽ cho chúng trọng thần ấn tượng gì? Quân chủ không biết nặng nhẹ, tàn hoành bạo ngược như vậy, triều thần nguyện ý phụng kính là vua sao? Người có binh quyền, sẽ không thừa cơ mà lên sao?

Dung Khiêm giận đến mức thật muốn nhảy dựng lên tóm thằng nhóc khó chịu không hiểu chuyện kia tẩn cho một trận, y hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, trong lòng lẩm bẩm: “Bình tĩnh, bình tĩnh, trấn định, trấn định, giáo dục con nít là cấm chỉ xử phạt thân thể.”

Người bên cạnh ấn thân thể đầy những vết thương của y quỳ xuống, y đau đến mức run khê, mở mắt ra thấy bốn phía mọi người đều quỳ mọp dưới đất, trên hình đài xa xa, người kia từ từ đứng lên, cao cao tại thượng nhìn xuống dưới.

Trong lòng Dung Khiêm bỗng hơi thắm đạm mà cười cười, ôi, cũng sắp chết rồi mà tâm lý gà mái già vẫn không đổi được. Quên đi quên đi, trên đời này nào có người hoàn mỹ, chắc là mấy năm nay ta đã đắc tội nó quá nặng, thằng nhóc chết tiết này lại hẹp hòi ghi thù, chờ nó trút giận lên người ta xong rồi thôi. Những chuyện xúc động hồ đồ này, về sau sẽ có người uốn nắn, dù sao mấy trọng thần ta an bài cho nó lúc này đều không có ở kinh thành, chờ họ trở về...

“Dung Khiêm, người có lời nào muốn nói với trẫm không?” Lời nói như ban ơn của người thượng vị, cắt ngang suy nghĩ của Dung Khiêm.

Dung Khiêm ngẩn người, chớp chớp mắt, có lời gì muốn nói ư, việc này, Hoàng thượng, ngài ở đây không thỏa đáng. Hồi cung được không? Lời này nói cũng vô dụng thôi?

Y do dự một thoáng, bấy giờ mới hỏi: “Hoàng thượng, đêm nay ngài sẽ còn để người tắm rửa cho thần chứ?”

Câu này vừa nói ra, một đám binh lính cùng quan viên tùy giá bốn phía không ai không cười ngất, ai có thể tưởng tượng một kẻ đã bị lăng trì cả ngày, còn sẽ tiếp tục bị lăng trì lại nói ra lời thế này.

Ngay cả Yên Lãm cũng sững sốt một chút, mới cười lạnh đáp: “Nếu như ngươi thích, trẫm mỗi ngày sẽ để người tắm cho ngươi.”

Dung Khiêm lập tức hớn hở gật đầu như điên: “Thần đương nhiên thích, rất thích, hiếm khi Hoàng thượng thương thần như vậy, thần ở đây tạ chủ long ân.”

Hơi thở rờ ngang, Yến Lãm cơ hồ thiếu khí ngắt xù. Quan viên thị vệ binh sĩ tùy giá bốn phía đều đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt không hiểu. Không phải ta không minh bạch, thế giới này biến hóa mau quá. Người bị lăng trì, thấy Hoàng đế không kêu oan, không xin tha cũng không chửi ầm lên, mà là kêu gào đòi tắm rửa, trời ơi, trời ơi, trời ơi...

Mồ hôi lạnh bắt đầu ướt trán Sử Tịnh Viên, người khác không biết nhưng y biết, cái gọi là tắm rửa đó, toàn là nước muối thôi, một kẻ bị lăng trì toàn thân thương tích, vừa nghe nói phải tắm nước muối lại hớn hở ra mặt như vậy, Dung Khiêm này, căn bản không phải người.

Yến Lãm giận đến mức nghiêng răng ken két, yêu cầu của y không cao, chỉ muốn khiến người y hận yếu đuối sợ hãi, cầu xin y, cũng cho y trút cơn giận gần đây năm, tại sao nguyện vọng đơn giản như thế nhất định không thể đạt được, y là Hoàng đế, không phải ư? Tại sao ngay cả nguyện vọng còm cõi như thế cũng không thể đạt thành?

Hai mắt y bốc hỏa, thanh âm rít ra từ kẽ răng: “Từ giờ trở đi, mỗi ngày lấy thuốc tốt nhất Thái y viện, để Thái y giỏi nhất điều trị thân thể y.”

“Vâng.” Sử Tịnh Viên thở dài, y đương nhiên biết Hoàng thượng sẽ không tốt bụng như vậy với Dung Khiêm.

“Ngày ngày lăng trì, thêm tắm nước muối, dù sao cũng phải giữ mạng y, cho y hưởng thụ hết, đừng để nửa đường đã chết.” Yến Lãm nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Dung Khiêm bị binh lính trói lên đài hành hình còn nhìn ngang dọc, thấy vẻ mặt mọi người ngỡ ngàng, rõ ràng đã bị một phiên đối đáp vừa rồi đả kích, trong lòng dắc ý. Tuy vẫn chưa bằng di ngôn thiên địa kinh quỷ thần khiếp của những liệt sĩ anh dũng trong sử sách lúc lâm chung, bất quá tẩu đối trước vua khác thường như vậy cũng đủ để y lưu truyền ngàn năm trên sử sách thế giới này rồi nhỉ. Tuy đều rất đau, nhưng vô luận thế nào, giữa bị chuột ăn sống nuốt tươi với tắm nước muối mỗi ngày, y chỉ có thể chọn cái sau.

Dây thừng thít vết thương đau nhói, khiến khuôn mặt Dung Khiêm hơi vặn vẹo, nhưng lập tức biến thành một nụ cười tươi rói, kỳ thật y cũng là người, y cũng biết đau, cũng muốn lăn lộn dưới đất khóc thét kêu thảm. Bất quá, thật sự rất sợ tiểu Hoàng đế nhìn dáng vẻ yếu thể cầu xin của y lại cảm thấy thú vị, mà kéo dài vô hạn trường tai vạ này. Cho nên dù khổ thế nào cũng phải cố mà chịu.

Tắm lưới lại vô tình chụp xuống, cánh tay phải vốn đã bị thương nghiêm trọng lại chột lạnh chột đau, một miếng thịt nhỏ đã bay khỏi thân thể.

Dung Khiêm cười cười không biết là cay đắng hay thở than, nhắm mắt dựa lên cột hành hình, mặc dù tư thế hiện tại này vô luận thế nào cũng chẳng thoải mái nổi.

Hôm nay, người hành hình sẽ hạ đao trên tay phải, trong đủ một trăm đao, róc cả cánh tay phải thành một bộ xương mới thu tay. Nhân loại đối với việc làm sao tàn sát đồng loại, thật là có nghiên cứu thấu triệt độc đáo.

Người hành hình rõ ràng cũng bị buổi hành hình hôm trước và màn đối đáp hôm nay ảnh hưởng, đao pháp rất không đủ lưu loát nhẹ nhàng, mắt còn hơi nao núng và mê mang, tay cầm đao thậm chí hơi run.

Dung Khiêm đợi một hồi, cảm thấy đao thứ hai thứ ba đều róc rất chậm, hơi sưng sốt mở mắt, thấy vẻ mặt người hành hình không đúng, bất giác mỉm cười: “Đao pháp của người hành hình như không tốt lắm ha?”

Người hành hình lẳng lẳng trừng y, đáp không ra lời.

Dung Khiêm cười nói: “So với hôm qua, trình độ kém rất nhiều, Hoàng thượng tới nên quá căng thẳng à? Đừng căng thẳng, Hoàng đế cũng là người thôi.”

Người hành hình tay chân lão đảo, suýt nữa thì ngã.

Trong mắt Dung Khiêm, quả thực có thể nhìn thấy hắc tuyến và mồ hôi từng giọt to tướng nhỏ xuống từ trên trán người hành hình, Dung Khiêm hơi vừa lòng nở nụ cười, bất nạt người thành thật liền có cảm giác

thành tựu. Tuy nói lão huynh ngươi cũng là phụng mệnh làm việc, bắt quá ta không đứng chịu của người nhiều đao như vậy, hồi báo một chút hấn cũng không tính là quá đáng đâu nhỉ.

Người hành hình lúc này hai chân bắt đầu nhũn ra, nhìn cái tên bị trói trên cột hành hình mặc mình xẻ thịt này, nhất định không dám vùng đao, trong lòng điên cuồng kêu gào: “Quái vật, người này là quái vật.”

Sau lưng có người nhỏ giọng khiển trách: “Lão Tiền, người điên rồi à? Còn không mau động thủ, trước mặt bệ hạ còn dám trì hoãn, người không cần đầu người, cũng không cần đầu của cả nhà ngươi luôn sao?”

Lão Tiền rung mình một cái, thanh đao trong tay vội vùng xuống. Róc da thịt quái vật sẽ có kết cục gì, hấn đã không còn khí lực đi suy nghĩ nữa, quan trọng nhất là, trước mắt phải giữ được hai cân rưỡi trên cổ, cùng tính mạng an nguy của cả nhà.

Dung Khiêm hết sức nhẫn nại, cố gắng nhìn về tương lai rực sáng sau khi hoàn thành mô phỏng, luận văn một lần thông qua, cực lực quên đi đau đớn thân thể.

Sau đó, thanh âm thoảng nôn nóng vang lên bên tai: “Tiểu Dung, Tiểu Dung, tôi nói tần suất của cậu với A Hán, cậu khuyên nhủ cậu ta đi.”

Dung Khiêm ngẩn ra, tức khắc điều chỉnh tinh thần lực, nhăng qua toàn bộ thống khổ ngoài cơ thể: “A Hán làm sao vậy?”

“Cậu ta bị đối tượng mô phỏng SM, chỉnh ác liệt lắm, hiện tại tâm tính vô cùng mất cân bằng, tôi nghĩ cậu ta sẽ bỏ mô phỏng, sử dụng sức mạnh thân thể mô phỏng không nên có. Hiện tại tôi với Ngô Vũ, có cả Khinh Trần đều không khuyên được cậu ta.”

Dung Khiêm buồn bực: “Tiểu thư, ta đang bị lãng trí nè, ta còn cần phụ đạo tâm lý, còn cần người khác tới cứu ta giúp ta khuyên ta đây, cô hiện tại bảo ta khuyên người khác?”

“Chính bởi vì cậu đang bị lãng trí, nên mới cần cậu hiện thân thuyết pháp, để A Hán hiểu kẻ xúi quẩy trên đời này không phải chỉ mình cậu ta.”

“Ê...”

Dung Khiêm còn theo lý tranh biện, tiếng Trương Mẫn Hân đã nhỏ dần, ngược lại truyền đến một hai tiếng kêu rên kiềm nén. Dung Khiêm ngẩn ra một lúc, bấy giờ mới khe khẽ thở dài: “A Hán!”

Chỉ có tiếng rên khe đau đớn trả lời y, Dung Khiêm đành bụng bảo dạ thở dài một tiếng: “A Hán, người đừng có ngốc, chẳng dễ dàng gì cầm cự đến hiện tại, hà tất vứt bỏ, thử nghĩ bị đánh trượt sẽ thảm cỡ nào, năm tháng thi lại như địa ngục. Lại nghĩ thử, bị vị đạo sư kia của chúng ta lải nhải giáo huấn thôi mạng thập bát trảm, đó là tội người chịu sao?”

“Tiểu Dung, tuy chúng ta có được lực lượng, trí tuệ, tinh thần lực vượt hẳn người thường, nhưng chúng ta chung quy không phải thần thánh, chúng ta cũng có cực hạn.” Thanh âm đáp lại cực chán nản.

6. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 6: Lâm Hình Khuyên Nhau

Dung Khiêm thoảng chấn động lòng, A Hán luôn là người lười nhát, trì độn nhất trong số họ, mọi sự đều không để trong lòng, nếu không phải chịu thương tổn quá nghiêm trọng, tuyệt không đến mức như vậy. “A Hán, ta cũng đang bị thương tổn, hiện giờ đang bị lãng trí, vừa nãy đã bị cắt hơn một trăm hai mươi đao, hôm nay tay phải của ta sẽ bị róc chỉ còn lại khung xương trắng. Nhưng việc này không đủ để ảnh hưởng lòng ta. A Hán, đừng quên, chúng ta cách biệt bên trên mọi người thời đại này, hết thấy đau đớn thương tổn đều chỉ là một trò chơi hoặc một lần khảo thí, không cần quá coi trọng chuyện kiểu này.”

“Nhưng những thống khổ này là chân thật, cảm giác của chúng ta là chân thật, sao có thể xem hết thấy như mộng ảo chưa từng xảy ra?”

“A Hán, chúng ta vừa ra đời đã được khoa học hiện đại chăm sóc từng li từng tí, có được diện viên rộng rãi, tình không mệnh mông. Vinh viễn không biết đói khát, giá rét, thống khổ, bi thương là gì, như vậy thật sự hạnh phúc ư? Khảo thí của chúng ta, thoát nhìn chỉ là mô phỏng vì thông qua kiểm tra mà làm, nhưng bởi vậy, chúng ta sinh hoạt cùng nhân loại bình thường ngàn vạn năm trước, nhìn họ bị khổ giày giụa, mới chân

chính cảm nhận được, hết thấy chúng ta có đáng quý nhường nào. Nhìn cuộc sống của những người xưa này, cùng họ trải qua bi hoan ly hợp, thật lòng đau nhập, thật lòng đi yêu, thật lòng quan tâm. Chúng ta đích xác đã chịu cơ hàn, chịu thương tổn, thậm chí bị bắt cảm thụ đủ loại thống khổ. Nhưng đau đớn như vậy, từ phương diện khác mà nói, cho chúng ta lý giải sự yếu ớt của thân thể người, cảm nhận được cống hiến của các đời khoa học gia cho sự phát triển, tiến hóa của nhân loại vĩ đại nhường nào, thấy được chế độ xã hội tầm tối của người xưa, mới sâu sắc cảm nhận được thời đại của chúng ta, cuộc sống của chúng ta tốt đẹp biết bao, hạnh phúc biết bao, đây không phải cũng là một loại thu hoạch sao?”

Sau một hồi trầm mặc, kèm theo một tiếng rên rỉ khe khẽ: “Tiểu Dung, người nói chuyện hết như ông thầy tư tưởng phẩm đức của chúng ta” Sau tiếng cười thoáng đau đớn là tiếng thở dài sâu xa “Nhưng mà, Tiểu Dung, ta thương tâm, không phải thương tổn thân thể, đích xác, đối với những người chưa từng biết đau khổ là gì như chúng ta mà nói, ném thử đau đớn, lý giải sức chịu đựng của nhân loại với thống khổ là có lợi cho chính chúng ta. Nhưng ta chỉ không hiểu, tại sao chúng ta bỏ ra nhiều như vậy, lại chẳng được một chút tín nhiệm, tại sao chúng ta hy sinh nhiều như vậy, lại chẳng có được chút tôn trọng, tại sao thương tổn chúng ta, trước nay đều là người luôn miệng nói yêu chúng ta.”

“A Hán...”

“Trước trước sau sau, ta đã gặp bao nhiêu đối tượng mô phỏng, ta đã cứu họ, bảo vệ họ, tận mọi lực lượng thành toàn họ, vì họ, ta từng đổ máu đổ mồ hôi, từng bỏ ra hết thấy, hồi báo nhận được lại vĩnh viễn là thương tổn. Tiểu Dung, ta mệt rồi, ta thật sự mệt rồi, lần đầu tiên bị phản bội, ta nói, đây chỉ là mô phỏng, lần thứ hai bị thương tổn, ta nói, đây vốn chính là đầu đề ta chọn, lần thứ ba, đối mặt với sự hắc ám của nhân tính, ta nói, không cần để ý, đó chỉ là cái xác có thể tùy thời thay đổi, bất luận bị đối đãi thế nào, đều không sao cả. Nhưng mà, Tiểu Dung, ta không chịu nổi nữa, hết lần này đến lần khác, gần như không ngừng nghỉ, ta không biết lòng người rốt cuộc có thể ác độc vô tình đến bước nào, Tiểu Dung, ta thật sự chịu không nổi nữa.”

“A Hán...”

“Tiểu Dung, người cũng lần lượt bỏ ra quan tâm chân chính, tình yêu chân chính, lại lần lượt bị cô phụ thương tổn, bị lăng nhục bán đứng, tại sao người có thể điềm nhiên như không, nói như vậy, cười như vậy, bảo trì tâm tính tiếp tục mô phỏng như vậy, người thậm chí có thể tiếp tục yêu những kẻ đã thương tổn người đó. Mà ta không làm được, cũng không tin có ai có thể sau khi bị lăng nhục như thế, là người bị hại vẫn yêu người gia hại.”

Dung Khiêm trầm mặc một hồi, mới nhẹ nhàng hỏi “A Hán, nói cho ta biết, khi người bảo vệ họ, quan tâm họ, chăm sóc họ, vì bảo hộ họ mà trả giá, mà hy sinh, là hy vọng họ có thể báo đáp người sao?”

Sau một hồi trầm mặc, là một chữ bình đạm: “Không.”

“Khi người biết người khác vì hết thấy người làm mà cảm thấy hạnh phúc khoái lạc, người sẽ hạnh phúc khoái lạc chứ?”

Câu trả lời của A Hán là sự trầm mặc dài lâu.

Dung Khiêm mỉm cười, xem như y ngầm thừa nhận “Như vậy, lại có gì không tốt. Người làm hết thấy, vốn không phải vì hồi báo, người trợ giúp họ, bảo vệ họ, hy sinh cho họ, không phải vì họ, mà là vì bản thân người, bởi vì hết thấy làm người khoái lạc, cao hứng, thế là đủ.” Khóe môi Dung Khiêm bất tri bất giác hơi cong lên, cười cười phát ra từ chân tâm “Yêu một người, bảo hộ một người, đâu phải đi chợ mua đồ ăn, trả mười đồng tiền phải lấy lại hai cân thịt, bằng không chính là chịu thiệt.”

“Tiểu Dung, nhất định là vì người ôm cách nghĩ này, nên mới có thể bình thản đối diện ngàn ấy lần phản bội thương tổn, đúng không?”

Dung Khiêm cười nhẹ nhàng, nhớ tới những khoái lạc và hạnh phúc từng có: “A Hán, người bị đối đãi như thế, là lỗi của người sao? Người từng làm chuyện không nên làm, người có lỗi với họ sao? Người có từng tổn thương họ sao?”

“Không có.”

“Vậy thì còn vấn đề gì nữa đâu. Chúng ta giúp người chúng ta quan tâm, chúng ta bỏ ra, chúng ta cảm nhận được khoái lạc và hạnh phúc, chúng ta không làm sai bất cứ chuyện gì, là họ đã sai, họ cuối cùng sẽ tự làm tự chịu, họ sẽ mất đi chúng ta. Thậm chí ngay cả chính họ cũng sẽ không biết, thứ họ đánh mất quý giá nhường nào. Chúng ta có tổn thất gì đâu? Chúng ta mượn tay họ, thể nghiệm đủ loại cảm thụ vĩnh viễn không có, chúng ta từng được rất nhiều khoái lạc, cho dù tương lai quyết liệt, những khoái lạc lúc đó, chúng ta từng chân thật có được. Họ làm những chuyện không nên làm, khiến chúng ta xác nhận, họ là người không đáng được chúng ta bảo vệ, không đáng cho chúng ta hy sinh, tìm chúng ta lại được tự do, chúng ta sẽ có cơ hội đi tìm người chân chính đáng để bảo vệ, đáng để trả giá, tại sao còn phải bị thương ảo não? A Hán, chúng ta không thẹn với lòng, chúng ta không làm sai chuyện gì, chúng ta thanh thanh bạch bạch, đường đường chính chính, đứng giữa trời đất, có gì đáng phải để ý như thế, thống khổ như thế, không bỏ xuống được như thế.”

Dung Khiêm ở sâu trong ý thức, dùng ý niệm đối thoại cùng bạn, nhưng thân thể trong hiện thực cũng bị ảnh hưởng, khẽ cười rộ, ánh mắt trong sáng kiên định, vẻ mặt bình yên như thường, thẳng thắn như vậy, khiến người không dám đối diện, quang huy tự nhiên phát ra như thế, khiến người ta có cảm giác hoa mắt.

Sâu trong ý niệm, A Hán thở dài thườn thượt: “Tiểu Dung, ý chí của người thật sự có thể dung nạp cả thiên hạ.”

“A Hán, ta chỉ là muốn tận lực để bản thân được cao hứng.”

Tiếng thở dài mang theo sự thư thái: “Tiểu Dung, cảm ơn người.”

“A Hán...”

“Ta sẽ tận lực nhẫn nại, quên đi đau đớn tâm linh, có lẽ sẽ có thể như người, xem nhẹ đau đớn thân thể, hơn nữa Mẫn Hân nói, tình huống của ta đặc thù, giáo sư hẳn sẽ không ngồi nhìn, Khinh Trần đã giúp ta đi nói chuyện với giáo sư, hy vọng có thể dưới hướng không bị đánh rớt, không ảnh hưởng quy tắc, thay đổi tình trạng của ta.”

Dung Khiêm mỉm cười, đầy vui mừng, lời nói phát ra từ chân tâm: “A Hán, chúc may mắn.”

Một tiếng kêu thảm thiết chói tai bỗng vang lên, khiến Dung Khiêm chấn động toàn thân, thông tấn tâm linh lập tức bị cắt đứt, hai mắt vẫn ong ong không ngừng, nếu không phải đang bị trói, y sẽ đưa tay bịt tai, trời ơi, tai sẽ không bị chấn điếc chứ.

Yên Lãm ngồi cao cao trên ngự tọa lâm thời dựng trên đài quan hình, nhìn xuống thân thể người nọ máu tươi đầm đìa. Mắt thấy từng dao cắt xuống, từng mảng máu thịt rơi xuống. Trong lòng ngỡ ngàng, không tìm được mảy may khoái lạc báo thù, chỉ có nỗi thất vọng thật sâu.

Tận đến giờ khắc này, chính mắt nhìn hết thấy, mới chân chính ý thức được, y hạ, là sát lệnh đầm máu. Tận đến giờ khắc này, chính mắt nhìn máu thịt người kia tung bay, mới chân chính hiểu được, người kia sẽ chết.

Y sẽ chết, cái người coi thường mình nhiều năm kia, sẽ chết đi trước mặt mình.

Y sẽ chết, cái người đè đầu mình rất nhiều năm kia, từ nay sẽ biến mất khỏi nhân thế.

Y sẽ chết, máu thịt tung tóe, xương cốt tan tành, chẳng còn hô hấp, chẳng thể hoạt động, chẳng thể dùng ánh mắt không đồng ý nhìn mình, chẳng thể dùng ngữ khí không chút để ý nói chuyện với mình nữa.

Y sẽ chết.

Thế nhưng tại sao ta không hề vui vẻ.

Đưa tay đặt lên ngực, nơi này tại sao như cột một tảng đá hơn ngàn cân, tại sao ngay cả hô hấp đơn giản nhất cũng thành chuyện khó khăn nhất.

Y cố gắng cắn chặt khớp hàm, cố gắng mở to mắt, cố gắng duy trì trấn định, nhìn trường giết chóc chậm chạp này.

Có người nào thụ hình có thể thông dong bình thản như vậy, tại sao trong mắt y không đau không hận không thù không oán, tại sao từng đao kia hạ xuống, từng tảng máu thịt tung tóe, người xem còn kinh tâm động phách, y lại chỉ bình tĩnh chịu đựng, bình yên mỉm cười.

Y khẽ nói gì đó, người hành hình kia run rẩy như lá rụng trước gió.

Tại sao y hơi nhắm mắt, vẻ mặt dần dần nhu hòa, khóe môi từ từ lộ ra nụ cười mỉm, phảng phất nhớ lại chuyện gì tốt đẹp, lại phảng phất nghe được vài tin tức khiến y vui mừng.

Rõ ràng là Phật Đà nhón hoa cười yên bình, nào phải người đang bị chậm rãi xẻ thịt giết hại nơi hình trường.

Những người xem hình khác cũng có cảm giác như vậy. Khi Dung Khiêm trong ý thức nói chuyện giao lưu với A Hán, cũng vì A Hán cuối cùng nghĩ thông mà thập phần vui mừng, những người khác đều bị biểu tình biến hóa không ngừng trên mặt Dung Khiêm khiến cho hai mắt đăm đăm, thậm chí hơi kinh hồn táng đảm, ôi trời ơi, đây vẫn là người sao?

Mà người hành hình đứng gần Dung Khiêm nhất chịu ảnh hưởng sâu nhất, cuối cùng không thể vượt qua nỗi sợ hãi sâu trong nội tâm đang không ngừng tuôn ra, như sụp đổ vút hình đao cả tiếng hét lên: “Y không phải người, người này không phải người!” Vừa nói vừa thất tha thất thểu lui ra sau.

Giống như hấn kêu ra là tiếng lòng của tất cả những người xem hình, bao nhiêu quan lớn, quân sự như vậy, lại chẳng một ai phục hồi tinh thần để quát hấn.

Dung Khiêm vì tiếng thét chói tai của hấn mà giật mình quay lại, nhúu mày, trong lòng buồn bực, lão huynh, đây là phỉ báng, đây là công kích nhân thân, đây là vũ nhục nha.

Yên Lãm nhúu mày, từ trên ngự tọa đứng dậy, một thân quần áo vàng rực, đứng thẳng dậy, giữa đám người đang ngồi vô cùng dễ thấy.

Khi những người khác còn chưa phục hồi tinh thần mà đứng dậy theo, tiếng thét chói tai bỗng nhiên vang vọng. Hơn mười mũi tên nhọn hoắt như sấm sét điện giật bắn đến Yên Lãm vừa đứng dậy.

7. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 7: Pháp Trường Kinh Biên

Sử Tịnh Viên quát một tiếng: “Hộ giá.” Rút kiếm múa nên một vòng hàn quang, bảo vệ phía trước Yên Lãm, Ngự lâm quân lao lên như bay, vây chặt Yên Lãm vào giữa.

Trong mắt Yên Lãm chợt lóe hàn quang, phớt lờ Sử Tịnh Viên đang liều mạng muốn đè y xuống để tránh mưa tên, mạnh mẽ đứng lên, giữa đám người nhìn ra bên ngoài, trong lòng bất giác lạnh liệt.

Vô số quân sĩ mũ giáp sáng loáng như thủy triều từ bốn phương tám hướng ủa tới.

Cổng chợ chỗ chấp hình, bốn phương thông suốt, bốn mặt rộng rãi, đến mức vô hiểm để thủ, mỗi một đường lớn, mỗi một hẻm nhỏ, dòng người tuôn ra như nước.

Bách tính gào thét bỏ chạy, không ngừng trốn tránh. Có người bị tên loạn bắn ngã, có người ngã dưới đất bị đạp chết tươi, tiếng kêu khóc hô quát, gọi mẹ tìm con không ngừng bên tai.

Vốn chỉ như xem kịch, đến coi một người từng bước hướng tới tử vong, mà nay bị tử vong uy hiếp, lại biến thành bản thân họ.

Các quân sĩ bảo vệ Yên Lãm đều là thân quân của Hoàng đế, từng do Dung Khiêm đích thân huấn luyện, tố chất cực tốt, nhân số tuy ít, lại vẫn bảo trì trận hình hoàn mỹ, đao rời vỏ, tên giương sẵn, chẳng qua sắc mặt mỗi người đều hơi nhợt nhạt.

Lần này tùy giá, không ai nghĩ đến sẽ xảy ra phản loạn, tác dụng phòng hộ của vệ đội kém xa tác dụng bài trí, mỗi người đều mặc quần áo hoa lệ, không phải khôi giáp cứng chắc, cung tên mang theo cũng không nhiều, càng khó nói đến khiên thương vũ khí các loại.

Những quan binh dùng để theo dõi quân chế bách tính khác chỉ là bài trí phụ trách trị an thường ngày, ức hiếp bách tính tạm có chút tác dụng, gặp đao thật thương thật đánh trận thì sớm sợ đến mức chẳng biết chạy đâu.

Mà bốn phía đều là phản quân trăm phương ngàn kế, hô quát tuôn đến. Người người đội mũ mang giáp, đao thương lạnh tanh, đằng đằng sát khí, như thủy triều tập kích bất ngờ.

“Hôn quân bạo ngược, sát hại trung lương.”

“Các huynh đệ, sát hôn vương, bảo trung lương, lập tân quân khác, mọi người đều là công thần tân triều.”

“Người bắt được hôn quân, thưởng vạn lượng bạc, phong thiên hộ hầu.”

Tiếng hô hoán không ngừng vang bên tai, có người phía sau đại đội nhân mã, dừng ngựa hô lên: “Ngự lâm quân ai bỏ tôi theo sáng đều trọng thưởng ngàn vàng, nếu muốn tự ngộ, tử chiến vì hôn quân, tính mạng bản thân và gia đình đều không thể giữ.”

Cách trùng trùng bóng người nhìn lại, bóng dáng cao cao trên ngựa kia rõ ràng là Tả tướng quân Thuần Vu Hóa.

Trong mắt Yên Lãm chợt hóa lạnh, vẻ căm hận và tàn nhẫn cuối cùng chỉ hóa thành một tiếng thở than thoáng không cam, thoáng oán phẫn, rồi lại có càng nhiều hơn nỗi thất vọng: “Hóa ra là hấn.”

Sử Tịnh Viên ở bên nghiêm giọng quát, khích lệ sĩ khí: “Chớ nghe phản tặc nói bậy bạ, bảo vệ Hoàng thượng, phá vây ra ngoài.”

Yên Lãm lạnh lùng mỉm cười: “Phá vây, chỉ bằng mấy trăm người ở đây, phá vây ra ngoài được sao? Đó chính là Tả quân tinh nhuệ.”

Sử Tịnh Viên không thể ngờ lúc này chủ tử nhà mình còn nói ngược với mình, sắc mặt lập tức trắng bệch, vừa giận vừa vội: “Hoàng thượng.”

Yên Lãm mỉm cười lắc đầu: “Không ngờ được, ta hôm nay lại phải chết ở đây.”

“Hoàng thượng.” Sử Tịnh Viên kêu lên một tiếng, không biết là giận quá mà quát, hay là thương quá mà khóc.

“Xem ra kẻ này sớm có tâm phản, tối qua gặp ta, nhân thủ trên tay không đủ, trước đó chưa chuẩn bị, cho nên mới ra lời thăm dò, phát hiện chúng ta ngầm dẫn theo không ít thị vệ, bèn bỏ đi ý định động thủ. Sau đó đề nghị ta rời cung xem hình, chính là để ta rời khỏi hoàng cung phòng vệ nghiêm ngặt, trong cung có Ngự lâm quân bảo vệ, bốn phía có tường cao dựa được, trong cung còn có nhiều mật đạo, cho dù có đại quân trong tay, nếu ta thủ trong cung, tiến có thể chờ chư quân khác đến giúp, lui có thể theo mật đạo đào tẩu, hiệu triệu thiên hạ cần vương, nhưng hiện giờ thân giữa phổ xá sầm uất, vệ sĩ bên cạnh bất quá mấy trăm, cách xa hoàng cung, dọc đường tất bố đầy nhân mã Tả quân, căn bản không đường đào thoát, quân đội phụ trách hoàng thành khác, hồ báo doanh xưa nay chỉ ở ngoài thành, không triệu thì không thể vào thành, Hữu quân tuy hiệu trung với chúng ta nhưng sự tình gấp gáp, chỉ sợ không kịp chỉnh quân đánh ngay, Trung quân bất quá là gần đây được chúng ta mượn sức, đến nay vẫn chưa hoàn toàn quy thuận, chắc gì đã chịu ra tay cứu, khả năng lớn nhất chỉ là chính quân mà xem, coi ai chiếm thượng phong thì ngã về người đó. Ta mới vừa tự chấp chính, căn cơ chưa ổn, lòng người chưa theo, tướng lĩnh nắm binh tứ phương tuy trước sau bày tỏ trung thành, nhưng trung tâm như vậy chỉ sợ không thể đứng vững, chỉ cần ta vừa rơi vào tay Thuần Vu Hóa, sinh tử do hấn, đến lúc đó Thuần Vu Hóa án kiếm trong triều, lập tân quân Yên thị khác, lại có Dung Khiêm bề tôi ủy thác này hiệu triệu, trong triều ai dám cả gan làm trái, danh phận quân thần đã định, chư hầu tứ phương, kiêu binh cường tướng các nơi, lại sẽ có ai xuất đầu vì trẫm.” Trước mặt Sử Tịnh Viên, Yên Lãm hiểm khi mới tự xưng là trẫm, nhàn nhạt đem tiền căn hậu quả mình vừa nghĩ thông từ từ nói ra.

Không ai có thể ngờ, đến thời khắc nguy cấp thế này mà Yên Lãm vẫn có thể bình tĩnh phân tích, Sử Tịnh Viên nhớn nhác lo lắng, chủ tử nhà mình lúc này trấn định quá mức, căn bản là không hợp thời. Tiếc rằng y cả giận cũng không kịp, Tả quân đã xông đến trước mắt, đánh nhau với Ngự lâm quân, Sử Tịnh Viên ngay đến thời gian để tức giận mà phạm thượng mắng chủ cũng chẳng có.

Mắt thấy Ngự lâm quân tận lực bảo hộ, nhưng vòng bảo vệ lại đang từ từ thu nhỏ.

Bốn phía hô giết không ngừng, mỗi khắc đều có người ngã xuống chết, máu tươi nhuộm đỏ cả phố, không trung tên bay như mưa, Yên Lãm lại vẫn cố chấp thẳng lưng, không chịu co lại tránh né, Sử Tịnh Viên không thể không dẫn mấy quân sĩ thân vệ bảo hộ phía trước y như khiên người.

“Hoàng thượng, Thuần Vu Hóa không có khả năng mượn cơ hội này phù lập tân quân trở thành quyền thần tân triều. Người thiên hạ há có thể dễ hấn muốn làm gì thì làm như thế, mấy vị thái phó đều là danh nho hiền sĩ, cực có uy vọng trong giới sĩ lâm, Phong tướng quân, Đoàn đại nhân, họ cũng đều sẽ không...”

“May mà ta vì lỗi kéo tướng lĩnh các nơi, chư hầu các phương, đã phái mấy vị lão sư và Phong tướng quân đi cả, bằng không biến cố sáng nay, e rằng họ chỉ có thể cùng ta chết ở đây. Mấy vị lão sư tuy là danh nho hiền sĩ, trị quốc có thể có trường tài, tác chiến lại chẳng phải sở trường. Phong tướng quân và Đoàn đại nhân vẫn bảo hộ bên cạnh ta, tuy đều có giao tình với tướng lĩnh các phương, trong quân cũng rất có uy vọng, võ công cũng rất cao cường, nhưng dù sao nhiều năm chưa mang binh, bằng sức một người làm sao cầu thắng giữa vạn quân? Huống chi Thuần Vu Hóa có gan như thế, chỉ sợ sau lưng còn có kẻ khác giúp đỡ. Các hoàng thúc vương huynh người nào tuổi không lớn hơn ta, người nào không phải huyết mạch của thái tổ, người nào không lom lom mắt ngóng trông cơ hội, đến hôm nay...” Yên Lãm nghĩ tới, Dung Khiêm chường chính hơn mười năm, ép chư vương khác không thể có động tác gì, mà y vừa chính biến thành công đã dẫn đến đại họa như thế, trong lòng đau đớn, lại không biết là bi là phần là thương hay là thẹn.

So với đau đớn trong lòng, nguy cực trước mắt Yên Lãm ngược lại coi nhẹ hơn Sử Tịnh Viên. Mắt thấy Tả quân sắp xông đến trước mặt, sắc mặt Yên Lãm lại chỉ hơi tái đi, thanh âm cũng không mấy may run sợ, chỉ là trong giọng nói thoáng có bi thương: “Tịnh Viên, ta là thiên tử, không thể chịu cái nhục của tiểu nhân, chỉ có chết đi mà thôi, ngươi là thế tử của Sử gia, nhiều đời huân quý, trong quân trong triều đều cực có uy vọng, nếu có khả năng, Thuần Vu Hóa sẽ không muốn giết ngươi, ngươi hàng đi.”

Sử Tịnh Viên giận đến mức sắc mặt vốn đã trắng bệch cũng phải hóa tím, nếu không phải đang ở giữa loạn quân, y cơ hồ đã quên bốn phận quân thần túm cổ Yên Lãm mà mắng: “Ngươi, chúng ta cùng nhau lớn lên, cùng nhau đọc sách, cùng nhau tập võ, cùng nhau nghiên cứu đối phó Dung Khiêm, cùng nhau nghĩ về tương lai quốc gia, ngươi hiện tại muốn vứt ta, một mình đi tìm chết sao?”

Về mặt Yên Lãm lần đầu tiên trở nên thê lương, đúng vậy, chúng ta cùng nhau xây dựng quốc gia của chúng ta. Bao nhiêu đêm, trong lòng suy nghĩ làm sao trị quốc, làm sao hộ dân, làm sao để bách tính yên vui, làm sao cho Yên quốc một lần nữa kiến tạo huy hoàng từng có. Bao nhiêu lần cẩn thận phác thảo chính lệnh mình sớm đã nghĩ tốt, bao nhiêu lần cùng các sư phụ thảo luận cương lĩnh thi chính. Liều mạng lật đổ Dung Khiêm, liều mạng đổi lấy thiên địa có thể cho chí khí thiếu niên được mở ra này, thế nhưng đôi cánh vừa có thể tự lực bay lượn kia còn chưa kịp giương ra, đã định trước là phải bị gãy. Những hùng tâm thiếu niên, hướng đến tốt đẹp ấy, lúc này đều biến thành một trò cười.

Ánh mắt Yên Lãm rốt cuộc trở nên bi thương: “Ta chết cũng đành, chỉ là có một chuyện đáng tiếc, ta...” Ngự khí chợt nghẹn lại, ngưng mắt nhìn Dung Khiêm trên hình đài kia.

Sử Tịnh Viên theo ánh mắt y nhìn qua, thấy mấy phần quân đang xông đến hình đài, muốn tháo Dung Khiêm xuống.

Sử Tịnh Viên cười lạnh một tiếng, giương cung cài tên: “Hoàng thượng, cho dù chúng ta cùng tuân quốc tại đây, Thuần Vu Hóa cũng đừng mơ mượn danh nghĩa bề tôi ủy thác lập tân quân khác, bằng thân phận Tả tướng quân của hần, căn bản không có tư cách này, không có danh phận này.”

Y giương cung đến tối đa, đang định buông tay, một bàn tay lại đã ở bên giữ chặt dây cung, khí lực kia dùng lớn như vậy, đến nỗi ngón tay bị dây cung thít chảy máu.

Sử Tịnh Viên kinh hãi nói: “Hoàng thượng.”

Tiếng kêu giết đã gần ngay bên cạnh, máu đã bắn lên vạt áo, hàn quang đã xẹt qua góc áo, cả mấy quân sĩ cận thân cũng đã có người ngã xuống. Yên Lãm biết, sinh mệnh y đã gần đến mức chỉ có thể lấy khoảnh khắc để tính.

Nhưng y vẫn dùng một tay giữ chặt dây cung của Sử Tịnh Viên, hai mắt ngưng nhìn Dung Khiêm đang

được cởi trói, thần sắc trong mắt không nói rõ được là bi hay hỉ, là đau hay thương. Họa sát thân đã ở trước mắt, tâm tư của y lại như vẩn rơi tại nơi xa xôi.

Sử Tịnh Viên giậm chân quát to: “Hoàng thượng!”

Yên Lãm rút cuộc hoàn hồn, đưa tay đoạt cung tên: “Nếu phải giết y, cũng nên do trẫm tự mình động thủ.”

Nói rồi cung như trắng rằm, tên như lãnh điện, chỉ thẳng Dung Khiêm đã được cởi trói, đang được đỡ xuống hình đài kia.

Người kia, đề trên đầu y hơn mười năm, khuôn mặt ấy khắc sâu trong lòng y, vĩnh viễn không thể quên, ánh mắt như vậy khiến y tâm tâm hận hận, biết rõ đã phạm sai lầm lớn, cũng phải khư khư cố chấp, đến mức có cái họa hôm nay.

Y phải chết, y phải chết trên tay ta. Thế nhưng tại sao ngón tay lại như gỗ đá, rút cuộc vô lực buông ra.

Bên cạnh hàn quang lóe lên, bao nhiêu kẻ đã xông đến trước mặt, bao nhiêu đao đã bổ đến trước người.

Các quân sĩ từ nhỏ hộ vệ không rời từng người ngã xuống, chỉ còn Sử Tịnh Viên một mình hoành kiếm bảo vệ. Máu tươi trên mặt bỗng rất, bên tai là tiếng kêu rên liều mạng kiếm chế của Sử Tịnh Viên.

Tịnh Viên cũng sắp không cầm cự được, không còn thời gian nữa, nếu còn do dự thì ngay cả cơ hội tự tuyệt cũng sẽ mất.

Y mỉm cười, mặc dù vẻ tươi cười có phần giống khóc, sau đó buông tay, mũi tên nhọn hoắt mang theo tử vong gào rít lao đến trái tim người kia.

Y mở to mắt nhìn chăm chăm phía trước, không nhìn trường đao từ bốn phương tám hướng bổ tới, sức của Sử Tịnh Viên đã không thể ngăn trở, phốt lờ tên nhọn đầy trời phóng tới kia, đã không còn ai có thời gian che chở cho y, khoảnh khắc này, y muốn nhìn rõ, nhìn rõ người kia, bị tên của y, bắn xuyên tim.

Dung Khiêm, tim người, rút cuộc ra làm sao?

Dung Khiêm, người có biết, ta từng vô cùng tôn kính, vô cùng thích người?

Dung Khiêm, người có tim không?

8. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 8: Kỳ Hành Kinh Thiên

Khi mũi tên đầu tiên bắn tới, Dung Khiêm đang bị trói trên hình đài, trùm tấm lưới ướn người, trong ánh mắt lưới biếng có tinh quang lóe qua.

Tiếng kêu giết vang lên, vô số binh sĩ từ bốn phía ủa đến. Quan binh trên hình đài đã sớm ôm đầu chạy trốn, người hành hình càng lẫn bỏ chạy mất, chẳng ai còn chú ý được tội phạm tử hình là y.

Dung Khiêm buồn bực, tuy nói tình huống hiện tại rất đau, bất quá chỉ cần ráng chịu qua là y sẽ nhanh chóng được giải thoát, ông trời à, ông làm ơn đừng dẫn tới biến cố này được không, tim người ta chịu không nổi đâu.

Khắp trời toàn là tên loạn đang bay, sao chẳng có mũi tên nào bay tới đâm chết ta cho xong.

Dung Khiêm lòng đầy không thống khoái, một mình trong tấm lưới sinh hồn dỗi, giận dữ nhìn đại hỗn loạn bốn phía.

Y nhìn vô số bách tính ngã dưới đất, bị giẫm đạp kêu khóc, y thấy vô số máu tươi vô tội chảy xuôi dưới đất, tiếng kêu thảm vang khắp.

Bất tri bất giác ấn đường hơi nhú, khe khẽ thở dài, tính xấu thích xem người bị giết tất nhiên là không tốt, nhưng tính tàn ngược thích đã thương người hình như càng không tốt.

“Sát hôn quân, cứu tướng gia...”

Bao nhiêu khẩu hiệu liên tiếp, như thể thí chủ sát quân là thay trời hành đạo vậy.

Dung Khiêm rất buồn bực nhường nhường mày, y thoát nhìn giống phé vật có thể dễ dàng bị khống chế, đặt tại chỗ sáng làm rối cho mấy kẻ dã tâm như vậy sao?

Ánh mắt y quét qua bốn phía, thấy Thuần Vu Hóa kia đang hô quát thủ hạ đi liều mạng đánh trận, bản thân lại ngồi trên con ngựa cao to, trốn sau chiến trận. Hừ, nếu không phải thấy Ngự lâm quân không mang bao nhiêu cung tên để viễn công, đoán vị Tả tướng quân này cả mặt cũng chưa chắc dám lộ ra.

Dung Khiêm thở dài nheo mắt, ôi, tướng quân trú kinh mỗi kẻ cớm ngon rượu cay, chưa bao giờ lên chiến trường, đảm sắc khí lượng trí tuệ ánh mắt, thật sự phải coi lại. Tiểu thí hài kia nếu có thể tránh được một kiếp này thì phải ngẫm lại làm sao chinh đồn phòng ngự kinh thành, tôi luyện đại tướng nhân tài chân chính.

Bất quá, ánh mắt y xa xa dừng trên người Yên Lãm đang được Ngự lâm quân bao quanh bảo vệ, muốn tránh được một kiếp này, khả năng hẳn không lớn đâu.

Dung Khiêm thở dài thườn thượt, tuy rằng tiểu tử này vừa khó chịu vừa cần quấy vừa không phân nặng nhẹ, chẳng qua cũng không thất đức lắm, người cũng không quá hồ đồ, chết đi có phải là đáng tiếc.

Ngự lâm quân trong chém giết kịch liệt lần lượt ngã xuống, bức tường người dùng sinh mệnh dựng nên đang bị vô tình xé rách.

Dung Khiêm bỗng cảm thấy môi hơi khô, ánh mắt không thể xê dịch nhìn chằm chằm phía trước.

Lực lượng bảo vệ bạc nhược là vậy, thiếu niên lại vẫn cố chấp đứng thẳng giữa đoàn người, sắc mặt hơi nhợt nhạt, lại vẫn thẳng lưng không chịu lùi nửa bước.

Tên nhon nhiều lần bắn lên người y, đều bị Sử Tịnh Viên hiềm hiềm đỡ được, chỉ là máu tươi của những người tử nạn bắn lên cũng đã nhuộm đỏ hoàng bào, đao quang kiếm ảnh rào rạt bức tối, khiến người không may may có cơ hội tạm nghỉ.

Dung Khiêm không phát giác chân mày mình nhú chặt cũng chưa từng giãn ra nữa, Dung Khiêm không chú ý mình đang không cảm nổi lòng, ở trong lưới giầy giữa mây phát.

Có lẽ là sức giầy bắt tri bắt giác mạnh dần, có một thanh âm khản cấp vang lên trong đầu y: “Tiểu Dung, cậu đang làm gì thế?”

Dung Khiêm đột nhiên tỉnh ngộ: “Mẫn Hân!”

“Tiểu Dung, đừng nói với tôi, cậu muốn cái kia...”

Dung Khiêm chỉ trầm mặc, nhìn chằm chằm chiến cuộc chung quanh đài quan hình, ngay cả có người chạy lên hình đài, muốn tháo y ra, y cũng không hề chú ý.

“Tiểu Dung, cậu đừng xúc động, đừng quên đây là lần mô phỏng cuối cùng của cậu, sau khi thông qua, tổng điểm của cậu sẽ đủ để luận văn qua cửa, nhất thiết đừng xảy ra chuyện vào phút cuối.”

Dung Khiêm không nói không rằng, cô ở Tiểu Lâu hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc công nghệ cao, đương nhiên có thể nói dễ dàng như vậy, ta bên này chứng kiến, lại là thế giới tu la.

Trương Mẫn Hân không biết Dung Khiêm đang oán thầm mình, vẫn tiếp tục lải nhải khuyên bảo “Tiểu Dung, đừng quên, nếu cậu thật sự động thủ, sẽ không chỉ bị rút đơn giản vậy đâu. Ở thời đại này, sử dụng tinh thần lực cường đại phải bị phạt nặng. Cậu lại chẳng phải thánh nhân, vì đứa trẻ không hiểu chuyện như vậy, không đáng đâu.”

Dung Khiêm ngưng mắt nhìn đài quan hình, có người giương cung cài tên hướng đến y, đúng vậy, không đáng, vì thẳng ranh khó chịu này, thật sự không đáng, cái tên này phải bị đốt mông một trận, nhưng mà...

Y đã được người tháo xuống hình đài, đang luống cuống gỡ lưới cho y, mà cái tên trên đài quan hình đến chết cũng không biết nặng nhẹ kia đã đoạt lấy cung tên, hộ vệ bên cạnh đã tử thương gần hết, máu tươi nóng hổi bắn lên khuôn mặt hơi nhợt nhạt, có phần bi thương. Sử Tịnh Viên đã bị thương khắp người, vẫn không lùi nửa bước thủ bên cạnh, nhưng y chẳng thèm nhìn một lần, chỉ giương cung hướng về mình.

Dung Khiêm thật muốn khóc, tại sao hài tử này, đến lúc này còn hồ đồ như vậy.

Bảy tám ánh đao đồng thời chém tới y, mấy bóng tên như điện xẹt bắn tới y. Mà y, mắt cũng không chớp, chỉ buông tay, tên bay ra.

Khoảnh khắc ấy, mắt y vẫn nhìn chằm chằm nơi này, trong đôi mắt thiếu niên có bi thương có đau xót có bi ai có bất đắc dĩ, còn có càng nhiều những cảm xúc thâm trầm khiến người không nhìn rõ.

Dung Khiêm biết, y sắp chết, hài tử này sắp chết.

Trong mắt người khác, y là thiếu niên đế vương, y âm trầm, y lãnh khốc, trong mắt Dung Khiêm, y thủy chung chỉ là một hài tử, tối đa là hơi khó chịu mà thôi.

Hài tử đó sắp chết.

Rất nhiều năm trước, đế vương hấp hối đem một hài tử non nớt ủy thác cho y.

Cho dù chỉ là một cuộc mô phỏng, nhưng y quả thật đã quỳ trước mặt quân vương kia, thành tâm thành ý nói, “Thần nhất định không phụ sự ủy thác của bệ hạ.”

Y từng tự tay ôm hài tử mũm mĩm như phấn kia, nhìn nó dần dần lớn lên.

Y từng tự tay cầm bàn tay bé teo của nó, vẽ một đường bút lên giấy, y từng tự tay đỡ cánh tay bé teo của nó, từ từ giương một đường cung mạnh mẽ.

Y từng cười nhìn hài tử này cầm bài văn mới viết, khoe ra trước mặt, giờ con mồi vừa giành được, vẻ mặt kiêu ngạo lao đến trước mắt.

Vì để nó thành tài, từ từ rời xa nó, vì để nó lớn dần, lặng lẽ lạnh nhạt nó. Nhìn vẻ mặt mát, đau thương của nó, nhìn khuôn mặt ngây thơ kia bởi vì bị thương mà phủ đầy vết tích liêu, y cũng thầm đau lòng.

Nhìn nó lớn dần, nhìn nó len lén học tập, nhìn nó chiêu hiền đãi sĩ tiếp nạp nhân tài, nhìn nó từ từ lý giải triều đường chính vụ, từ từ có khí tượng đế vương. Thế là bản thân y trước mặt người thì lạnh lùng nhìn nhau, sau lưng người lại len lén cười thầm.

Muốn sau cùng tặng nó một phần lễ vật, muốn sau cùng trừ đi chương ngại lớn nhất của việc tự chấp chính giúp nó, muốn sau cùng cho nó một cơ hội xây dựng uy tín, khiến bá quan kính sợ, y đã dâng tặng bản thân.

Nhưng mà, y phí ngàn ấy khổ tâm, đến hôm nay đều thành bọt nước cả, hài tử của y, Hoàng đế của y, cái người y một tay dạy dỗ, một tay nuôi nấng, sẽ chết.

Nó sắp chết, chết ngay trước mắt.

Khoảnh khắc cuối cùng, nó nhắm y bắn một mũi tên.

Mũi tên bắn ra từ tay nó, bắn tới ngực y, da thịt trên ngực đã bị đâm thủng, chẳng mấy chốc sẽ xuyên qua. Y sẽ được giải thoát ngay lập tức, sẽ có thể trở lại Tiểu Lâu của y, nộp luận văn của y, cầm điểm số cao ngất ngưỡng, hoàn thành cuộc khảo thí này, chờ đợi y chính là cuộc sống hạnh phúc quang minh vô hạn.

Khoảnh khắc cuối cùng này, y chỉ cần nhắm mắt, đợi mũi tên kia xuyên tim là được, nhưng tại sao mắt y nhất định không thể dời khỏi người hài tử không nghe lời kia.

Hài tử kia sắp chết. Đao của phản quân đã chém lên người nó, quân vương cao cao tại thượng ấy, hài tử tuổi trẻ mà bất hạnh ấy, giây lát sẽ bị chia thành từng mảnh.

Là cái gì vượt quá khả năng hiểu biết của thể nhân, nháy mắt bùng nổ, bên tai là tiếng kêu cực kinh hãi của Trương Mẫn Hân: “Đừng!”

Nhưng Dung Khiêm đã không nghe thấy, cũng chẳng có lòng dạ nào mà nghe.

Đó là đứa trẻ y nuôi nấng, nó có vô số khuyết điểm, vô cùng khiến y tức giận, nó không hoàn mỹ chút nào, nhưng nó là đứa trẻ y nuôi nấng, nó là đứa trẻ của y.

Y có thể mắng nó, có thể cấu nó, có thể rửa nó, có thể đét mông nó, nhưng tuyệt không cho người bắt nạt nó ngay trước mặt y.

Kẻ nào, cả gan ở trước mặt y, sát hại đứa trẻ y một tay nuôi nấng dạy dỗ.

Mắt Yên Lãm vẫn nhìn chăm chăm Dung Khiêm, cho dù cương đao đã chém lên người cũng không chịu nhìn đi chỗ khác, cho dù chết, y cũng phải nhớ kỹ dung nhan sau cùng của người kia tận đến kiếp sau, đến địa phủ u minh, thù hận căm hờn của y cũng sẽ không tiêu tan, mấy đời mấy kiếp, luân chuyển qua lại, y cũng không cho phép mình quên người này.

Nhưng mà, ngay trước mắt y, Dung Khiêm đã không thấy. Gió lốc bỗng dưng xuất hiện khiến bão cát mù trời che mắt y, rốt cuộc chẳng nhìn thấy một chút cảnh tượng nào, y kinh hoàng đưa tay dụi mắt, chẳng lẽ ngay cả khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh này cũng bỏ lỡ như vậy sao?

Tiếng quát phẫn nộ vang bên tai: “Đồ khốn.”

Y ngạc nhiên ngẩng đầu, đôi mắt nháy mắt trừng đến tối đa.

Giữa gió bụi mịt trời, mấy thanh đao vốn đã chém lên người kia đều gãy, mấy đoạn gãy bị nắm trên một bàn tay, theo bàn tay kia từ từ nắm chặt, hóa thành từng mảnh nhỏ, rơi lả tả trong gió.

Người nắm đao toàn thân máu tươi, lân thương khắp người, cả cánh tay phải từ khuỷu tay trở xuống đã bị róc chỉ còn xương trắng đáng sợ cùng máu thịt vụn vặt, nhìn như ác quỷ địa ngục.

Cho dù là trời sập đất nứt, cửu thiên thần ma, thập phương quỷ quái, toàn bộ xuất hiện trước mặt, cũng không đến mức khiến Yên Lãm chấn động hoảng sợ như thế.

Y mê mang nghĩ, ta nhất định là chết rồi, cho nên mới trông thấy ảo giác quỷ dị như vậy, nhưng mà tại sao người sau khi chết đi, tri giác lại có thể giống hệt lúc còn sống.

Cơn gió lốc quỷ dị lấy Dung Khiêm làm trung tâm, nhanh chóng quét sạch bốn phương tám hướng. Tất cả binh lính đánh đến Yên Lãm đều kêu thảm bị cuốn đi phương xa. Mấy hộ vệ sót lại do Sử Tịnh Viên làm đầu cũng lắc lư chực ngã, không thể đứng thẳng trong gió lốc.

Chỉ có Yên Lãm và Dung Khiêm sống vai đứng tại trung tâm cơn lốc, mắt mê mang, hốt hoảng, vô tri vô giác, nhưng ngay cả cheo áo cũng không bị cuốn lên một chút nào.

Lãnh nhãn nhìn phản quân giữa gió lốc không hiểu đang vật lộn tiến lên, lại mở mắt như mù, Dung Khiêm cười lạnh lùng, chấn tay áo mà lên.

Không ai có thể ngăn trở y dù là giấy lát, phàm ngăn trước mặt y, vô luận là người hay vật, đều bị chấn bay ầm ầm, rơi xuống xa xa, khỏi cần nói sức phản kích, ngay cả chuyện gì xảy ra căn bản cũng còn chẳng rõ.

Dưới cơn lốc do tinh thần lực cường đại của y đẩy lên, mấy ngàn quân mã cũng bất quá là cừu đợi làm thịt.

Thuần Vu Hóa căn bản còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì, vừa nãy còn ngồi trên ngựa diêu vũ dương oai, vung tay múa chân, chờ mong mai sau quyền khuynh triều dã, sau một khắc lại đã bị người nắm áo xách lên không trung, trực tiếp ném bịch xuống khi hắn còn đương giữa giữa, hắn ngạc nhiên ngẩng đầu, mới giật mình phát giác mình đã ngã trước mặt Yên Lãm.

Hắn gắng sức muốn nhảy lên bật đao, lại kinh hoàng phát hiện, không một tác nào trên cơ thể nghe theo sự chỉ huy của mình, hắn khiếp sợ nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn từng tác, trong khoảnh khắc, cơn đau không gì sánh được bao phủ, hắn muốn cao giọng kêu thảm, nhưng cả một tiếng động cũng chẳng thể phát ra từ trong cổ họng.

Dung Khiêm nóng lòng bộc phát ra sức mạnh không nên thuộc về nhân thế này, mặc dù đã cứu Yên Lãm, bản thân lại đầy bụng không cao hứng, không thống khoái, buồn bức đến mức thật muốn đâm đầu chết ngay. Rốt cuộc căn cớ nào bị sai, cứ nhiên phải vì thằng ranh con đó mà hy sinh lớn như vậy.

Dung Khiêm giận muốn chết, lại không đành lòng làm gì hại tử khốn y khổ tâm nuôi lớn, chỉ đành hai mắt chuyển hồng xung sát đám phản quân. Lúc xách được Thuần Vu Hóa vào tay, một bụng hỏa khí tự nhiên phát tiết cả lên người tên đầu sỏ này. Nếu không phải tên này gây biến loạn như vậy, ta cần chịu tội này sao? Dưới tâm lý kiểu này, sức mạnh cường đại giấy lát bóp nát mỗi một khúc xương Thuần Vu Hóa.

Dung Khiêm còn thấy một bụng hỏa khí chưa ngừng, tiếc là đối mặt với đám phản quân ngã trái ngã phải này, thật sự không đề nổi một chút chiến ý. Thực lực đối lập quá xa, cứ như một người một cước đạp chết

cả đồng kiến, dù thế nào cũng chẳng thể so sánh với cảm giác thành tựu của người ta trong quân vạn mã, khổ chiến lấy được thủ cấp thượng tướng.

Dung Khiêm buồn bực vạn phần, ôi, hóa ra cường đại quá cũng là một loại lỗi lầm.

Y nỗ lực kiềm chế lửa giận trong ngực, hạ xuống bên cạnh Yên Lâm, không nhìn Hoàng đế đã hóa đá và Sử Tịnh Viên về mặt hoảng hốt, cao giọng quát to: “Thuần Vu Hóa phản nghịch thí chủ, trời xanh giáng phạt, các người còn không tỉnh ngộ sao?”

Theo tiếng quát của y, gió lốc dừng lại, phản quân tận lực vùng vẫy, lớp nằm bò, lớp ngã dưới đất, rơi xuống bằng móng cày có vô số, còn lại vài kẻ dừng mảnh, tuy còn có thể đứng tại chỗ, cũng đều tái mét mặt mày.

Vốn cử binh thí vua, sĩ khí không thể cao được, lại thấy chủ soái bị bắt, lòng người càng thêm ly tán, hơn nữa dị biến vừa rồi thật sự quỷ dị, trong gió lốc không ai nhìn rõ Thuần Vu Hóa bị bắt thế nào. Nhưng tất cả lực lượng quỷ dị không thuộc nhân thế kiểu này, nói trời xanh tức giận giáng phạt, ngược lại là lý do dễ chấp nhận nhất.

Mắt Dung Khiêm đảo qua mọi người, nghiêm giọng quát một tiếng: “Vương Vĩnh Hưng!”

Một tướng lĩnh cầm đầu trong phản quân toàn thân run bắn, tự nhiên quỳ xuống đáp.

“Người thật uy phong, năm ấy khi theo ta vào sinh ra tử giao chiến cùng Tần quốc, khá có công lao, ta niệm người trung nghĩa, điều người vào kinh, hiện giờ người đánh đến Hoàng thượng của mình, ngược lại càng thêm dũng không thể đương.”

Vương Vĩnh Hưng toàn thân run rẩy, mồ hôi như mưa, tướng quân bách chiến sa trường không sợ, mặt đã trắng bệch như giấy: “Tướng gia, tôi, tôi, Thuần Vu Hóa nói Hoàng thượng tàn hoành bạo ngược, không thể làm vua một nước, tôi chịu... hậu ân của tướng gia, hiện giờ tướng gia bị nạn, theo lý phải...”

“Bị nạn cái gì, Hoàng thượng sớm hiểu rõ Thuần Vu Hóa có ý làm loạn, cho nên mới cùng ta vạch mưu, dùng khổ nhục kế này, dụ hấn lộ ra bộ mặt thật, chỉ là không ngờ được từ trong đám phản nghịch vậy mà cũng có người, thật khiến người thất vọng.”

Vương Vĩnh Hưng đầu mướt mồ hôi, ấp úng khó nói.

Dung Khiêm không để ý đến y nữa, lại quát một tiếng: “Phương Văn Kiệt.”

Một danh tướng khác hai gối khuỵu xuống sụp lạy.

“Ngày đó ta cùng Hàn quốc đánh liền mười tám trận, ta cứu người ra từ trong đồng thi thể, chính là để người hôm nay thí chủ mưu quân sao?”

Phương Văn Kiệt mặt mày tái xanh, lắp bắp nói: “Tướng gia, tôi là võ tướng, thật không biết chính sự phân tranh, chỉ biết nghe lệnh làm việc thôi, lại biết tướng gia chịu nhục hình, nghĩa phần dâng lên...”

Dung Khiêm chẳng buồn nghe y giải thích, lạnh lùng quát tiếp: “Triệu Truyền Hợp!”

Y cứ thế, giữa mấy tiếng quát mắng, chân tướng lĩnh cấp trên của Tả quân tim mật đều sợ, nhàn nhả mấy câu, lại thuộc như lòng bàn tay, nói ra chi tiết mỗi người.

Thiên uy chợt đến đã đoạt tâm phách người, Thuần Vu Hóa bị bắt cũng khiến mọi người sĩ khí tan rã, Dung Khiêm nhàn nhạt mấy câu càng khổng chế chặt chẽ tâm chí mỗi người.

Tận đến lúc này y mới bình thần nói: “Niệm các người cũng dưới tình huống không rõ chân tướng mới theo bọn phản nghịch, Hoàng thượng nhân hậu, tất không truy cứu, hiện giờ đầu sỏ đã bắt, các người còn không tỉnh ngộ sao?”

Lúc này mọi người sớm đã không còn mấy may tâm phản kháng, nhao nhao buông binh khí quỳ mọp dưới đất.

Mắt thấy đại họa kinh thế bị Dung Khiêm nhàn nhạt mấy câu đã tiêu tan không thấy, Sử Tịnh Viên chỉ biết ngạc nhiên trừng Dung Khiêm, hoàn toàn không biết làm sao.

Mà Yên Lãm căn bản đã hóa đá, tận đến lúc này vẫn chưa tỉnh lại. Đầu óc y đã hoàn toàn mất đi năng lực suy xét, cả thân thể tuy chưa bị trối nhưng cũng không thể động một ngón tay, phát ra một tiếng.

Dung Khiêm thấy cục diện đã ổn định, liền cúi đầu nhìn Yên Lãm, thân thể chồng chất vết thương, đầm đìa máu tươi miến cường tiến đến trước mặt Yên Lãm, bàn tay có được sức mạnh khủng bố, đủ để hủy diệt hết thảy, chậm rãi vỗ vỗ vai Yên Lãm, y khom lưng, lộ ra vẻ tươi cười tuyệt đối dữ tợn với Yên Lãm, nói không hề hảo ý: “Hiện tại, Hoàng thượng, nên đến phiên chúng ta nói chuyện một chút.”

9. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 9: Ứng Biến Mau Lẹ

Toàn thân Yên Lãm hơi chấn động, rốt cuộc đã tỉnh lại.

Giữa một vùng hỗn loạn, Yên Lãm đứng ngay mắt bão là người duy nhất không bị ảnh hưởng, cho nên y nhìn thấy nhiều nhất, nghe được nhiều nhất.

Khi người khác còn đang giãy giụa trong cơn cuồng phong không biết từ đâu đến kia, hai mắt mê loạn, chẳng nhìn rõ được gì, Yên Lãm đã chính mắt nhìn thấy người nọ như cưỡi u ma thần giáng thế, mang theo một thân thương tích khủng bố, lấy tốc độ khó tin đi đến bên cạnh, dễ dàng bóp nát cương đao.

Sau khi người kia giãy lát biến mất, lại giãy lát xuất hiện, Thuần Vu Hóa cách xa tít đã biến thành một vùng bùn, yếu đuối dưới chân y.

Lúc mọi người còn kinh hoàng cho rằng cuồng phong ngập trời này là ông trời nổi giận, đầu óc Yên Lãm vẫn chưa thể suy nghĩ, trong lòng lại bằng bản năng rất tự nhiên kết luận, ngọn nguồn tất cả dị biến nhất định là Dung Khiêm.

Chỉ là hết thảy, mắt đã thấy, não lại không cách nào tiếp thu.

Gió lốc giữa trời đất ngừng lại, Dung Khiêm nhàn nhã nói mấy câu, gió lốc chính trị đủ để phá tan Đại Yên quốc cũng liền tiêu tan vô hình.

Hết thảy, tai y nghe thấy, tâm lại không cách nào suy xét.

Y chỉ ngơ ngẩn đứng đó, giống như vô tri vô giác, mãi đến lúc tay Dung Khiêm vỗ lên vai.

Toàn thân run rẩy, y ngẩng đầu lên, lại quay mặt đi vào khoảng khắc khó khăn nhìn thấy Dung Khiêm ấy. Sau đó y không nhìn Dung Khiêm lần nào nữa.

Tầm mắt y hướng về phía trước, nhìn Dung Khiêm như không có gì mà tiến lên một bước, lướt qua người Dung Khiêm đi về trước.

Dung Khiêm thoát tiên ngạc nhiên, tiếp đến lại tức giận, tên khốn kiếp này, ta đã vì ngươi chịu khổ nhiều như vậy, bị tội nhiều như vậy, cả công khóa cũng rút mất tiêu, ngươi cư nhiên dám mất hứng với ta, ngươi dám không nhìn ta. Y đưa tay phải xương trắng lạnh ngắt, nghiêng rằng nghiêng lợi định rất ôn nhu đập đầu tiểu hỗn đản. Khi thấy rõ hướng Yên Lãm đi tới, lại khẽ a một tiếng.

Yên Lãm đạp lên vũng máu, bước qua thi thể, đi qua binh khí vút đầy dưới đất, trong ánh mắt mấy người sót lại bên mình đã kinh đến không thể kinh hơn nữa, mắt thấy sắp nhắm mắt té xỉu, y đã đến giữa đám phản quân đang quỳ mọp dưới đất.

Y cúi đầu, nhìn mấy tướng lĩnh cầm đầu, thanh âm bình ổn: “Trẫm sớm biết Thuần Vu Hóa có ý làm phản, chỉ là trẫm mới tự chấp chính, tay không chứng cứ, không tiện trừng phạt hắn, lại không thể mặc hắn tiếp tục nắm trọng binh, an cư kinh thành, đành phải cùng Dung tướng thi khổ nhục kế, lấy đây dụ hắn lộ ra bộ mặt thật, các ngươi không rõ chân tướng, lại phần lớn là lo cho quốc sự, bất bình vì Dung tướng, trẫm há có thể thêm tội. Vương Vinh Hưng người thay thế Thuần Vu Hóa, đứng đầu Tả quân, hộ vệ kinh sư, chư tướng khác đều bằng một bậc, mong các ngươi đồng tâm hiệp lực, đừng phụ sự trông đợi của trẫm.”

Đến khi thanh âm của Yên Lãm vang lên, Vương Vinh Hưng và mấy tướng lĩnh khác mới kinh ngạc ngẩng đầu, mới không dám tin, rồi lại không thể không tin tưởng mà nhìn thấy, Hoàng đế cứ thế lẻ loi một mình, bình thản đứng giữa đám người vừa rồi còn cầm đao cầm kiếm muốn giết mình.

Câu nói sau đó càng khiến tâm thần người chấn động, mấy tướng lĩnh bọn họ còn chưa kịp có phản ứng, binh lính phản quân đang phục dưới đất thỉnh tội khác đã nhất tề dập đầu, luôn miệng tam hô vạn tuế.

Bọn họ chỉ là binh lính bình thường, các tướng lĩnh phải suy xét, Hoàng đế nói thật sự giữ lời sao? Các tướng lĩnh phải hoài nghi, khổ nhục kế gì, cần róc tay thủ phụ quốc gia thành xương trắng, để thử một võ tướng tam phẩm sao? Mà bọn họ hoàn toàn không có nghi ngờ phương diện này, họ chỉ là đao trong tay người thượng vị, bị cầm đâm hướng người nào, không phải lựa chọn của họ, lại phải gánh trách nhiệm khi thất bại.

Cho dù Dung Khiêm đã nói Hoàng thượng nhất định không truy cứu, nhưng tội phản quốc thí quân, cho dù hạ vũ khí cũng chẳng an tâm được.

Nếu Yên Lãm đứng bên cạnh Dung Khiêm, đứng sau những kẻ hộ vệ mà nói ra phiên biểu đạt này, họ cũng sẽ kinh nghi sợ hãi. Nhưng Yên Lãm cứ thế một mình một thân đi đến giữa họ, hành động của y đã là bảo chứng lớn nhất cho lời y nói, khiến người không thể không tin. Lời này làm tất cả phản quân vui mừng khôn xiết.

Giờ khắc này, nếu Dung Khiêm mình đầy máu tươi, bạch cốt đập vào mắt, lại uy thế lẫm liệt kia, trong mắt họ là ma thần thần bí khó lường, không thể làm trái, vậy Yên Lãm đứng thản nhiên trước mặt vẻ mặt ôn hòa này chính là Bồ Tát từ bi vô hạn cứu độ chúng sinh.

Yên Lãm mỉm cười ngưng mắt nhìn chúng tướng, bình yên nói: “Kinh thành của trăm, hoàng cung của trăm, sinh tử của trăm, cứ giao cho các người.”

Chư tướng đều chấn động, rốt cuộc đã thành tâm thành ý bái lạy. Vô luận sự thật sau chuyện này có quý dị bao nhiêu, chỉ bằng một câu thản nhiên này, vị quân chủ này, đã đáng để họ thề chết cống hiến.

Ở phía sau, Dung Khiêm đắc ý dương dương dùng cái tay còn giữ nguyên máu thịt kia, chống cằm ngoác miệng cười.

Không tồi không tồi, hài tử y dạy dỗ quả không đơn giản. Chẳng những khôi phục nhanh như vậy, thậm chí có thể lập tức nhìn ra rằng giờ khắc này không nên truy cứu, chỉ nên trấn an lấy lòng.

Y vừa mới tự chấp chính, tất cả thần hạ đều đang lên quan sát, thông qua hành vi của y để quyết định lập trường của mình. Yên Lãm bởi vì quá hành động theo cảm tính với Dung Khiêm, mà cho kẻ đã tam có cơ hội, suýt nữa mất mạng.

Đại biến tuy bị Dung Khiêm bình nhưng dựa vào là cơn lốc không ai biết vì đâu mà đến kia, cùng cái uy Dung Khiêm xây dựng sau nhiều năm lý chính. Những binh tướng thỉnh tội này, người người trong lòng thấp thỏm kinh hoàng, lúc này chỉ cần có một chút biến cố, hoặc bị kẻ có tâm kích thích một thoáng, sẽ lại dẫn phát phân loạn.

Một phiên tỏ ý đúng lúc của Yên Lãm, chẳng những hóa giải hoàn toàn nguy cơ của bản thân, còn dễ dàng thu phục mấy tướng lĩnh từ đây trung tâm như một.

Thế cục vừa rồi hoàn toàn vì Dung Khiêm mà biến, cảm giác tồn tại của quân vương cực kỳ bé nhỏ, nếu Yên Lãm không chấn tác, có biểu hiện, trước mặt thần tử, uy tín của quân vương y một khi nghịch với ý chí của Dung Khiêm, thế sẽ không còn sót lại chút gì.

Mà hiện tại, y chỉ đơn giản bước lên trước mấy bước, nói mấy câu, đã đảo ngược tình thế. Quân vương Yên quốc trẻ tuổi, sau khi tự chấp chính, lần đầu tiên ở trước mặt thần tử, triển hiện lòng dạ khí độ thân là quân chủ.

Dung Khiêm vừa đắc ý, lại vừa kỳ quái.

Tuy nói biểu hiện của thằng nhóc chết tiệt này đủ để cao điểm, có điều người bình thường gặp phải chuyện khủng bố thế này, không phải nên khiếp sợ, nên la hét, nên thất kinh, nên suy sụp tinh thần sao? Nhìn Sử Tịnh Viên kia xem, cũng coi như một nhân kiệt, không phải sợ đến trợn mắt há mồm, ngay cả chủ nhà mình đi đến giữa phản quân cũng quên ngăn cản. Tại sao nó cư nhiên có thể điềm nhiên như không?

Chẳng lẽ ta không có lực uy hiếp như vậy.

Dung Khiêm cúi đầu nhìn bản thân tay phải xương trắng lạnh ngắt, toàn thân đầm đìa máu tươi, rất đổi buồn bực nhíu mày, hình tượng này phải rất đáng sợ chứ.

Hơn nữa, tiểu tử này rõ ràng rất biết nặng nhẹ, người ta mới cầm dao muốn giết nó, nó vừa quay mặt đã có thể thẳng quan cho người, tại sao với ta lại không chịu gươm cao đánh khẽ?

Toàn thân lại bắt đầu đau đớn, Dung Khiêm lặng lẽ hít khí lạnh, trong bụng thầm chửi mẹ kiếp.

Mặt đất chợt âm âm chấn động, không biết bao nhiêu tiếng vó ngựa, tiếng bước chân, hợp thành nước lũ, một trước một sau, cuộn cuộn mà đến.

Còn chưa thấy quân đội, chỉ nghe thanh thế đã khiến tim mật người đều lạnh.

Sắc mặt Yên Lãm thoáng lạnh, còn chưa kịp nói gì làm gì, Vương Vĩnh Hưng biến sắc, một tay chụp lấy vũ khí vừa rồi vứt xuống, nhảy lên ngay bên cạnh Yên Lãm.

“Bảo hộ Hoàng thượng.” Theo tiếng Vương Vĩnh Hưng ra lệnh, đám tướng sĩ Tả quân vừa rồi còn la hét muốn giết Yên Lãm cùng nhau cầm binh khí nhảy lên, bảo vệ quanh Yên Lãm, trong mắt người biết chuyện, tình hình này đúng thật quỷ dị.

Mà tướng sĩ Hữu quân và Trung quân vừa từ phố trước ngõ sau chia đường chạy đến không ai không lộ vẻ ngạc nhiên, sau khi nghe Tả quân hành thích Hoàng đế, họ hai nhánh đội ngũ, một cách khá xa, tốc độ chạy không nhanh được, cũng liền bớt tâm bớt sức chẳng buồn đuổi chết đuổi sống, một nhánh khác chậm chạp chỉnh binh, chậm chạp chạy đến, dự liệu chờ đến nơi thì đại cục đã định, cũng khỏi cần cuốn vào phong ba, ổn lập vị thế.

Nhưng tại sao hết thấy trước mắt nhìn thấy lại cổ quái như vậy, tại sao những kẻ rõ ràng muốn giết Hoàng đế lại bày ra tư thế vì Hoàng thượng, cam nguyện liều chết chiến đấu.

Hai viên chủ tướng trên ngựa đều ngó ra, Dung Khiêm đứng phía sau thở dài, ôi, tại sao mấy chuyện mạo hiểm đều một kiểu, cảnh sát cũng thế, quan binh cũng vậy, vĩnh viễn đều đợi đại cục định rồi mới chạy tới?

Yên Lãm lại không được tốt tính như Dung Khiêm, y cười lạnh lùng: “Hai vị tướng quân, nhân nhả ghé nhĩ.”

Hai tướng mới kinh ngộ, vội nhảy xuống ngựa, phục xuống tam hô.

Yên Lãm từ từ nói: “Giỏi lắm, Thuần Vu Hóa dẫn binh làm loạn, tính mạng trăm nguy ngập, hai quân các người hộ vệ kinh sư, bảo vệ trẫm, đến nhanh thật đấy.”

Ngữ khí của y bình thản, nội dung lại nặng như ngàn cân, hai tướng song song dập đầu tạ tội, nhất thời đều không sao biện bạch, cuối cùng hiểu được, tiểu Hoàng đế vừa mới tự chấp chính này, quyết không phải vị chủ tử dễ ứng phó.

Yên Lãm lạnh lùng nói: “Tội của các người tạm thời ghi lại, đợi chuyện này kết thúc, trẫm sẽ tự xem công tội để định thưởng phạt.”

Dung Khiêm đắc ý cười không ngừng, tiểu tử này biểu hiện càng lúc càng tốt, biết người thượng vị phải ân uy đồng thời, mới có thể khiến thuộc hạ vừa sợ vừa kính. Một phiên ra oai phủ đầu này hẳn đã khiến người hiểu được, đi theo chủ tử như vậy không thể lại có tâm tư do dự, chỉ cần gặp chuyện tận tâm là được. Đương nhiên, loại tình huống hiện tại này cũng không thể tùy tiện khiến trách tướng lĩnh tay nắm binh quyền.

Một câu tùy ý, vừa nói rõ họ có tội, lại cho họ không gian vô hạn để lấy công chuộc tội, xử lý về sau của trường phản loạn này đã đủ cho họ biểu hiện lòng trung thành rồi nhĩ.

“Lập tức cấm bế bốn cửa, cảnh giới toàn thành, bách tính cũng không thể tùy ý đi lại.”

“Tróc nã toàn tộc Thuần Vu Hóa, tra rõ việc phản loạn, phạm người thường qua lại đều không thể bỏ qua.”

“Phân binh bảo hộ phủ đệ của bá quan và tôn thất kinh thành, hiện giờ loạn đảng chưa thanh, vì bảo hộ rường cột triều đình, tông thân hoàng thất, người của các phủ không cho phép ra cửa một bước, để tránh cho phản tặc thừa cơ.”

Yên Lãm tuyên bố từng đạo mệnh lệnh, chư tướng đều nhất nhất tuân theo.

“Tĩnh Viên.”

Qua thời gian dài như vậy, Sử Tĩnh Viên cuối cùng đã từ trong khiếp sợ khôi phục lại, nghe Yên Lãm gọi một tiếng, vội rảo bước lên: “Có.”

Yên Lãm không chút để ý nói: “Mấy vị trọng thần trong triều cùng các thúc bá huynh đệ của trẫm, đều là trụ cột của Đại Yên ta, bất kỳ ai bị hại đều là tổn thất không thể vãn hồi của Yên quốc. Người đích thân dẫn binh, phụ trách bảo vệ.”

Sử Tĩnh Viên làm sao không rõ tâm tư của y. Trường phản loạn này, ra mặt tuy là Thuần Vu Hóa, nhưng sau lưng nhất định có người. Hoàng thất tông thân, thúc thúc bá bá đường huynh đường đệ nào có tâm không đúng, mấy đại trọng thần trong triều lại có bao nhiêu người âm thầm đứng bên họ. Chỉ là chuyện này quá nghiêm trọng, Yên Lãm không thể công khai truy cứu trọng thần toàn triều và tất cả tôn thất, chỉ có thể mượn danh bảo vệ để hoàn toàn khống chế họ.

Mà ở đây tuy có nhiều người quỳ lạy như vậy, nhưng Yên Lãm chân chính có thể toàn tâm tin tưởng, cũng chỉ có mỗi bản thân mình.

Sử Tĩnh Viên vốn phải lập tức đáp vâng lại thoáng chần chừ, muốn quay đầu nhìn Dung Khiêm một cái, nhưng miễn cưỡng nhịn xuống, không đến mức làm ra động tác khiến người liếc mắt như vậy.

Nơi này người quỳ tuy nhiều, nhưng nếu Hoàng thượng với Dung Khiêm xung đột, ai có thể dùng được đây, nếu mình đi rồi, thật sự chỉ còn một mình Hoàng thượng đối mặt với Dung Khiêm.

“Tĩnh Viên, đi đi.” Yên Lãm nhàn nhạt giục một tiếng.

Sử Tĩnh Viên cũng biết sự tình trọng đại, kéo dài một khắc thì người nhận được tin tức sẽ có thể ra thêm nhiều thủ đoạn. đành phải cắn răng thi lễ, quay đầu phân phó hai thủ hạ còn sót, về cung điều Ngự lâm quân tuyệt đối trung với Hoàng đế, lại bảo Vương Vĩnh Hưng phân ra một nhánh quân đội do y phụ trách, lúc này mới đi như bay.

Yên Lãm thần nhiên phát tay: “Tả quân đợi lát nữa hộ trẫm hồi cung, Trung quân và Hữu quân đi làm việc đi.”

Chúng tướng cùng hô tuân chỉ.

Yên Lãm lúc này mới quay đầu, ánh mắt trong sáng yên ổn, không hề lảng tránh nhìn Dung Khiêm: “Dung tướng, hiện tại, chúng ta có thể nói chuyện được rồi.”

10. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 10: Giữa Quân Và Thần

Dung Khiêm vì biểu hiện ngoài dự liệu của Yên Lãm mà vui mừng vô cùng, chỉ là Dung Khiêm vĩnh viễn không thể biết, Yên Lãm vào lúc vốn phải kinh hoàng thất thổ lại có thể trấn định tự nhiên, phong dung không chế đại cục, vẹn vẹn chỉ bởi vì không muốn bị so dưới Dung Khiêm.

Khi y thân giữa ranh giới sống chết, Dung Khiêm đã đến bên cạnh, lấy tư thế thần ma cũng không ngự nổi, dễ dàng cứu y khỏi nguy nan.

Khi y kinh ngạc không hiểu, Dung Khiêm đã phong dung bình tĩnh, chỉ bằng mấy câu đơn giản, thuyết phục được ngàn ấy kiêu binh hãn tướng.

Dung Khiêm như thế, cho dù thương tích đầy người vẫn hào quang vạn trượng, Dung Khiêm như thế, phẳng phất trong thiên địa không một vật nào, không một sự nào, không thể do y điều khiển.

Y không thể phát một tiếng, không thể động một ngón tay, chỉ ngơ ngác nhìn Dung Khiêm. Cho dù đầu óc đã mất khả năng suy xét, cho dù thân thể đã mất năng lực hoạt động, thế nhưng mắt nhìn thấy hết thấy, tai nghe được hết thấy.

Hào quang như vậy, khí độ như vậy, lực lượng như vậy. Người này, vĩnh viễn không thể lường, không thể gần, không thể với. Cửu ngũ chí tôn thì thế nào, đứng đầu thiên hạ thì thế nào, so với y, hèn mọn như thế, tầm thường như thế, ảm đạm vô quang như thế.

Vô luận y bỏ ra cái giá lớn chừng nào, đều vĩnh viễn chẳng thể đuổi kịp bóng dáng người này, vô luận y dùng hết tâm lực thế nào, cũng không thể kéo gần khoảng cách xa xôi như vậy.

Với lần này, nói y bị biến cố luân phiên chấn động, chẳng bằng nói y là bị nỗi bi thống quá lớn vô cớ tuôn ào ra chấn nhiếp.

Mãi đến khi Dung Khiêm nhẹ nhàng vỗ vai y mới chân chính bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn Dung Khiêm, mà khoảnh khắc có thể suy xét bình thường này, ý nghĩ đầu tiên hiện lên lại là, tuyệt không từ bỏ.

Tuyệt không từ bỏ, tuyệt không nhận thua, bất kể người kia thần kỳ cỡ nào, cường đại cỡ nào, cao không thể với cỡ nào, y không được lùi bước, không được cúi đầu, không được kém người kia.

Vô luận thế nào, y phải có đủ lực lượng để sánh vai cùng người kia.

Vì thế, khoảnh khắc cuối cùng y dời đi ánh mắt, thậm chí ngay cả thời gian nhìn Dung Khiêm một cái nữa cũng không có, bước đến những người vừa rồi còn cầm đao cầm kiếm muốn giết y.

Đám người Sử Tịnh Viên hoàn toàn rơi vào kinh hoàng hóa đá, không ai nghĩ đến việc phải ngăn cản Hoàng đế làm chuyện nguy hiểm như vậy, mà người duy nhất linh ngộ ý đồ của y là Dung Khiêm lại hoàn toàn khoanh tay xem trò hay.

Thiếu niên Hoàng đế trong mắt mọi người, lâm nguy không loạn, gặp biến không sợ, cử chỉ rộng lượng, ân uy cùng thi, chẳng ai biết y đã dùng hết toàn bộ ý chí, tất cả lực lượng, mới miễn cưỡng khống chế được mình không run rẩy.

Đó không phải vì sợ hãi, chỉ là bởi vì ý thức được, Dung Khiêm đang ở phía sau, dùng ánh nhìn thăm soi quan sát tất cả hành động của y.

Tả quân quy hàng, Trung quân Hữu quân khâm phục, Sử Tịnh Viên phụng mệnh mà đi, chuyện nên làm đều đã làm xong, Yên Lãm mới quay người, đối mặt với Dung Khiêm.

“Dung tướng, hiện tại, chúng ta có thể nói chuyện được rồi.”

Dung Khiêm yên lặng ngưng mắt nhìn Yên Lãm, không nói không rằng.

Giờ khắc này nỗi hân hoan lớn lao cùng bi thương đồng thời dâng lên trong lòng Yên Lãm. Ở nơi sâu nhất trong lòng, y cơ hồ dùng thanh âm đau đớn đến rên rỉ kia mà thầm nói với Dung Khiêm.

Người cuối cùng đã nhìn thẳng ta.

Sau khi trải qua nhiều đấu tranh, nhiều cố gắng như vậy, bỏ ra nhiều tâm huyết như vậy, thậm chí không thể không làm chuyện thất sách như thế, tàn nhẫn như thế, người cuối cùng đã nhìn thẳng ta.

Khoảng thời gian hơn mười năm, tháng năm đằng đẳng như thế, người cuối cùng đã nhìn thẳng ta.

Trước mặt người, làm con rồi nhiều năm như vậy, bài trí nhiều năm như vậy, vô số lần tâm huyết bị người thờ ơ xem nhẹ, vô số lần thật lòng bị người đập như không, hôm nay, người cuối cùng đã nhìn thẳng ta.

“Hoàng thượng, nơi này không nên ở lâu, hết thấy về cung lại bàn.” Dung Khiêm ngưng mắt nhìn Yên Lãm rất lâu, mới nói nhàn nhạt.

Yên Lãm gật đầu, không hề dị nghị.

Vô luận thế nào, trường tàn sát vừa mới phát sinh đại biến, máu chảy lênh láng này, tuyệt không thích hợp để Hoàng đế và thủ phụ đứng trò chuyện.

Thị vệ của Yên Lãm đã chết gần hết, không chết cũng bị Sử Tịnh Viên dẫn đi, Vương Vĩnh Hưng đích thân tiến lên, đánh thất bảo văn mẫu xa Yên Lãm ngồi qua, Yên Lãm quay người lên xe, quay đầu nhìn Dung Khiêm. Vô luận thế nào, người một thân thương tích không nên cưỡi ngựa, mặc dù người này vừa rồi rõ ràng biểu hiện như một quái vật.

“Dung tướng thân thể không khỏe, cũng lên xe đi.”

Dung Khiêm gật đầu, cũng chẳng tạ ơn, rảo bước đến. Khi đến bên cạnh xe, Vương Vĩnh Hưng chột với tay cởi áo choàng, nâng trên tay, cúi lưng thật thấp.

Dung Khiêm cười: “Phiền người nghĩ thật chu đáo.” Tiễn tay tiếp nhận mở ra, che lấp toàn bộ một thân đau thương, máu tươi khắp người cùng xương trắng lạnh lẽo.

Mặc dù tốc độ khoác áo choàng của Dung Khiêm vô cùng nhanh, nhưng từ cự ly gần như thể nhìn máu tươi và vết thương của y, Vương Vĩnh Hưng cũng thấy ghê người, âm thầm hoảng sợ.

Dung Khiêm trông thấy sắc mặt y hơi mất tự nhiên, bất giác cười cười: “Vương tướng quân, không cần quá lo lắng. Người hành hình kia trước đó đã được dặn dò, vết đao này nhìn thì khủng bố, kỳ thật chỉ thương da thịt thôi. Tay phải của ta vốn có cổ tật lâu năm, những năm gần đây càng thêm nghiêm trọng, Thái y đã kết luận không thể cứu chữa, nếu không trừ tận gốc, ngược lại sẽ di hại toàn thân. Đây cũng là nguyên nhân khiến ta mấy năm nay nản lòng thoái chí, sa vào yên vui. Cho nên lần này chẳng qua là tráng sĩ đoạn cổ tay để cầu tự bảo toàn thân thôi, không coi là gì?”

Vương Vĩnh Hưng cúi đầu đáp vâng, không nói nhiều một câu. Lời nói dối như vậy tự nhiên là trăm ngàn chỗ hở, không thể gạt được người thông minh, chẳng qua đã là người thông minh thì tự nhiên phải hiểu, cần bản không nên hoài nghi. Dù sao thiên hạ bách tính chỉ cần có một cách nói lấy lệ cho qua, vậy là đủ.

Dung Khiêm lên xe ngựa, đứng cạnh Yên Lãm. Một đôi quân thần một ngồi một đứng, cách nhau bất quá nửa thước, lại chẳng ai nhìn ai một lần, dưới sự tiền hô hậu ủng của Tả quân, một đường tiến vào hoàng thành.

Tả quân dừng trước hoàng cung, Yên Lãm và Dung Khiêm vào cung dưới sự hộ vệ của Ngự lâm quân, Yên Lãm một thân bị máu tươi bắn lên không tẩy rửa tẩm tấp, càng không nghĩ ngơi cho đỡ sợ, cũng chẳng buồn nói nhiều một câu, đã cùng Dung Khiêm thẳng tiến Ngự thư phòng.

Nhàn nhật phân phó một tiếng: “Trẫm với Dung tướng có đại sự thương nghị.”

Không cần y nói thêm một chữ, tất cả những người nhàn tạp nhất loạt rời khỏi, đại môn bị đóng chặt. Đám hộ vệ thái giám đều lui xa tít, bảo đảm sẽ không nghe được một chút thanh âm trong Ngự thư phòng, để tránh tương lai một ngày nào đó từ trên trời rớt xuống tai họa khó lường gì.

Sắc mặt Yên Lãm vẫn thong dong, chẳng nhìn ra hỉ nộ, không ai biết giờ khắc này nỗi lòng y đã hỗn loạn đến mức cần bản không thể suy nghĩ bình thường.

Vô số lần bị lạnh nhạt, bị coi thường, y cảm thấy trong lòng ngập tràn những lời muốn rống lên với Dung Khiêm, hy vọng một ngày kia Dung Khiêm có thể nhìn thẳng y, nghiêm túc nghe y nói, nhưng mà trong lòng lại mù tịt, hoàn toàn không biết có thể nói gì, nên nói gì.

Dung Khiêm đợi y một hồi, y lại chỉ ngây ra như phỗng, nhìn mình không hề nhúc nhích. Trông mắt cư nhiên có thể không chuyển một thoáng. Dung Khiêm cố gắng cùng y nhìn nhau rất lâu, bất đắc dĩ mất vừa ngựa vừa môi, không chịu được nữa đành phải mở miệng trước một bước: “Hoàng thượng muốn nói chuyện gì với thần?”

Lúc nói chuyện, bản thân y cảm thấy cực buồn bực, trong tiểu thuyết võ hiệp kiểu cũ, đây coi như là so đấu khí thể thất bại nhĩ.

“Dung tướng lại muốn nói chuyện gì với ta đây?” Yên Lãm nhắm mắt, giống như tráng sĩ đoạn cổ tay, có phần không sá gì: “Người hăn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi ta, cũng có rất nhiều vấn đề cần giải thích với ta đúng không?”

Y thật sự muốn nghe, nghe người kia nói rõ, tại sao phải cứu mình, tại sao sau khi bị đối xử như thế còn phải cứu mình. Y thật sự muốn biết, người kia rốt cuộc là ai, lực lượng có được rốt cuộc từ đâu mà đến, y thật sự muốn biết mỗi một chút về người kia.

Nhưng y lại thật sự sợ hãi, sợ người kia lạnh lùng chất vấn, “Tại sao người phải độc ác như vậy” “Tại sao người lại phải lăng trì ta” “Tại sao người nhất định phải lăng nhục chí tử ta.”

Mà y, vô lực trả lời.

Từng có vô số thần tử vì trường lăng trì này mà tranh biện, nêu ra những chất vấn tương tự, từng vô số lần Sử Tịnh Viên kết giao từ thời để chỏm này vừa gấp vừa lo vừa bất đắc dĩ, truy hỏi từng tiếng vấn đề tương tự.

Y đều đường đường chính chính, dùng lý do vì quốc gia vì tôn thất vì thiên hạ mà trả lời lấy lệ, chỉ là nguyên nhân thật sự, chính y còn chẳng dám tự hỏi thì làm sao đối mặt với câu hỏi của người này, y ngỡ ngàng, không biết phải trả lời thế nào, giải thích thế nào. Rồi lại không thể không ưỡn ngực, đi đối mặt với chất vấn tất yếu.

Sau đó, ngoài dự kiến của y là, Dung Khiêm sờ cằm, nhìn y bằng ánh mắt quỷ dị: “Hoàng thượng, có lẽ ngài nghĩ sai rồi, ta chịu đi theo ngài, không phải vì hỏi ngài điều gì, cũng không phải giải thích gì với ngài, mà là...”

Y từ từ lộ ra vẻ tươi cười tuyệt đối tà ác: “Mà là, để đòi lại từ ngài một món nợ.”

Lúc y mỉm cười, Yên Lãm đã kinh hãi, khi y nói hai chữ “mà là”, Yên Lãm đã nhanh chóng chạy đến đại môn, miệng hô to, “Người tới.”

Phản ứng của y không thể nói là không nhanh.

Song y mới chạy được ba bước đã bị người lăng không túm lấy, dùng sức ném lên, kinh khí cường đại đập vào mặt, một tiếng hô to kia lại bị bức về cổ họng.

Dung Khiêm rảo bước lên trước, nắm áo Yên Lãm ném lên, bản thân lui lại ba bước, ngông nghênh ngồi lên long ỷ chỉ Hoàng đế mới có tư cách ngồi.

Vừa ngồi xuống, Yên Lãm đã từ giữa không trung hạ xuống, chặt vật rơi lên đầu gối, Dung Khiêm cấp tốc đưa tay dẹt móng y vừa mạnh vừa ác.

Tiếng đánh rõ mạnh kia truyền đến bên tai, cảm giác đau đớn kịch liệt khiến thân thể co lại, thế mà Yên Lãm vẫn không dám tin đây là sự thật.

Y lại bị đánh, đường đường Hoàng đế Yên quốc, cư nhiên bị người dè xuống đánh đòn.

Mông ước chừng đã bị đánh bảy tám phát, y mới hồi phục tinh thần, giờ khắc này đau đớn của thân thể không thể bằng nỗi nhục nhã trong lòng càng khiến y phần nộ muốn điên.

Tất cả tâm cơ, bình tĩnh, vô số lời nói mưu đồ âm thầm, toàn bộ từ bỏ, lý trí sớm bị phần nộ và kích động đuổi sạch sành sanh, y ra sức giãy giụa.

Nhưng mà hoàn toàn vô ích. Dung Khiêm vốn chỉ còn một tay dùng được, căn bản không thừa tay để có thể đè Yên Lãm lại, nhưng mỗi một phát y đánh xuống, lực đạo đều rất nặng, nặng đến mức Yên Lãm bị đau, căn bản chẳng còn sức đâu vùng vẫy chạy trốn nữa, khoảng cách giữa phát trước với phát sau lại ngắn, căn bản không cho người có thời gian trốn thoát bàn tay ma quỷ của y.

Yên Lãm chịu mười mấy phát, biết giãy giụa vô vọng, vừa đau vừa hận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Dung Khiêm, ngươi dám...”

Dung Khiêm cười khẩy: “Thần không dám.” Tay vẫn tiếp tục giáng xuống.

Yên Lãm cực đau cực hận, rớt cuộc chửi ầm lên.

“Dung Khiêm, đồ gian tặc này?”

“Dung Khiêm, ngươi mất vô quân thượng.”

“Dung Khiêm. Người chết không được tử tế...”

“Dung tặc...”

Dung Khiêm thở dài rõ to, chửi bới thật là chẳng có lấy chút sáng ý, đến cả những từ mắng người cũng đơn điệu như thế, lặp đi lặp lại nhợt nhạt như vậy, chẳng có cảm giác kích thích, ôi, giáo dục Hoàng đế chúng quy vẫn không đủ toàn diện!

Dung Khiêm cảm thán trong lòng, tay lại không mảy may nhẹ bớt.

Yên Lãm lúc đầu nhục nhã, kể đó phần nộ, song tất cả cảm xúc đều không chống được thương tổn thể xác phải chịu, một đòn nghiêm trọng có thể không coi là gì, năm đòn nghiêm trọng có thể cần rằng nhịn xuống, vậy mười đòn thì sao, hai mươi đòn thì sao. Đáng sợ nhất không phải đau đớn vì bị đánh, mà là vĩnh viễn không biết đau đớn này bao giờ mới ngừng, bao giờ mới biến mất, chịu đựng như vậy bao giờ là cuối.

Trận đòn rất lâu không hề gián đoạn, nhục nhã thương tổn chẳng chút lưu tình. Lòng đã đau đến chết lặng, thân thể lại rên rỉ kêu cứu, mông không chỗ nào là không đau, không chỗ nào là không nóng như bị bỏng, mà bàn tay to lớn đáng sợ kia vẫn không ngừng đánh xuống.

Y lúc đầu giãy giụa, tiếp đó cạn lực, y lúc đầu quát mắng, đến sau cùng ngay cả tiếng mắng người cũng chẳng phát ra nổi. Y tuyệt vọng mà không thể không thừa nhận rằng mình không chạy trốn được, tuyệt vọng mà không thể không minh bạch, hình phạt đáng sợ như địa ngục này, e rằng không bao giờ ngừng.

Y là Hoàng đế, chưa từng bị người dùng bạo lực đối đãi, dưới bạo lực thể này, ngôi cửu ngũ tỏ ra vô lực như thế.

Y là một đứa trẻ, có tráng chí, có quyết tâm, song vẫn là một đứa trẻ. Dùng lý trí, dùng cố chấp, nỗ lực dùng lớp vỏ cứng che giấu nội tâm yếu đuối, chịu được bao nhiêu đòn kịch liệt như thế?

Dung Khiêm hung tợn đánh không ngừng, tâm tình thoải mái, cơn giận động lại trong lòng lâu như vậy một lần trút hết toàn bộ. Ủy khuất lâu như vậy, khổ nạn nhiều như vậy, lần này cũng xem như đã đòi được. Cuối cùng hiểu được tại sao trong dòng lịch sử đàng đẵng của nhân loại, vấn đề xử phạt thân thể luôn không ngừng bị cấm, hóa ra đánh bọn con nít không nghe lời đến gào khóc thảm thiết lại có cảm giác thành tựu như vậy, làm người thấy thoải mái như vậy.

Y đánh năm sáu mươi cái, bỗng nhiên phát giác bất thường. Thân thể vẫn giãy giụa muốn thoát khỏi tay y kia mềm nhũn không còn bất cứ động tác gì, từng tiếng chửi bới nhằm chán chói tai không hề có tính giải trí kia đã ngừng được một lúc, sao đầu gối lại có cảm giác ươn ướt, lại hơi nóng, không phải chảy máu nữa chứ?

Y rút cuộc ngừng tay, ngạc nhiên cúi đầu, phát giác trên đầu gối có vết nước mắt, mà bên tai cũng thấp thoáng nghe tiếng nức nở khe khẽ.

Y trầm mặc một hồi, nhẹ nhàng vươn bàn tay vốn một mực đánh người, cẩn thận nâng đầu hải tử kia lên.

Thân thể nho nhỏ ấy sợ hãi run rẩy, hơi co lại, như nai con hoảng sợ, mặt bị nâng lên, trên mặt toàn là nước mắt, y cắn răng, cố gắng muốn khống chế không phát ra âm thanh, yết hầu lại làm trái ý chí, không ngừng phát ra tiếng khóc nức nở.

Đây là một hải tử, vô lực, yếu đuối, đây là thân thể chưa trưởng thành, yếu ớt, vô trợ.

Y không phải Hoàng đế, chỉ là một đứa trẻ, một đứa trẻ dưới bạo lực, cố gắng nhẫn nại, lại vẫn không thể duy trì.

Dung Khiêm chột mềm lòng, cay đắng cười cười, rồi lại thở dài một tiếng, đưa tay sờ chỗ bị thương của hải tử kia, mới vừa chạm đến, thân thể dưới tay liền run rẩy một hồi.

Mấy chục đòn này đánh thật sự quá nặng, hải tử này đoán hơn mười ngày chỉ có thể nằm sấp mà ngủ.

Thở dài, chậm chậm đỡ Yên Lãm đứng dậy, để y có thể miễn cưỡng vịn ngực án mà đứng. Lúc này mới đứng lên: “Thôi, người lăng trì ta, ta cũng đánh người một trận, người ta không ai nợ ai, từ đây vĩnh viễn không gặp lại đi.”

Yên Lãm cực kinh hãi ngẩng đầu, có lẽ là vì đau đớn, thân thể y vẫn còn run rẩy, thanh âm thậm chí cũng hơi run run: “Người nói cái gì?”

Dung Khiêm cười nói: “Ta phải đi rồi, giữa chúng ta thôi đừng so đo những ân oán oán này nữa.”

Y không muốn lặp lại gì nữa, cũng chẳng muốn nhìn khuôn mặt Yên Lãm có lẽ là vì bị thương mà tái nhợt thêm nữa, mang theo vẻ tươi cười nhàn nhạt bỏ lại một câu rồi quay người đi mất.

Phía sau có thứ gì đó âm âm ngã xuống đất, y không hề quay đầu. Chân bước một bước, lại phát giác vô cùng nặng nề, kỳ quái là trong lòng chẳng hề giật mình, y cười khổ một chút, cúi đầu nhìn xuống.

11. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 11: Phiêu Nhiên Mà Đi

Dung Khiêm quay người đi thẳng, Yên Lãm không chút nghĩ ngợi đưa tay muốn túm lấy y, thân thể bị thương quá nặng không thể chỉ dựa vào hai chân đứng vững, cả người rất tự nhiên ngã về phía Dung Khiêm.

Thân thể vốn đã bị đánh đau đớn vô cùng, bị cú ngã này chấn động càng đau không thể chịu, y cũng chẳng nhìn được nữa, đưa tay chống, không chống được thân thể dậy, chẳng kịp nghĩ gì khác, làm gì khác, lập tức vươn tay ôm gắt gao một chân Dung Khiêm.

Dung Khiêm cúi đầu, thoáng thở dài, nhìn về mặt y tái nhợt: “Hoàng thượng, ngài lại là tội gì đây?”

Yên Lãm rốt cuộc bất chấp thể diện đế vương, uy nghi Hoàng đế, chỉ ôm cứng ngắc chân Dung Khiêm không chịu buông tay, mặt không chút máu nói: “Người đừng đi, lưu lại.”

Dung Khiêm bình tĩnh ngưng thần: “Lưu lại làm gì, cho ngài tiếp tục trận lăng trì chưa xong này.”

Yên Lãm đột nhiên run rẩy, mặt như tro tàn, nhưng hai tay lại không chịu buông ra.

Dung Khiêm lạnh lùng nhìn y, lạnh lùng nói: “Hoàng thượng, ngài lại làm chân ta chảy máu rồi.”

Yên Lãm cúi đầu, phát giác chỗ hai tay đang ôm đã đổ máu. Dung Khiêm hôm qua toàn thân đều bị đao thương, tuy đã tắm nước muối, bất quá có kim sang được tốt nhất, cũng đủ để cầm máu. Thế nhưng, bị Yên Lãm ra sức ôm như vậy, ép miệng vết thương, máu tươi tức khắc thấm ướt quần áo Yên Lãm.

Yên Lãm trong máu tươi của Dung Khiêm hơi rúm lại, về mặt xanh trắng nói: “Ta về sau, sẽ không bao giờ...”

Dung Khiêm thở dài lắc đầu, không nhìn khuôn mặt bi thảm của y nữa, vung chân đi ngay.

Sức lực của y đủ để dễ dàng đá Yên Lãm ra, nhưng Yên Lãm khoảnh khắc này lại kêu thảm một tiếng, thanh âm thê lương như thế, tuyệt vọng như thế, khiến Dung Khiêm cũng bất giác lạnh cả người, rốt cuộc lại cúi đầu nhìn xuống.

Yên Lãm kêu to: “Ta sai rồi, ta sẽ không bao giờ vậy nữa, van cầu người, đừng đi.”

Dung Khiêm thoáng ngẩn ra, Yên Lãm ngẩng đầu nhìn y, thiếu niên bị đánh gần chết vẫn còn tận lực kiềm chế này, về mặt tuyệt vọng sợ hãi, trong mắt lại có giọt nước mắt to lăn xuống, y cứ thế thấp kém, ngẩng đầu nhìn người kia, dùng tư thế nhỏ yếu vô trợ như thế, cầu xin: “Van cầu người, đừng đi.”

Dung Khiêm trầm mặc nhìn y, qua một lúc, khe khẽ thở dài một tiếng, vươn tay trái ôm Yên Lãm dậy, nhìn nước mắt trên mặt y, nhẹ nhàng cười cười, thanh âm lại cũng hơi trầm ấm: “Người cũng coi như một tiểu nam tử hán, còn chảy nước mắt, thật không biết xấu hổ.” Y cơ hồ theo bản năng vươn tay phải, muốn giúp Yên Lãm lau nước mắt, lại thấy thân thể Yên Lãm run rẩy kịch liệt, sâu trong cổ họng phát ra một tiếng trầm thấp quái dị, dường như là tiếng nức nở.

Dung Khiêm ngẩn ra, rốt cuộc ý thức được tay phải của mình đã không còn tồn tại, lần này duỗi ra chẳng qua là bạch cốt lạnh ngắt, cũng khó trách khiến người nhìn mà sợ.

Nhìn về mặt Yên Lãm bi thống thê thảm lại sợ hãi đến cực điểm như vậy, bỗng cảm thấy buồn rầu, tùy tay đẩy Yên Lãm lên ghế của y, chẳng thèm quan tâm mộng tiểu hài tử này có ngồi được hay không, càng không nhìn Yên Lãm đột nhiên đảo một hơi khí lạnh, toàn thân chấn động mạnh, đáng vẻ như muốn nhảy dựng lên mà lại không dám.

Y chỉ tùy ý dùng tay trái cầm tay phải, vặn một cái, đoạn từ khuỷu tay trở xuống chỉ còn khung xương và chút máu thịt tàn dư, nửa cánh tay bị bẻ xuống.

Bên tai nghe một tiếng kêu sợ hãi như ai đó tuyệt vọng kêu thảm. Dung Khiêm đưa mắt nhìn lại, Yên Lãm yên lặng nhìn y, ánh mắt trừng đến cực đại, lại hoàn toàn không có một chút thần thái, biểu tình kinh hãi đau đớn kiểu đó, người không biết còn tưởng y gặp phải đả kích kinh khủng gì.

Dung Khiêm lơ đãng nói: “Dù sao cũng vô dụng rồi, giữ lại vừa vướng chân vướng tay vừa khó coi, tránh cho không cẩn thận lại dọa người chết khiếp như vừa nãy, người đừng trưng ra cái biểu tình sắp chết đó mà nhìn ta được không?”

Yên Lãm chỉ ngơ ngẩn nhìn y, ngơ ngẩn rơi lệ. Ánh mắt vẫn tuyệt vọng mà không sức sống, giống rồi gỗ hơn là người sống, cứ thế nhìn Dung Khiêm, thì thào nói: “Ta sai rồi, van cầu người, đừng như vậy, đừng đối đãi bản thân người như vậy, đừng đối đãi ta như vậy.”

Thanh âm bi thương mà cầu khẩn như vậy, phảng phất như vong hồn sắp rơi xuống mười tám tầng địa ngục, khốn khổ bắt lấy một tia ánh sáng của nhân gian, không chịu từ bỏ.

Dung Khiêm nhìn y, chợt thở dài, sau đó đi lên trước, dùng một tay duy nhất ôm lấy y.

Ngay sau đó, Yên Lãm tay chân cùng dùng bám chặt lên người Dung Khiêm, như một đứa trẻ vô trợ dựa vào thân hộ mệnh lớn nhất thế gian này, không bao giờ chịu buông ra nữa.

Dung Khiêm nhẹ nhàng vỗ vai và lưng Yên Lãm, dùng động tác không tiếng, trấn an hài tử mê mang mà hoảng sợ này. Cho đến khi thân thể nho nhỏ kia không còn vô cớ run rẩy nữa. Y kiên nhẫn chờ đợi, mãi đến lúc đôi tay nắm chặt vạt áo y kia chậm chậm buông ra từng chút.

Yên Lãm giống như vừa tìm về thần trí vì hoảng sợ mà mất đi, dần dần ý thức được mình đang làm gì, hơi mất tự tại mà buông tay ra, mặt bỗng dưng nóng bừng, lảo đảo lui hai bước, miễn cưỡng duy trì sự cân bằng của thân thể, môi mấp máy, cuối cùng chẳng nghĩ ra được có lời nào thích hợp để nói.

Dung Khiêm mỉm cười, ngưng mắt nhìn y, nhẹ nhàng nói: “Không cần mất tự tại, cũng không cần lúng túng xấu hổ, ngài chỉ là Hoàng đế, không phải thần thánh, ngài cũng phải làm sai, cũng phải cần trợ giúp, khát vọng giúp đỡ, sợ hãi cô độc.”

Yên Lãm mê mang, chẳng rõ một câu không đầu không đuôi này là có ý gì.

Dung Khiêm vẫn chỉ ngưng mắt nhìn y, thản nhiên cười nói: “Mọi việc không cần cầu toàn thái quá, chỉ cần hết sức là được. Hoàng đế cũng là người, không ai có thể yêu cầu Hoàng đế nhất định phải hoàn mỹ. Tận lực làm một Hoàng đế tốt cũng nhất định phải nhớ, thiện đãi bản thân.”

Yên Lãm ngơ ngàng hỏi: “Cái gì?”

Dung Khiêm vẫn chỉ mỉm cười: “Bên cạnh ngài đã có lương thần hiền tướng phò tá, cùng ngài cộng độ gian nguy, họa phúc chung hưởng, nhưng ngài cũng phải có tầm nhìn cao xa hơn, nhìn đến càng nhiều người hơn, ngài nên hiểu được, mỗi một bách tính Yên quốc đều là con dân của ngài, mỗi một tướng lĩnh thần tử, nếu sử dụng thích đáng, cũng đều là nhân tài dùng được.”

Y căn dặn ôn hòa là như vậy, nhưng toàn thân Yên Lãm lại bỗng phát rét, phảng phất có một loại bất hạnh rất lớn đã bức đến trước mắt.

“Là vua phải kiên cường quyết đoán, điểm này ngài không hề thua người, nhưng phải cẩn thận đừng bảo thủ. Người làm vua không thể tránh được vận dụng quyền mưu, nhưng ta hy vọng tương lai khi hậu nhân của chúng ta lật xem sách sử, thấy hành vi bình sinh của ngài, đừng chỉ thấy hai chữ quyền mưu. Người làm vua có lúc cần sát phạt quyết đoán. Nhưng cường đại chân chính, không phải bởi vì có thể mặc ý làm, mà ở chỗ khi ngài có thể mặc ý làm, lại không làm như vậy? Suy nghĩ một chút, lần này tại sao ngài suýt gặp nạn, suy nghĩ một chút, ngài trên việc xử trí ta, rốt cuộc đã làm sai gì? Lòng dạ quân chủ phải dung nạp được cả thiên hạ, trong canh bạc lấy quốc gia bách tính ra cược, không nên hành động theo cảm tính quá đáng. Người làm vua phải...”

Dung Khiêm ngữ khí ôn hòa như thế, thần thái ôn nhu như thế. Nhưng Yên Lãm rốt cuộc không thể khắc chế từng cơn sợ hãi đang dâng lên trong lòng, y bổ đến, một lần nữa thất thố túm chặt Dung Khiêm: “Người rốt cuộc đang nói gì? Người đáp ứng ta rồi, người đáp ứng rồi, người tuyệt không đi, phải không?”

Dung Khiêm hơi bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đưa tay vào đầu Yên Lãm, rất xấu bụng vò tung mái tóc được chải gọn gàng của Hoàng đế, cũng vì xúc cảm trơn bóng kia mà cảm thấy vô cùng thoải mái.

Y có chút thỏa mãn nho nhỏ, rất lâu rất lâu trước kia, y đã muốn ôm tiểu hài tử đẹp đẽ lại hơi tàn khốc này vào lòng, ra sức vò đầu, nhìn biểu tình ngơ ngác của nó. Tiếc rằng với Hoàng đế mà nói, động tác cưng

chiều như vậy là đại bất kính tuyệt không cho phép, mà đến hôm nay...

Y mỉm cười, ôm Yên Lãm lần cuối, sau đó mỉm cười nói: “Đáp ứng ta, làm một Hoàng đế tốt, làm một người vui vẻ.”

Yên Lãm cắn răng, nắm chặt áo choàng của y, âm thầm thề với lòng là tuyệt không buông tay nữa.

Nhưng mà, sau nụ cười ôn hòa của Dung Khiêm, y chỉ cảm thấy cánh tay đang ôm chặt kia rời ra, tiếp đó đầu chợt đau nhói, trước mắt tối sầm, khoảnh khắc tri giác biến mất ấy, y theo bản năng dùng một tia sức mạnh cuối cùng mà nắm chặt, mở miệng, nhưng rốt cuộc không kịp nói ra một câu giữ lại cuối cùng kia.

Nhìn thân thể nho nhỏ trong lòng mềm nhũn ngã xuống, mấy ngón tay vốn nắm chặt áo choàng vô lực buông ra.

Dung Khiêm cười cười cay đắng, lực lượng của nhân loại sao mà mỏng manh, cho dù là đế vương, trước mặt vận mệnh, một nguyện vọng, cũng vô cùng thấp kém mà buồn cười.

Nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc tản mát của hài tử này, lẳng lặng ngưng mắt nhìn dung nhan khoảnh khắc cuối cùng bởi vì hiểu rõ mà tái nhợt ấy, sắc mặt Dung Khiêm thoáng nhợt nhạt thê lương, dẫn đến mức không có nhân sắc.

Y chậm chậm đứng dậy, mỗi một động tác đều vô cùng gian nan, cả thân thể đều đang bất lực run rẩy.

Cúi đầu nhìn đứa trẻ y một tay nuôi dạy này lần cuối. Từng tiếng cầu xin của hài tử ấy giống như vang ngay bên tai, nếu có thể, y tuyệt không muốn cự tuyệt, chỉ tiếc...

Y cười khổ, thân thể này, đã không duy trì được nữa.

Tinh thần lực quá cường đại, tuyệt không phải thân thể bình phàm của thời đại này có thể chịu tải được. Giữa lúc cấp bách, y đã để thân thể bình thường này bộc phát lực lượng không nên có, cũng không gánh vác nổi. Hậu quả mang đến chính là, dưới sự chấn động của sức mạnh kinh thế này, thân thể sẽ hoàn toàn hủy hoại.

Lúc ở hình trường, sau khi đình chỉ lực lượng, thân thể đã bắt đầu đau đớn, chẳng qua dư âm của tinh thần lực cường đại vẫn còn, tạm thời áp chế phần lớn cảm giác đau đớn. Theo thời gian trôi qua, tình trạng hủy hoại của thân thể bắt đầu lộ ra từng chút, mỗi một phút, đau đớn đều đang lấy bội số gia tăng.

Tinh thần lực quá mức cường đại không thể trú lâu trong cơ thể y, vẫn đang từ từ lui đi, khiến y không thể không lấy thần kinh cảm giác của phàm nhân đi cảm thụ gấp bội đau đớn này.

Theo thời gian trôi qua, đau đớn đáng sợ này càng lúc càng không thể đối kháng. Cho đến bây giờ, sóng tinh thần lực cuối cùng đã hoàn toàn biến mất, đau đớn như thủy triều vô cùng vô tận kéo tới.

Đem so sánh, lẳng trì lại tính là gì, giờ này khắc này, mỗi một tác xương cốt y đều đang run rẩy rên rỉ, cảm giác đau đớn vẫn xâm nhập vào tận tủy xương.

Kết cục của việc lấy xác phàm nhân sử dụng sức mạnh thần nhân, trước nay đều là trời phạt nhĩ.

Dung Khiêm bất đắc dĩ thở dài. Kết cục của y là tan xương nát thịt, hay là tan thành tro bụi, ngay cả chính y cũng chẳng biết, vô luận thế nào, y không hy vọng để hài tử này tận mắt thấy sự hủy diệt của y, đây cũng là nguyên nhân khiến y vừa rồi báo tiểu thù xong liền tuyệt tình mà đi, chỉ tiếc là, lòng vẫn không đủ cứng.

12. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 12: Xử Phạt Bất Ngờ

Dung Khiêm cuối cùng đã tin, mấy bộ phim y xem đều là thật, hóa ra người lúc xúi quẩy, thật sự uống một ngụm nước cũng mắc nghẹn, hóa ra lúc nhân vật chính sắp chết, thật sự sẽ trời đất mịt mù, mưa rền gió dữ, thiên địa cùng khóc.

Bằng sự hiểu biết của y với hoàng cung, thông qua mật đạo, trực tiếp rời khỏi hoàng cung phòng thủ nghiêm ngặt cùng hoàng thành bốn cửa cấm bế, trộm một con ngựa, ra roi thúc ngựa, chạy đến trăm dặm, dùng hết chút tiềm lực cuối cùng trong cơ thể, cho đến khi thân thể này hoàn toàn mất đi khống chế, từ trên lưng

ngựa trượt xuống. Sau đó, không trung vốn mênh mông quang đãng đột nhiên mưa sa gió gập, sấm chớp ùng ùng, đại vũ đầy trời giáng lên thân thể không được che chắn của y.

Dung Khiêm hết sức sàu nảo miễn cưỡng nhìn ra bốn phía, cũng tạm, nơi đây là một vùng hoang dã, không thấy một người đi đường. Im hơi lặng tiếng chết ở đây cũng chẳng đến mức kinh động ai. Thi thể y hẳn sẽ bị sức mạnh cường đại phá hủy hoàn toàn, không để lại một chút dấu vết, nếu vậy tiểu hài ngốc nghếch kia sẽ vĩnh viễn không biết y đi đâu.

Mỗi một phân một tấc thân thể đều như chiền như đốt, mỗi một tấc xương cốt mỗi một bắp thịt đều như nứt toác ra. Y cơ hồ cho là mình có thể nghe được tiếng tất cả xương cốt nứt toác, tiếng tủy xương và máu tươi sôi trào. Với tinh thần cường hãn cứng cỏi gấp vô số lần người thường của y mà cũng đau đớn đến mức hận không thể lăn lộn dưới đất, cao giọng gào thét.

Thế nhưng ngay cả năng lực để lăn lộn cũng chẳng có, khí lực để gào thét cũng chẳng mảy may tìm ra. Từng giọt mưa to như hạt đậu rơi lên người đau buốt, bốn phía đã sớm đọng đầy nước mưa, mang đi nhiệt lượng vền vền trên người y. Lạnh lẽo ẩm ướt len vào tận xương tủy, toàn thân trên dưới mỗi một phân một tấc không ngừng bị mưa giáng, cơ thể đau đớn như quất như giảo như sôi như đốt. Đủ loại khốn đốn trong ngoài, khiến y thấp thoáng tin tưởng, địa ngục trong truyền thuyết thật sự tồn tại, mà mình, đang phải chịu khổ hình địa ngục khủng bố quỷ dị nhất thế gian.

Ngay cả tinh thần cường đại của y cũng dần dần tan rã, y đau đến độ hận không thể hoàn toàn ngắt đi, hoặc dứt khoát phát điên, thế nhưng thần trí lại vô cùng thanh tỉnh, mãi đến lúc có một thanh âm vang lên bên tai: “Hiện tại biết đau, lúc ấy tại sao lại làm liều như vậy?”

Dung Khiêm như người chết đuối vớ được tấm ván cuối cùng, thở một hơi dài, mượn liên tiếp tinh thần lần này tạm thời cắt đứt cảm thụ của thần kinh với đau đớn.

“Nói chuyện với ta, nhất thiết đừng ngừng, cho đến khi ta chết mới thôi.”

Trương Mẫn Hân ở đầu bên kia kêu lên: “Cậu nghĩ tôi là người máy, có thể nói suốt không ngừng hả?”

“Nếu không phải bởi loại liên hệ tinh thần này chỉ có thể đơn phương phát động, ta cần gì cầu cô. Cô cũng không hy vọng, ta bởi vì bị thương quá nặng, tạo thành bóng ma, sau khi trở về còn phải đi gặp bác sĩ tâm lý, tiện thể lại đến ủy ban bảo hộ sức khỏe thân tâm khởi tố nhà trường ngược đãi học sinh chứ.”

“Đó là vấn đề nhà trường phải suy xét, tôi chẳng qua là một học sinh, mà còn là một học sinh không có tinh thần yêu trường như nhà.” Trong thanh âm của Trương Mẫn Hân không thấy mảy may đồng tình, ngược lại tràn ngập vẻ cười trên tai họa “Hơn nữa, chúng ta trò chuyện cũng có hạn chế thời gian, mỗi tháng nói chuyện dài nhất không thể vượt năm giờ, trừ thời gian trò chuyện mấy hôm trước, hiện tại thời gian trò chuyện với cậu chỉ còn có ba giờ.”

“Ba giờ còn chưa đủ sao? Thân thể này không đến ba giờ sẽ hoàn toàn phá hủy nhỉ?” Dung Khiêm cố gắng kiềm nén cảm giác không rõ ẩn ẩn trong lòng.

Trương Mẫn Hân cười lớn: “Chúng ta đều biết thân thể bình thường sẽ không thể chống chịu được tinh thần lực cường đại mà phá hủy, có lẽ tan thành tro bụi, có lẽ thịt nát xương tan, thế nhưng, thân thể cậu đến bây giờ vẫn hoàn chỉnh, cậu không cảm thấy kỳ quái chút nào sao?”

Ngực Dung Khiêm chột căng thẳng: “Tại sao?”

“Bởi vì thân thể cậu không phải thân thể bình thường, thân thể này, từ nhỏ đã tu luyện võ công thượng thừa, chẳng những ngoại công cứng rắn đều hơn người, có thể trong quân vạn mã tung hoành ngang dọc, hơn nữa nội lực tinh thâm, dù là xiềng xích to cũng có thể dễ dàng đứt đoạn, thân thể như vậy, cường hãn hơn nhiều người bình thường, sức chịu đựng càng lớn hơn. Cũng chính bởi vì sức chịu đựng vượt người thường thể này, khiến thân thể này của cậu sau khi bị tinh thần mạnh đến thể chấn động, lại không hoàn toàn phá hủy, mà tiếp tục kéo dài hơi tàn.”

Dung Khiêm hít sâu một hơi: “Nói cách khác...”

“Nói cách khác, tình huống của cậu hiện tại cũng như đứt đoạn kinh mạch, tẩu hỏa nhập ma, lại vẫn thoi thóp không chết trong tiểu thuyết võ hiệp cổ.”

Dung Khiêm thở dài một tiếng: “Thế cũng không hề gì, cho dù ta không chết vì đau đớn, người dầm trong mưa to thế này, lại không ăn không uống không thể động đây, cho dù là người cường tráng cũng chẳng qua nổi một buổi tối, sẽ chết nhanh thôi.”

“Nếu là người bình thường thì sẽ nhanh chóng chết được, nhưng cậu không phải người bình thường, cho dù chết cũng chẳng được an giấc.” Thanh âm của Trương Mẫn Hân đầy vẻ giễu cợt.

“Ý gì?”

“Cậu biết sử dụng sức mạnh siêu thường sẽ bị phạt nặng, nhưng cậu nhất định chưa xem kỹ điều lệ xử phạt đâu nhỉ.”

Dung Khiêm nghiêng rằng: “Đừng có vui trên tai họa, nói rõ ràng cho ta, nội dung xử phạt là gì?”

“Người làm trái điều lệ, không thể nhờ vào hủy diệt thân thể để trở về hiện thế, sau khi thân thể bị phá hủy nhất định vẫn phải ở lại thời đại đó. Nói cách khác, khoảnh khắc cậu làm tinh thần lực bùng nổ ấy, sóng não của cậu đã bị buộc chặt lên thân xác. Nếu thân xác cậu hóa thành tro bụi, cậu ngược lại có thể thừa cơ thoát khỏi khổ cảnh, cho dù trở thành cô hồn dã quỷ, ít nhất vẫn được tự do. Thế nhưng, bởi vì thân thể cậu quá cường hãn và sẽ không nát bấy, cho nên sóng điện não của cậu không thể thoát ly. Cậu còn sống thì tốt, chứ một khi thân thể chết đi, sóng điện não vẫn còn nằm lại trong thân thể này thì thật là đáng sợ, cậu sẽ cảm giác được tường tận thi thể này từ từ thối rữa bốc mùi thế nào, sinh đầy giòi bọ thế nào, làm sao...”

“Đủ rồi.” Dung Khiêm quát một tiếng, ngăn Trương Mẫn Hân thêm thất miêu tả, bản thân y mặt cũng đã thâm đến không còn nhân sắc “Kỳ hạn xử phạt là bao lâu?”

“Không lâu, năm mươi năm thôi.”

“Năm mươi năm!” Dung Khiêm thật muốn học máu dâm tường, rõ là biết vậy chẳng làm.

“Năm mươi năm chỉ nháy mắt thôi, yên tâm đi. Nếu cậu chết thì sẽ ở trong tử thi, cảm thụ mùi vị tử vong năm mươi năm, để giòi bọ sâu kiến chầm chậm bò trên người, ra ra vào vào từ miệng cậu, đúng rồi, nghe nói sóng điện não của cậu có thể cảm giác được mỗi một cử động của chúng trong cơ thể. Nếu cậu không chết thì sẽ phải chịu đau năm mươi năm, dùng lời của tiểu thuyết võ hiệp là chân khí đảo ngược, vạn kiến cần tìm, làm người thực vật không thể nhúc nhích năm mươi năm, tiền đề là so với người thực vật thì cậu có tri giác.”

Dung Khiêm lệ nóng doanh tròng, hận không thể cao giọng khóc thét, trời xanh bất công! Sớm biết sẽ là kết cục như vậy, tiểu thí hài kia cho dù bị người thiên đao vạn quả, y cũng tuyệt không ra tay.

Trương Mẫn Hân vẫn thông thả cười nói: “Sớm biết như thế, lúc trước hà tất.”

Dung Khiêm cắn hận nói: “Chờ ta về, nhất định sẽ khiếu cáo nhà trường ngược thân ngược tâm, tạo thành thương tổn không thể bù lại cho tinh thần của ta.”

“Đây là quy định của cục quản lý thời không, đâu phải nhà trường, cho nên không liên quan đến nhà trường, huống chi sau khi sự việc xảy ra, nhà trường còn ngay lập tức trong phạm vi quy tắc cho phép, dùng biện pháp bổ cứu, muốn kiện thì cậu thua chắc rồi.”

“Nhà trường dùng biện pháp gì?” Dung Khiêm mang theo hy vọng sau tuyệt vọng cẩn thận hỏi.

“Giáo sư ngay lúc cậu vừa phạm quy đã phái ra Khinh Trần, để cậu ta dưới tiền đề không trái với quy tắc thời không, tận lực trợ giúp cậu với A Hán. Sau đó thấy tình hình của cậu khẩn cấp, Khinh Trần lại phải lo cho A Hán, chưa chắc có thể đến nhanh, vừa vận Kính Tiết trước đó không lâu đã trở lại nhân gian, hơn nữa cũng đang trong Yên quốc, giáo sư liền bảo cậu ta ngày đêm kiêm trình chạy đến giúp cậu, để cậu có thể thuận lợi sống tới lúc Khinh Trần chạy đến.”

“Kính Tiết?” Dung Khiêm sửng sốt “Y không phải đã hoàn thành mô phỏng chỉ chờ lấy bằng tốt nghiệp sao?”

“Đúng vậy, nhân sinh tốt đẹp đang chờ cậu ta, nhưng tiểu tử này cư nhiên còn nghĩ quẩn hơn cả cậu.”

“Không phải chứ? Còn có người có thể nghĩ quẩn hơn cả ta?” Dung Khiêm hiện tại vì chuyện cứu Yên Lãm mà hối hận đến đứt ruột, thật sự không dám tin còn có thể có người ngu xuẩn hơn y.

“Chuyện của cậu ta, kỳ thật vô cùng đơn giản, không phức tạp chút nào hết, thế nhưng...” Trương Mẫn Hân cười hi hi bắt đầu kể chuyện.

Mà Dung Khiêm dù sao vẫn còn gần ba giờ trò chuyện, có thể cho y tạm thời rời xa đau đớn, cho nên cũng an tâm lắng nghe.

Bởi vì bốn phía không có người, cho nên cũng sẽ không có ai biết, giữa mưa rền gió dữ này, có một người nằm trong vũng lầy đầy nước mưa, bị đại vũ vô tình giáng xuống, lại như không hề cảm thấy, biểu tình trên mặt lúc thì ngạc nhiên, lúc thì kỳ quái, lúc lại mỉm cười.

Dung Khiêm cảm thấy rất khổ sở, người đau khổ nhất xui xẻo nhất trên đời này, không thể nghĩ ngờ chính là y.

Cùng Trương Mẫn Hân hàn huyên đủ ba giờ, cho đến khi dùng hết toàn bộ thời gian liên hệ tháng này. Sau khi liên hệ tinh thần bị ngắt, y không thể không tiếp tục đối mặt với đau đớn thân xác.

Trong ba giờ này, trời cứ nhiên tạnh mưa. Bất quá, điều này với Dung Khiêm mà nói, chẳng phải chuyện gì tốt lành.

Đích xác không cần bị mấy giọt mưa to bằng hạt đậu hung hãn giáng không ngừng nữa. Thế nhưng sau đại vũ, cứ nhiên ánh dương chiếu rọi, nhiệt lượng bắn ra bốn phía, việc này cũng quá là quá đáng nhỉ.

Hiện tại vừa vặn gặp hè, tuy nói thời tiết khi mưa khi nắng là thường, nhưng tại sao Dung Khiêm lại cảm thấy, căn bản là cả ông trời cũng đang trêu cợt y.

Phía dưới là nước mưa đọng lại, ngập hết nửa người, phía trên là thái dương cháy da, vô tình rọi ánh sáng độc ác đến.

Phía dưới ẩm thấp tận xương, băng hàn thấu xương, phía trên nóng rực như đốt, da khô muốn nứt ra được. Băng hỏa hai tầng. Hơn nữa đau đớn tột cùng trong cơ thể y, nhất định trong năm mươi năm, vĩnh viễn không chấm dứt, càng khiến người đau muốn chết. Nhưng nghĩ đến sự đáng sợ sau khi chết, Dung Khiêm không thể không đề tinh thần, nỗ lực chống lại sự yếu ớt của thân thể, không chịu để bản thân vì hư thoát và đau đớn cực độ mà ngắt đi.

Y không dám tưởng tượng, một lần ngắt đi này rồi có tỉnh lại được không, sống lại được không. Mà sau khi chết bị trói buộc năm mươi năm trong thi thể, đây quả còn đáng sợ hơn chết.

Thế nhưng, y lại tỉnh tường hiểu được, vô luận thế nào, thân thể người không chịu nổi sự tra tấn như vậy, cho dù là người khỏe mạnh nếu không được cứu, cũng chỉ có một con đường chết, huống chi y hiện giờ thật sự chỉ là một phế nhân.

Dung Khiêm ngay cả cười khổ cũng cười không nổi, bỏ mạng đã là tất nhiên, năm mươi năm mịt mù tăm tối, cuộc sống địa ngục khủng bố không thể ví von, cũng không thể trốn tránh, mà tên Yên tiểu thí hài đầu sỏ gây nên ấy cũng sẽ nhanh chóng nhận được tin tức của y nhỉ...

Không dừng, trong lòng hơi thất vọng. Vốn cho là thân thể này sẽ tan thành tro bụi, đội tìm kiếm Yên Lãm phái ra tối đa chỉ tìm được quần áo của y, suy luận sau đó cho ra, khả năng là y đổi quần áo, cải trang đào tẩu, nhưng hiện giờ tử vong đã định, một nơi cách kinh thành không quá trăm dặm, làm sao thoát được sự lục soát của Yên Lãm, cũng chẳng biết nó nhìn thấy thi thể ta... sẽ là tâm tình gì, biểu tình gì.

Không biết là bởi vì tâm tình vô cớ càng thêm không xong, khiến Dung Khiêm không muốn nghĩ nữa, hay bởi vì cảm thụ đau đớn quá mức, khiến Dung Khiêm chẳng còn sức đâu nghĩ tiếp.

Chỉ là, Dung Khiêm phát hiện, trò đùa của ông trời với y còn chưa đến cuối, vẫn còn nhiều thứ thê thảm hơn đang chờ y.

Trong nước mưa lầy lội, vừa bắn vừa hôi, dầm thân thể y, thái dương trên cao lại như hong khô mỗi một chút nước trên người y. Trong nước mưa bắt đầu có tiểu trùng bò lên người, ruồi nhặng sau khi mưa tạnh cũng phá tổ mà ra, bắt đầu bay múa khắp bốn phía. Đậu trên người, trên mặt, trên mũi, trên môi, thậm

chí trên mí mắt. Sau khi phát hiện kho máu lớn này không có động tác, quyết không phản kháng, tự nhiên là chẳng chút khách khí bắt đầu đại tiệc.

Ngứa ngứa, ghê tởm, thống khổ cực độ xen lẫn đau đớn trên người cùng nhau kéo đến, hiện tại Dung Khiêm cũng chẳng biết, có phải mình đang hy vọng chết đi cho xong.

Dung Khiêm khổ sở mà bắt đầu rơi nước mắt, nhưng dù là nước mắt, cũng chỉ vừa chảy ra đã lập tức bị hong khô.

Nếu là người khác, rơi vào hoàn cảnh này, khẳng định phải hô to, ông trời xin thương xót, để ta chết quách cho rồi. Thế nhưng Dung Khiêm ngay cả chút việc này cũng chẳng thể làm. Sống cố nhiên bi thảm mà chết càng thê lương. Sau khi chết, linh hồn vẫn bị trôi trên thân thể, vẫn phải trơ mắt nhìn hết thấy, cộng thêm càng sâu sắc cảm nhận được cảm giác thân thể hư thối sinh giới bọ.

Y chỉ có thể dứt khoát nhắm mắt, dùng tất cả những lời thô tục mà mình biết, lớn tiếng mắng chửi. Khi thì mắng cục quản lý thời không, khi thì oán hận trường học lãnh khốc vô tình, đến cuối cùng, tất cả phần nô, thù hận, bi phẫn, không cam, tập trung cả lên người một thằng nhóc xấu xa không biết tốt xấu, hại y lưu lạc đến bước này.

Yên Lãm, ta tuyệt không tha thứ cho ngươi.

Sau đó, y nghe được một động tĩnh khác thường, chẳng lẽ có người đến. Hy vọng mãnh liệt khiến y lập tức mở mắt, sau đó sợ quá hét lên một tiếng, nếu không phải không thể động đây, y nhất định đã bật lên khỏi mặt đất.

Trước mặt y, không phải một con người, mà là một con chó, một con chó hoang đen thùi lùi, lông lá bần thũ. Khi Dung Khiêm mở mắt, đầu con chó kia vừa vịn cách chớp mũi y không quá ba phân.

Trên đầu con chó còn mang theo mấy vết thương lở loét chảy mủ, khiến người chỉ cảm thấy vô cùng buồn nôn.

Dung Khiêm mặt mày trắng xanh, run giọng đuổi: “Tránh ra.”

Có điều, dã cẩu hoàn toàn chẳng nghe lời y, điềm nhiên như không ngửi tới ngửi lui trên người y, Dung Khiêm thấp thỏm nhìn dã cẩu, chỉ sợ nó nhất thời nhiệt tình, vươn đầu lưỡi còn ghê tởm hơn ra tiếp xúc thân mật với y, lại lo dã cẩu đói quá, há miệng hưởng thụ món thịt người ngon lành.

Lo lắng của y không biến thành hiện thực, chẳng biết có phải là vì nằm trong bùn lầy nước mưa dơ dáy quá lâu, ngay cả chó cũng ghét mùi hôi trên người y, ngửi ngửi mấy cái liền quay người, đối mông lại mặt y, sau đó chậm rãi gãi một chân sau.

Dung Khiêm vừa mới thở phào, lại đột nhiên rung mình, động tác này của dã cẩu, sao mà quỷ dị như vậy, trong ấn tượng, chó gãi một chân, thông thường đều là vì... vì... Đi tè!?

Trời ơi, đừng mà!!!!!!

13. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 13: Chân Tướng Như Thế

Sau kinh biến tại pháp trường, Yên Lãm nhanh chóng khống chế thế cục kinh thành, lấy danh nghĩa bảo vệ, hoàn toàn nắm tất cả hoàng tộc và đại thần trong lòng bàn tay. Những người có liên quan đến đại biến lần này, thậm chí có hiềm nghi, đều bị quét sạch bằng thủ đoạn thiết huyết, các đại thần khác sau khi xác định trung thành, nhất nhất hủy bỏ quân thức, mà với những hoàng tộc huyết thống đủ cao quý, có uy hiếp với hoàng vị, bảo hộ như vậy phải tiếp tục duy trì lâu dài.

Nhờ vào binh lực, Yên Lãm nắm chặt đại cục trong triều, mà chư hầu các nơi, các tướng lĩnh tay nắm trọng binh cũng nhao nhao dâng biểu tỏ trung thành. Đại cục Yên quốc đến đây mới định.

Về Dung Khiêm, Yên Lãm chỉ tuyên bố với bên ngoài là Dung tướng bị thương nặng, đang tĩnh dưỡng trong cung. Cũng từng có người thỉnh cầu vấn an, được đáp là Dung tướng bị thương nặng, không thể quấy nhiễu, chỉ đứng xa xa ngoài phòng bệnh, trông vài lần rồi thôi.

Từ sau đó, người thông minh liền không nhắc tới Dung Khiêm nữa.

Yên Lãm thông qua Sử Tịnh Viên phái ra thân tín, tìm kiếm Dung Khiêm khắp nơi, lại chẳng thu hoạch được gì, trong lòng Yên Lãm thâm sốt ruột, chỉ là tình thế trước mắt, tất không thể quang minh chính đại thông lệnh toàn quốc tìm người, y cũng chỉ đành âm thầm kiểm chế thôi.

Một tháng sau, chư hầu trọng thần các nơi nhận lệnh vào kinh tẩn kiến. Cho dù có người không tự mình đến, cũng đều phái ra tâm phúc quan trọng nhất bên cạnh, hoặc là đệ đệ nhi tử người kế thừa đến, hành động như vậy, thứ nhất là mừng quân vương tự chấp chính, thứ hai cũng là cho thấy xích đảm trung tâm, tuyệt không hai ý. Đi cùng mà đến còn có mấy vị tâm phúc trọng thần, thái phó hoàng sư trước chính biến đã bị Yên Lãm phái đi các nơi.

Sau chính biến, có thể nói được thế lực các phương không vọng động nữa, lại có thể sau khi định đại cục, làm cho người cầm quyền các nơi tự mình hoặc do chí thân thay thế nhập kinh, công lao khuyên giải của mấy người này thật không nhỏ.

Yên Lãm tự nhiên mở thịnh yến khoản đãi mọi người, không hề phát sinh việc đập chén làm hiệu, võ sĩ xông vào như rất nhiều người lo lắng, càng không lấy lý do ở lại kinh làm bận để chế chư hầu. Thậm chí không lập tức đề bạt một đồng thân tín để xa lánh người cũ. Ngược lại chuyện trò vui vẻ, ban thưởng nhiều. Chúng thần tử lớn nhỏ đều an lòng, quan tâm người ngồi cao nhất là ai làm gì, chỉ cần mọi người vẫn được vinh hoa phú quý như trước, cho y lòng trung lại ngại gì.

Trong vẻ tươi cười dần dần thoải mái thông dong của mọi người, Yên Lãm biết hiện tại toàn bộ thế cục Yên quốc đã được hoàn toàn khống chế, chẳng qua muốn tiếp tục yên ổn như vậy, muốn Yên quốc càng thêm giàu mạnh, phải nhờ vào biểu hiện của y sau này.

Đại yến qua đi, y bí mật triệu tổng thống lĩnh ngự tiền thị vệ Phong Trường Thanh vào cung gặp mặt.

Phong Trường Thanh là đệ nhất cao thủ trong cung, cũng từng ở trong quân tham chiến nhiều năm, là hổ tướng trong quân, cũng có quan hệ tốt với tướng lĩnh quân đội các nơi, lần này các tướng lĩnh tay nắm trọng binh các nơi có thể án binh bất động, có nguyên nhân rất lớn là nể mặt Phong Trường Thanh.

Trong Ngự thư phòng, không còn một kẻ không phận sự, chỉ có quân thần hai người, một ngồi một đứng.

Yên Lãm nhàn nhạt nói: “Biến cố kinh thành, tất cả tình hình, Tịnh Viên đã nói với ngươi nhỉ.”

Đại nội đệ nhất cao thủ cao lớn dững mãnh khom người: “Vâng.”

Yên Lãm nhìn hần: “Phong tướng quân, ngần ấy năm qua, may nhờ ngươi bảo vệ trăm, ủng hộ trăm, trợ giúp trăm đối kháng Dung Khiêm, trợ giúp trăm tìm danh sĩ, trợ giúp trăm ngấm kết tâm phúc, nếu không có ngươi, trăm sẽ không có hôm nay. Chúng ta ngần ấy người, cùng nhau cố gắng đối kháng Dung Khiêm, thế nhưng mỗi khi nói tới tương lai xử trí Dung Khiêm thế nào, ngươi cũng vậy, mấy vị thái phó cũng vậy, Vương tướng quân cũng thế, tất cả đều phản đối xử tử y, cũng chính bởi vì các ngươi phản đối quá mạnh mẽ, trước khi động thủ, trăm đã cố ý điều các ngươi khỏi kinh thành, chính là để các ngươi đừng trở ngại nữa. Hiện tại, các ngươi có thể nói cho trăm biết, tại sao các ngươi một lòng đối đầu với Dung Khiêm, lại tuyệt không muốn để trăm giết Dung Khiêm.”

Phong Trường Thanh nói: “Hoàng thượng, thần là nghĩ đến thể diện của tiên hoàng...”

Sắc mặt Yên Lãm trầm xuống: “Phong tướng quân, ngươi nếu thật coi trăm là chủ quân thì đừng ý đồ đùa bỡn trăm.”

Phong Trường Thanh ngẩn ra, đưa mắt nhìn Yên Lãm mặt mày lạnh lùng, trong lòng âm vang. Hần biết vị chủ quân này là người cực khôn khéo thông tuệ, trước kia không hoài nghi điều này thì thôi, hiện giờ đã có lòng nghi ngờ, há lại có thể dễ dàng lừa gạt.

Hần do dự hồi lâu, rốt cuộc thở dài: “Hoàng thượng, thần là nhận mệnh Dung tướng, mới đến bên Hoàng thượng. Thần vốn là tướng lĩnh trong quân, nếu không có Dung tướng an bài, làm sao trở thành trưởng quan cấm vệ tối cao trong cung, mấy vị thái phó thần tìm đến cho Hoàng thượng trước đó cũng đều đã nhận sự phò thác của Dung tướng, mới âm thầm toàn lực dạy Hoàng thượng sách trị quốc, thanh niên anh tài thần tìm kiếm cho Hoàng thượng cũng đều là Dung tướng tự thân chọn lựa, cho là tài tuần có thể trợ

giúp Hoàng thượng. Đương nhiên, Hoàng thượng tư thế thiên nhân, tất có anh tài muôn phương đến đầu, một số nhân tài về sau Hoàng thượng tự mình để ý, không phải đều được Dung tướng an bài, nhưng Dung tướng sau đó đều phái người điều tra xác nhận, Dung tướng cũng rất ngợi khen mắt nhìn người của Hoàng thượng.”

Mặc dù là chuyện đã đoán được, nhưng nghe Phong Trường Thanh chính miệng nói ra, Yên Lãm vẫn cảm thấy chấn động: “Tại sao, tại sao, tại sao...”

Y hỏi liền ba tiếng, tiếng sau vang dội hơn tiếng trước, bén nhọn hơn tiếng trước.

Phong Trường Thanh lại vô cớ thụt lùi một bước, lấy lại bình tĩnh, mới nói: “Năm đó, Dung tướng đến tìm thần, nhắc tới việc này, thần cũng không hiểu nguyên do, chỉ hỏi Dung tướng là chỉ cần dạy tốt Hoàng thượng, tiến dần anh tài là được, cần gì làm như thế, chỉ sợ tương lai tốt xấu khó rõ. Dung tướng nói, nhìn chung trong sách sử, vô luận là quân vương khai quốc anh vĩ tuyệt vời thế nào, sau mấy đời, quân chủ đa số nhu nhược hoang dâm, sa vào yên vui mà không biết quốc sự. Chỉ vì sinh trong thâm cung, lớn lên cùng tay phụ nhân, một lời ra thiên hạ theo, mọi sự đều tùy tâm sở dục, liền cũng không biết tiến bộ, chỉ vì trước giờ hưởng hết vinh hoa phú quý thiên hạ, cũng liền không biết những khó khăn của bách tính. Hoàng thượng nếu không muốn học đạo trị quốc, nếu không có lòng quan tâm quốc sự, có người nào dám cầm roi đến bức, lại có người nào có thể bức được. Từ xưa đến nay, anh tài đa phần sinh trong ưu hoạn, bảo kiếm tất phải tôi luyện, mới có mũi nhọn kinh thế. Với không ngừng cầu Hoàng thượng học tập, không bằng để Hoàng thượng tự mình đi tìm kiếm cơ hội học tập, cùng với buộc Hoàng thượng học được phân biệt nhân tài, yêu quý bách tính, không bằng để Hoàng thượng chủ động đi cầu nạp nhân tài, hiểu biết dân tình. Huống chi trước nay các triều, bao nhiêu quân chủ vì tiểu nhân gièm pha, vì gian thần mà ngộ. Không phải quân vương không biết gần quân tử mà xa tiểu nhân, sự thật là trung gian lẫn lộn, khó lòng phân biệt. Qua ưu hoạn, mới biết thân sơ, trải gian nan, mới rõ trung gian. Ngài ấy phải lấy thân quyền thần, uy bức chủ thượng, mới có thể nhìn ra được, người nào bỏ chủ yêu sủng, người nào sinh tử không phụ, mới có thể khiến Hoàng thượng hiểu được, tương lai, người nào có thể gửi gắm thiên hạ, người nào không thể dễ tin, mới không đến nỗi phạm phải sai lầm mà vô số quân vương phạm vào.”

Hắn oang oang nói ra, Yên Lãm chỉ im lặng lắng nghe, chẳng qua sắc mặt càng lúc càng tái nhợt.

“Thần được Dung tướng cảm động, mới đến bên cạnh bệ hạ, nhìn Dung tướng nhiều lần bắt kính với vua, nhìn bá quan trong triều dần dần khinh mạn bệ hạ, nhưng bệ hạ lại không hề từ bỏ, bằng thân thể trẻ thơ, cố gắng tiến tới, điều này khiến thần vô cùng thần phục. Cho nên thần đề cử danh nho năng sĩ với bệ hạ, giúp bệ hạ lên xuất cung tìm kiếm, nhìn bệ hạ bái được minh sư, bệ hạ điều tra dân tình, học tập thuật trị quốc, đạo lý chính, mỗi lần vì bách tính mà đau khổ sầu lo, tấm lòng này, không chỉ vì thần, ngay cả mấy vị thái phó cũng đều vui mừng. Những năm gần đây, Dung tướng ngoài mặt chèn ép bệ hạ, nhưng sau lưng không lúc nào là không trợ giúp bệ hạ, không có Dung tướng âm thầm trừ tính, những tài tuần trong quân, trong triều đó, sẽ không dễ dàng dâng cho bệ hạ lòng trung thành như vậy. Tất cả song khóa chính luận của bệ hạ, đều phải qua tay thái phó, đưa cho Dung tướng, Dung tướng mỗi lần xem đều khen không dứt miệng, vui mừng vô cùng, còn cao hứng hơn cả thái phó, hết như bệ hạ chính là đồ nhi của mình. Ngài ấy nếu có kiến giải ý tưởng gì hay cũng sẽ qua miệng thái phó dạy bệ hạ. Bệ hạ có biết, giải thích của thái phó với những sự kiện lịch sử, phân tích chính lược, rất nhiều lần khiến bệ hạ thập phần khâm phục, kỳ thật đều xuất từ Dung tướng. Những năm gần đây, bệ hạ khổ tâm cầu học, không thích dâm lạc, không ưa nịnh hót, tôn trọng kiem bộc, mọi việc trước lo dân lực, sau sầu quốc tình, rõ ràng là khí tượng của một đời minh quân. Chúng thần đều vui mừng, cũng từng âm thầm khuyên giải Dung tướng, nói rõ sự thật với bệ hạ. Dung tướng lại một mực cự tuyệt, ngài nói, bệ hạ có được thành tựu hôm nay, vốn có sự an bài của ngài, nhưng quan trọng hơn vẫn là sự nỗ lực và thiên phú của bệ hạ, việc này nếu nói rõ, chỉ sợ sẽ là đả kích cực lớn với bệ hạ, ngài cũng không muốn tương lai, thế nhân lấy chút thành tích của mình mà che đi công tích của bệ hạ, để thành tựu bệ hạ, cho dù bêu danh muôn đời lại có ngại gì.”

Thân thể Yên Lãm thoáng lão đảo, giống như ngay cả ghế cũng ngồi không xong.

Phong Trường Thanh bỗng hơi không đành lòng nhìn biểu tình của y, cúi đầu nói tiếp: “Dung tướng cũng từng dặn dò chúng thần, bất kể tương lai Hoàng thượng quyết định xử trí ngài thế nào, chúng thần đều không cần cầu tình giúp, cầu nhân được nhân, vốn không tiếc nuôi, chỉ là chúng thần trong lòng bất an, cho nên một lòng muốn ngăn cản Hoàng thượng giết Dung tướng, vốn chúng thần đã ước hẹn, sau chính biến,

nếu Hoàng thượng khẳng khái muốn giết Dung tướng, chúng thần sẽ nói rõ chân tướng với Hoàng thượng, chỉ là không ngờ đến Hoàng thượng lại điều chúng thần khỏi kinh thành, sau đó hành động trước thời hạn. Trên thực tế, ngay cả những thần tử các phương chúng thần lần này ra kinh thuyết phục, cũng không phải toàn là công lao của chúng thần, mấy năm nay, Dung tướng mặc dù tận lực dâm lạc làm càn, phớt lờ triều chính, lãnh đạm cự tuyệt, nhưng những anh tài trước đây ngài đề bạt, vẫn có rất nhiều người cảnh cảnh trung tâm với ngài. Như Định Châu Triệu tướng quân, Uy Viễn Phương tướng quân, đều từng nhận đại ân của Dung tướng, đặc biệt là Lăng Thành Lý tướng quân, từng công khai tuyên bố, tính mạng y là Dung tướng cho, Dung tướng bất cứ lúc nào cũng có thể thu hồi, bất kể Dung tướng làm gì, y đều trung với Dung tướng, ngay cả người như vậy chúng ta cũng có thể khuyên được y hiệu trung Hoàng thượng, đây rõ ràng là vì Dung tướng trước đó từng dận dõ.”

Yên Lãm chậm chậm nắm chặt tay, không thể nói rõ trong lòng là bi thương là thống hối hay ảo não, y chỉ mong Dung Khiêm ở ngay trước mặt mình, y chỉ muốn túm Dung Khiêm mà liềm mạng lắc, lớn tiếng hỏi “Sao người có thể lừa gạt ta, trêu đùa ta, coi ta như đồ chơi mà bốn cợt như vậy?”

Nhưng đối mặt với thần tử, cho dù trong lòng thống khổ cực phát điên, trên mặt vẫn phải duy trì bình tĩnh: “Tất nhiên người là người biết sự thật, chờ chuyện trong kinh xong, người cứ phụ trách tìm kiếm Dung tướng đi.”

Phong Trường Thanh chần chờ một chút mới nói: “Hoàng thượng, thần cho rằng, Dung tướng đã phiêu nhiên mà đi, không tìm vẫn hơn.”

Ánh mắt Yên Lãm lạnh lùng: “Tại sao...”

“Dung tướng từng nói, nếu có một ngày ngài mất tích, tất đã đến nơi cần đến, bảo chúng thần không cần tìm ngài.”

Yên Lãm một chương đập bàn: “Người cho trầm là hôn quân thưởng phạt bất minh sao? Y có công lớn với nước...”

Phong Trường Thanh khổ tâm nói: “Hoàng thượng, chính vì Dung tướng có công lớn với nước, mới không nên tìm về, ngài ấy đã là trọng thần ủy thác, thủ phụ đương triều, đối với công lao lớn như vậy, Hoàng thượng còn có thể thưởng thêm gì nữa? Thần tử công lao quá lớn, với nước với vua chỉ sợ không phải chuyện tốt. Hơn nữa, Dung tướng một lòng muốn Hoàng thượng trở thành danh quân thiên cổ, danh quân cần trung thần năng thần, nhưng không cần danh thần, quyền thần.”

Yên Lãm suy sụp thất sắc, trầm mặc một hồi mới phát tay: “Người lui xuống trước đi, trầm muốn thanh tĩnh một lúc, phân phó bên ngoài, nếu không gọi thì không được vào.”

Phong Trường Thanh cung kính hành lễ cáo lui, quan tâm khép cánh cửa Ngự thư phòng cho y.

Yên Lãm vô lực dựa ra sau, chỉ cảm thấy trong lòng chột đau không chịu nổi.

Y hận người kia nhiều năm như vậy, hóa ra toàn là sai, vì người kia không chịu nhìn thẳng, cho nên hăm dọa mà lên, dùng hết toàn lực, chính là muốn người kia giết mình, muốn người kia lau mắt mà nhìn, muốn người kia hối hận, không nên lạnh nhạt y, muốn người kia biết, y không phải một đứa trẻ nhu nhược không quan trọng, chẳng làm được chuyện gì, y là quân chủ Đại Yên quốc, y sẽ trở thành một đế vương anh vĩ.

Nhưng hóa ra, người kia trước nay vẫn âm thầm chú ý nhất cử nhất động của y, vì mỗi một phân thành tựu của y mà vui mừng, vì mỗi một điểm tiến bộ của y mà cao hứng, hầu như vui vẻ chờ y trưởng thành, chờ y cường đại, cho dù chuyện đầu tiên y làm sau khi cường đại, chính là hủy diệt mình.

Yên Lãm cúi đầu, dùng tay che mắt, lại chẳng biết có giấu được nước mắt bỗng muốn tràn mi mà ra hay không.

Người kia vẫn bảo hộ y, bồi dưỡng y, suy nghĩ vì y, cho dù bị y lăng trì, nhận hết khổ sở, vẫn dóc hết tất cả, ra tay cứu y, cho dù toàn thân thương tích, máu thịt đầm đìa, vẫn ôn nhu nhắc nhở y.

Y chậm chậm dời tay xuống dưới, bịt chặt miệng mình, chỉ sợ trong nháy mắt, tiếng gào khóc sẽ thất thanh mà ra mắt.

Nhưng y đã không thể khóc, phía sau y chẳng còn một người tên Dung Khiêm, che mưa chắn gió, khổ tâm trừ tính cho y nữa, trước mắt y bày một quốc gia cần y thống trị, vô số thần dân cần y bảo vệ.

Y là đế vương, không phải trẻ con, y không có quyền khóc.

Bên tai phảng phất nghe được lời dặn ôn nhu cuối cùng của người kia.

“Đáp ứng ta, làm một Hoàng đế tốt, làm một người vui vẻ.”

Yết hầu y phát ra tiếng rên rỉ khàn khàn.

Vì người, ta sẽ làm một Hoàng đế tốt, nhưng mà, suốt cả cuộc đời, ta rốt cuộc chẳng cách nào làm người vui vẻ nữa.

14. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 14: Mạt Lộ Kỳ Duyên

Rất nhiều người đều cho là Thanh Cô đã cứu họ Dung kia. Chỉ có bản thân Thanh Cô hiểu, là Dung đại ca kia cứu nàng.

Thanh Cô vừa ra đời thì mẫu thân đã chết vì khó sinh, hơn nữa sinh ra đã mang bớt xanh, một chân lại hơi bị tật, diện mạo đã không thể khiến người sinh lòng thương yêu thì chớ, thân thể hơi tàn tật lại khiến nàng ở trong thôn, nhất định không thể trở thành một người lao động tốt, mà cái chết của mẫu thân, ít nhiều khiến nàng có hiềm nghi khắc mẹ.

Cũng không biết là bởi vì chuyện nàng khắc mẹ khiến mọi người ghét nàng, hay bởi vì từ nhỏ tướng mạo nàng đã không đẹp, khiến người ta ghét, mà càng ra sức truyền tai nhau rằng nàng khắc mẹ.

Trong ký ức, nàng chưa bao giờ nhận được một chút yêu thương. Cách nhìn của phụ thân với sự tồn tại của nàng, vắn vắn chỉ là khi nấu cháo, thêm chút nước cho ăn tạm.

Có lẽ sức sống của người cùng khổ đều như cỏ dại, dưới tình huống như vậy mà vẫn ngoan cường sống sót, dần dần lớn lên. Thời thơ ấu của nàng vô cùng cô khổ, phụ thân đánh chửi, lao động nặng nhọc chỉ là thứ yếu, có lẽ vì diện mạo nàng không đẹp, động tác chậm chạp, có lẽ chỉ là lời đồn khắc mẹ khiến người ta tránh nàng. Trong thôn, không một đứa trẻ nào muốn tiếp cận nàng.

Chúng càng thích khi nàng khập khiễng, chạy phía trước nàng, cười hi hi ha ha thành bè kết đội ở đằng sau nhại theo dáng vẻ nàng, chúng càng thích biên mấy bài vè, hát mấy bài trẻ con, giễu cợt sự tàn tật xấu xí của nàng.

Phụ thân nghe mấy ca từ này, nhìn thấy mấy hành vi như vậy, then quá hóa giận, chỉ biết một lần nữa lôi nàng về nhà, đóng cửa lại rồi ra sức mà đánh.

Sau khi xác định mình chẳng có gì để tin nhiệm dựa vào, nàng không thể không học được, yên lặng chịu đựng sự đùa cợt như vậy, để tránh thương tổn lớn hơn nữa.

Cho dù cuộc sống cực khổ như vậy, cũng vẫn còn tai nạn càng lớn hơn đang chờ phía trước.

Lúc hỏa hoạn xảy ra, chẳng có dấu hiệu gì, khi đứa trẻ mười tuổi đang phải làm ruộng để sống nghe được tin tức thì đã chẳng kịp làm gì nữa, nàng vĩnh viễn mất đi mái nhà không hề tốt đẹp, nhưng ít ra cũng có thể che mưa gió ấy. Nàng đã vĩnh viễn mất đi phụ thân mỗi ngày đều đánh nàng, nhưng cho phép nàng được ở cùng một nhà ấy, nàng cuối cùng trở thành một cô nhi chân chính.

Mà sau hỏa hoạn, lời đồn nàng khắc cha mẹ càng ngày càng truyền ác liệt.

Thôn nhân thấy nàng thì đi vòng, tụi con nít tuyệt không được đến gần nàng, nàng đi qua cửa nhà người ta, đều có người hắt nước tẩy xui.

Vén vén hai mẫu đất bị biểu thức chẳng biết họ hàng xa cỡ nào giương cờ hiệu đồng tông đồng tộc lấy mất, đẩy đứa trẻ mồ côi ra cửa. Chẳng ai nói giúp một câu cho đứa bé gái mười tuổi.

Có lẽ bởi vì quá nhỏ, không biết đôi khi, người sống không bằng chết, có lẽ bởi vì quá nhỏ, cho nên chỉ biết thuận theo nguyện vọng tự nhiên của sinh mệnh, cố gắng sống sót.

Nàng cẩn thận tránh xa những thôn nhân ghét nàng, dựa vào quả đại sau núi, rau đại dưới ruộng, tiếp tục sinh tồn. Nàng tự mình ôm cỏ tranh dựng một mái nhà miễn cưỡng che mưa gió, nhặt những mảnh vải rách thôn nhân không cần, làm quần áo che tạm thân thể đang từ từ lớn lên.

Nàng vẫn sống, cho dù không biết sống có ý nghĩa gì, có gì đáng để sống tiếp.

Chưa từng có ai dạy nàng đọc sách, chưa ai dạy nàng đạo lý, nàng thậm chí chưa từng học nữ công kim chỉ, không như các thôn cô khác ngoài ruộng trông rọt, còn có thể thêu uyên ương rất đẹp trên gối hoặc vỏ chăn, nàng ngoại trừ sinh sống bình thường thì chẳng biết gì.

Không biết nàng không hiểu là có thể ra ngoài tìm một lối thoát khác, hay chỉ vì chẳng biết gì, nên căn bản không có dũng khí rời đi, nàng cuối cùng vẫn ở trong một góc nhỏ của thôn này, trong ánh mắt lạnh nhạt ghét bỏ của mọi người, yên lặng sống sót.

Nàng lớn đến hai mươi mấy tuổi, vẫn dung mạo xấu xí, thân thể vụng về, bởi vì rất lâu rồi không nói chuyện với ai, cho nên thỉnh thoảng muốn biểu đạt điều gì, đều sẽ lắp ba lắp bắp, rất nhiều lúc chỉ lắp đi lắp lại mấy câu chữ đơn giản. Cũng bởi vậy, nàng càng thêm trầm lặng.

Hôm đó cũng chẳng phát sinh chuyện gì đặc biệt bi thảm. Chẳng qua trong thôn gần đây có mấy cô nương liên tục xuất giá, nơi nơi đều hân hoan, nhân khí nhiều như vậy, ồn ào như vậy, náo nhiệt như vậy.

Người bị cho là xui xẻo như nàng, rất tự nhiên bị đuổi đi, nhưng nàng vẫn mang theo sự tò mò, mang theo sự hâm mộ mà cả bản thân cũng không hiểu, ngóng nhìn từ xa xa.

Cho đến khi trên đầu chợt đau nhói lạnh lạnh, nàng mù mờ đưa tay sờ đầu, sờ đến toàn bùn đất. Nàng ngạc nhiên ngẩng đầu, thấy mấy đứa trẻ ở phía trước vỗ tay cười to.

Nàng lặng lẽ muốn lui về cái xó không người, mà tiếng vỗ tay, tiếng hát của bọn trẻ sau lưng, nghe rõ mồn một: “Thanh mặt quỷ, đi cà nhắc, lão yêu quái gả không đi, khắc cha ruột, khắc mẹ ruột, hại người hại người thật hại người.”

Hắn là nàng lui quá chậm, chân nàng đi rất không lưu loát, cho nên tiếng ca này mới nghe rõ ràng đến vậy, cho nên bùn đất không ngừng bay tới kia đều đập cả lên người, đau không chịu nổi.

Là tình cảm thế nào nháy mắt bị gợi lên, khiến nàng đột nhiên quay người, nhìn bọn hài tử kia cười vô cùng vui vẻ mà tiến hành trò chơi của chúng. Thấy cách đó không xa, cha mẹ chúng đang mỉm cười chỉ trỏ bên này, giống như hành động kiểu này chẳng có gì đáng chỉ trích.

Những người đó cùng lớn lên trong một thôn với nàng, lúc còn nhỏ, họ cũng từng thành quần kết đội như vậy, lấy đùa bỡn nàng làm vui, mà nay con cái họ vẫn kế tục trò chơi của họ năm đó.

Nàng không biết tại sao mình không trốn đến nơi tối tăm nhất như ngày trước, nàng chỉ đứng ngây ra, để vô số bùn đất đập lên người, cho đến khi một nắm bùn đập thẳng vào mặt. Nàng bỗng nhiên cả tiếng gào lên.

Giống như trong nháy mắt, hơn hai mươi năm đau khổ toàn bộ tuôn lên trong lòng, dường như tâm linh chết lặng hơn hai mươi năm, khoảnh khắc này mới hiểu được đau đớn.

Nàng gào lên như một con sói, thanh âm thê lương mà bi thảm.

Người lớn chạy đến, những bà mẹ ôm đứa con bị dọa khóc vào lòng, các ông bố cầm gậy gộc chuẩn bị xua đuổi người đàn bà điên này.

Nàng quay người, dùng hết toàn lực mà chạy, vừa chạy vừa liều mạng kêu thảm.

Cho dù tới lúc này rồi, nàng vẫn chẳng biết trả thù làm sao, oán hận làm sao, nàng chỉ đau đến run rẩy toàn thân, trong cảm nhận của nàng, cả thiên địa, toàn thể giới, cũng chỉ còn lại hai chữ đau đớn.

Nàng ngơ ngàng chạy, không biết phải chạy về phương nào, chỉ muốn liều mạng chạy, có lẽ có thể né tránh đau đớn như vậy.

Đúng lúc này, đại vũ tầm tã trút xuống. Nàng lao đi trong mưa, không biết con đường phía trước đi đâu, cũng không biết nên trốn đến nơi nào.

Mưa như trút nước, giáng xuống người đau buốt, nàng lại hoàn toàn không phát giác. Sấm sét đầy trời, người hơi nhát gan đều sẽ sợ phát khóc, nàng lại chỉ biết chạy về trước, một ý nghĩ liền nảy sinh như vậy. Cứ để sét đánh chết ta đi.

Đột nhiên trước mắt sáng choang. Đúng vậy, còn có tử vong. Khổ nạn trên đời này quá nhiều, vẫn còn tử vong để thoát đi, khi người chạy tới tuyệt lộ, vẫn còn một tử lộ để chọn.

Nàng bắt đầu oán hận sự ngu xuẩn của mình, sao không sớm nghĩ đến cái chết, lại uổng phí sống trên nhân thế, chịu nhiều khổ sở như vậy.

Nàng chạy băng băng trong mưa, đuổi theo sấm sét như một kẻ điên.

Thế mà, đến khi mưa gió đều ngừng, sấm sét vẫn chưa từng chạm vào chéo áo nàng.

Nàng thở phì phò ngã ngồi trong vũng bùn, nàng chỉ muốn chết thôi, ông trời dường như ngay cả chút nguyện vọng nhỏ bé như vậy cũng không chịu thành toàn cho nàng.

Chẳng qua, thế nhân có rất nhiều nguyện vọng bất kể cố gắng thế nào đều không thể đạt thành, nhưng nếu chỉ là muốn chết thôi thì dù là Hoàng đế lão tử đến cũng chẳng thể ngăn cản.

Nàng từ từ đứng dậy, chậm chạp đi về trước, trong mắt trống rỗng mờ mịt, nàng không biết mình phải đi phương nào, có lẽ là tìm một con sông nhảy xuống, tìm một gốc cây treo lên, tìm một bức tường lao vào, tìm...

Sau đó, nàng nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết: “Đừng mà!”

Thanh âm kia thê thảm bi tráng là như vậy, dọa nàng giật bắn, thanh âm kia vang ở bên tai, vang ngay bên cạnh, kéo tâm thần đang tán loạn của nàng trở về lần nữa. Nàng thoáng ngẩng người, cúi đầu, mới phát hiện trên mặt đất cách mình chừng ba bước, có một vật thể to đùng nhìn na ná một người, bên cạnh y có con chó hoang giơ chân sau lên, đang chuẩn bị đái.

Thanh Cô không nghĩ tới, con đường tìm chết của nàng, tìm được, lại là một người.

Thanh Cô nhớ sau khi hoảng sợ, nàng theo bản năng múa may hai tay, lớn tiếng la hét, làm con chó hoang giật mình, chưa kịp tề đã cặp đuôi lao đi mất.

Thanh Cô còn ngẩn người chẳng hiểu chuyện gì xảy ra, bên tai nghe một tiếng thở dài vô cùng may mắn: “A di đà Phật, Đức Chúa cứu thế, Thái Thượng Lão Quân, Ngọc Hoàng đại đế, ta cuối cùng đã tin là các ông đều có thật.”

Thanh Cô lẳng lẳng cúi đầu, thậm chí nhin không được dụi dụi mắt, rốt cuộc lần nữa xác định cái vật đen thui dài dài đó thật sự là người.

Cái vật đen dài đó cư nhiên còn cười với nàng: “Chào cô.”

Trên khuôn mặt đen thui đầy bùn đất, cũng chẳng nhìn rõ lắm vẻ tươi cười, chẳng qua đôi mắt kia quả thật sáng ngời, mang theo ý cười nhẹ nhàng.

Đôi mắt mỉm cười, lời chào thiện ý, Thanh Cô cả đời dường như chưa từng gặp được, nàng ấp úng cả buổi cũng chẳng đáp được một câu, đứng ngẩn ra một hồi, cuối cùng nhin không được lộ người ra nhìn kỹ, sau đó giật mình đánh thót, thét lên thất thanh, một tay chỉ y, run rẩy nói: “Người, người, người vẫn còn là người sao?”

Người nọ không chút để ý nói: “Không sao không sao, ta không sao, ta chẳng qua gặp phải cường đạo bị chém một thân thương tích, lại thêm lần từ trên núi xuống, xương cốt toàn thân bị gãy thối, ta thật sự không sao, cô không cần sợ hãi.”

Người nọ thanh âm ôn hòa, thần sắc ôn hòa, giống như lo nàng bị kinh hãi, hơn xa quan tâm một thân thương tích của mình.

Thanh Cô nhớ nàng có lẽ đã chạy quá lâu mà mệt mỏi, hoặc là bị dọa sợ mà vô lực, dựa lưng lên một gốc đại thụ, vô lực ngồi xuống, người kia bắt đầu lăm nhăm, nói mình lúc gặp phải cường đạo anh dũng can đảm thế nào, cùng thế lực xấu đầu tranh chí tử không hồi thế nào, những đặc sắc trong quá trình đánh nhau với

cường đạo nói đến kinh thiên động địa, hình tượng của bản thân y càng thêm hào quang vạn tượng, quả thật khiến người không dám ngược nhìn.

Thanh Cô chưa từng được nghe chuyện phấn khích như vậy, càng nghe càng kinh ngạc trừng to hai mắt, ngay khi nàng hầu như đã quên mất mục đích ban đầu của mình, người nọ kể chuyện xong, nhàn nhả hỏi một câu: “Cô một thân ướn sững đến đây định làm gì?”

Thanh Cô sững sốt, sau đó bỗng nhớ lại hết thấy, nặng nề đáp: “Ta muốn chết.”

“Phải không?” Người nọ thản nhiên đáp một tiếng, giống như vừa rồi nàng chỉ nói ta muốn ăn cơm, ta muốn uống nước vậy.

Nàng lại ngẩng ra một lúc, không rõ vì sao mà bỗng hơi không cam lòng: “Người không hỏi ta vì sao muốn chết?”

“Có gì đáng hỏi, không ngoài cảm thấy mình là người thê thảm nhất thiên hạ, cảm thấy thiên hạ chẳng ai yêu quý mình, cảm thấy chỉ bằng chết đi cho xong. Ta gặp tai họa bất ngờ, gia sản mất sạch, người thân cũng không, chẳng đường cậy nhờ, bản thân còn tàn phế toàn thân, ta cũng còn muốn cực lực sống sót, lại có người cảm thấy mình thảm nhất, một người ngay cả bản thân cũng hoàn toàn không yêu quý, không tính toán cho mình, thậm chí còn định giết bản thân, lại muốn trách thiên hạ không ai quan tâm mình, người như thế ta thấy nhiều rồi.”

“Người... Không phải... Ta thật sự...” Thanh Cô còn nhớ mình đã lú lẫm muốn tranh cãi, muốn nói mình khổ sở nhường nào, song đối mặt với người kia lại chẳng nói được gì hết, vô luận thế nào nàng cũng không có biện pháp nói nàng thảm hại hơn người kia.

Mà người kia, giữa một vùng bùn nước, vô cùng thảm hại, chỉ có ánh mắt lóe lên ánh sáng khác thường, nói khẳng định như thế: “Ta muốn sống tiếp.”

Nàng lẳng lẳng ngồi dưới gốc cây, cảm thấy tâm và thân đều vô lực như nhau, đột nhiên vùi đầu vào giữa hai tay, khóc rưng rức.

Người kia không hề khuyên giải an ủi nàng.

Y chỉ lẳng lẳng chờ đợi, đợi nàng khóc mệt rồi mới thông thả nói: “Cô thật sự biết tử vong là như thế nào sao? Cô biết bị chôn giữa đất vàng và tấm tối vô biên vô hạn, không thể hít thở không khí nữa, là cảm giác thế nào. Cô cho là cô bất hạnh lắm sao? Cô có biết, thế gian này có rất nhiều người, từ lúc ra đời chưa từng nhìn thấy màu sắc, chưa từng nghe được âm thanh, không thể dùng hai chân đi lại, không thể dùng hai tay làm việc? Mà tử vong, là tổng hợp của hết thảy. Cô có gan đến nhìn thử ta, cô có biết, bị thái dương phơi khô lại không thể động đậy là cảm giác gì, cô có biết, bị vùi trong bùn nước bắn thử ẩm ướn hôi thối là thế nào, cô có biết người sau khi chết thân thể từ từ thối rữa, tất cả giới bọ bắt đầu sinh trưởng làm tổ trên người, từ từ gặm sạch máu thịt mình là thế nào...”

“Đủ rồi.” Thanh Cô kêu to, bịt tai run rẩy “Người không cần dọa ta, ta muốn tìm cái chết, người không dọa được ta đâu.”

“Ai rảnh mà dọa cô, ta chẳng qua đau quá, muốn tìm người nói chuyện phiếm, phân tán chút lực chú ý thôi.”

Thanh âm kia bình thản mà thông dong như vậy, Thanh Cô lại chợt ngẩn ra, do dự một lúc mới nhìn sang y, hồi lâu mới nói “Người... Người rất đau...”

Bên tai giống như nghe được tiếng nghiền răng rất chói tai: “Cô thử bị người cắt hơn trăm đao khắp toàn thân, lại còn gầy sạch xương cốt, rồi thêm bị mưa giáng bị ngâm nước bị thái dương hong coi có đau không?”

Thanh âm phẫn nộ này khiến Thanh Cô hết sức xấu hổ mà cúi đầu, cảm thấy mình đích xác rất không phải. Nàng biết y phải rất đau, thể nhưng y biểu hiện thông dong như vậy, phóng khoáng như vậy, hết vô sự như vậy, thế là người bàng quan rất tự nhiên sẽ quên mất những vết thương đáng sợ trên người y.

“Không cần buồn, ta bị thương đâu phải lỗi của cô, nếu cảm thấy áy náy thì cứ nói chuyện với ta, cách giảm đau bằng chuyện phiếm của ta vẫn khá có công hiệu.” Thanh âm kia thậm chí kèm theo ý cười “Cho dù cô muốn chết, người trước lúc chết làm chút chuyện tốt, tích chút công đức, khi xuống địa ngục phán quan cũng sẽ thủ hạ lưu tình.”

Thanh Cô không biết vì sao lại cũng bị chọc cười, dù rằng ý cười ấy ngấn đến mức ngay bản thân nàng cũng cơ hồ không phát giác. Có lẽ là vì lần đầu tiên có người muốn chủ động nói chuyện với nàng, có lẽ chỉ là muốn trước khi chết làm một chuyện tốt, nàng thật sự an tâm ngồi dưới gốc cây, định trò chuyện với người nọ.

Sau đó, ngôn từ vụng về, lại không biết ở cùng người thế nào, nàng chỉ ngơ ngẩn ngồi đấy, mấy lần mở miệng nhưng chẳng biết phải nói gì, có thể nói gì.

Bất quá, cần bản chẳng cần nàng nói, người kia đã như sóng lớn huyền thuyên không dứt. Từ chuyện về mỗi một ngôi sao trên trời, đến mỗi một linh hồn cỏ cây dưới đất, từ trên dưới năm ngàn năm, đến thần phật khắp trời, vô số truyền kỳ, trên đời này giống như không có gì là y không biết, cũng không có gì là y không muốn nói.

Nàng không biết bản thân cứ thế ngồi ngơ ngẩn nghe y nói bao lâu, chỉ biết khi người kia dừng lại, sắc trời đã tối. Thế giới tăm tối mà trống vắng khiến nàng bỗng cảm thấy hơi lạnh. Nàng kéo lại quần áo rách nát, đứng lên ấp úng nói: “Này, người... nói xong rồi.”

“Đúng vậy, nói đến khô cả miệng mà chẳng thấy cô khen tiếng nào.” Người nọ nói vẻ hơi không vui.

Nàng hơi trì độn gật gật đầu: “Vây ta đi đây.”

“Tạm biệt, không tiễn.” Câu trả lời chẳng chút để ý khiến nàng lại sững sốt một lúc.

Nàng muốn đi tự sát, y cũng không khuyên, y rơi xuống nông nổi như thế, nàng muốn bỏ y mà đi, y cũng không giữ, người này thật là...

Có lẽ là nàng quá ngốc, từ sau khi phụ thân mất thì chưa từng ở chung với ai, cho nên hoàn toàn không biết cách cùng người ở chung, chỉ sững sốt một lúc rồi quay lưng bỏ đi.

Thế giới tăm tối, thiên địa yên tĩnh, gió đêm kéo đến khiến người chợt phát rét. Không có ai huyền thuyên bên tai, những năm tháng quanh quẩn hơn hai mươi năm qua bỗng khiến người không thể chịu đựng,

Nàng muốn đi tìm chết, mà người kia, nằm giữa một vùng rét mướt như thế, chờ chết.

Nàng chỉ là một kẻ ngay cả bản thân còn chẳng cứu nổi, đương nhiên cũng không thể cứu một người sống lớn bị thương nặng như vậy.

Nàng từng bước đi về phía trước, đi vào sâu nhất trong tăm tối, sau đó lại đột nhiên quay về, chạy vội đến bên cạnh người nọ, thở hổn hển.

Người nọ không giật mình chút nào, chỉ ở trong bóng tối, dùng ánh mắt sáng như sao nhìn nàng.

Nàng thở hổn hển, dứt quãng nói: “Ừm, nhà ta rách nát lắm... Ta nghèo lắm, không có thức ngon... Ta không mời nổi đại phu... Ta...”

“Được rồi được rồi, nếu cô muốn cứu ta thì xin cô ra tay nhanh lên, ta đây rất dễ nói chuyện, không kén chọn chút nào hết.”

Thanh Cô tiếp tục ngẩn ra, lại qua một lúc mới bắt đầu nghĩ cách kéo đại nam nhân thân thể cao lớn nặng muốn chết này về nhà.

Sau khi bị kéo ngang kéo dọc, đụng đến sưng cục đầy đầu, vết thương hở miệng, người nọ tức giận gầm lên, dùng thanh âm lãnh khốc ra lệnh chỉ nàng dùng cành cây làm thành một cái xe kéo lâm thời, sau đó nàng bắt đầu gian nan lần theo đường cũ về nhà.

Dọc đường, nghe y lải nhải than phiền vô số, tán tụng y thông minh nhường nào, nếu không có y thì người ngốc như nàng sẽ không biết làm sao thế nào thế nào.

Dọc đường, mệt đến mức mồ hôi ướt cả vạt áo, dọc đường ngã bao nhiêu lần.

Dọc đường, người kia chẳng hề nói xin lỗi tạ ơn gì hết, ngược lại chỉ trích nàng làm y đụng đầu đau quá, khiến vết thương đau quá.

Dọc đường, nàng đều mỉm cười, dù rằng bản thân nàng chẳng hề hay biết.

15. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 15: Viên Khách Kính Tiết

“Dung đại ca, hôm nay có thức ngon.” Thanh Cô tươi cười đẩy cửa vào, khoanh khắc đẩy cửa, đã ngửi được mùi thơm cực kỳ mê người, mà sau đó một khắc, nàng trông thấy trên một tấm gỗ chống bằng mấy thanh gỗ (tức cái bàn) giữa gian phòng nhỏ nhỏ đơn sơ bằng cỏ tranh, bày đầy một bàn đồ ăn.

Nhận ra được, có gà vịt thịt cá, nhưng thoạt nhìn hoàn toàn không giống đồ ăn trong thôn làm, chỉ mùi thơm ngào ngạt đã khiến ta thèm thuồng không thôi, mà hình thức cũng đẹp mắt không nói nên lời. Những thứ đang bày khác, phần lớn là đồ ăn nàng hoàn toàn không nhận ra, chỉ biết đặc biệt dễ ngủ, mà thoạt nhìn quả thực tất cả đều tinh mỹ đẹp đẽ đến mức khiến người cảm thấy mở miệng ăn nó, dùng đũa gấp nó, cũng là một loại tội lỗi.

Nàng thoảng sững sốt, đầu óc còn chưa phản ứng lại, tay đã vội đưa cái gói giấy dầu kia ra sau lưng.

Trong gian nhà cỏ tranh con con, vốn chỉ có một đồng cỏ tranh cho người ngủ, sau khi đưa Dung Khiêm vào ở, nàng liền kê một tấm phản gỗ, mà nay bên tấm phản gỗ bé tẹo kia đang đứng một người. Nghe động tĩnh, quay người mỉm cười: “Vị này nhất định là Thanh cô nương.”

Thanh Cô nhìn lảng lảng dung nhan anh tuấn thần kỳ của vị khách không mời này, còn cả vẻ tươi cười cực kỳ ôn hòa kia, không thể nói chuyện, không biết hành động.

“Tại hạ họ Phong, tên Kính Tiết, là hảo hữu của Tiểu Dung, nghe nói y gặp nạn, liền lên đường đi tìm, cuối cùng đã tìm được y. Đây là rượu thịt ta đặc biệt đặt từ kinh thành Đắc Nguyệt lâu, vừa dùng khoái mã chuyển đến, dọc đường dùng than giữ ấm, cô nương cũng ngồi xuống nếm thử xem sao.”

Thanh âm của người nọ thân thiết hào phóng, cử chỉ ôn hòa rộng lượng, nhìn như gọi trong gió xuân, mà Thanh Cô lại chỉ biết luống cuống nói: “Ta còn có chút việc, hồi nữa mới trở về, mọi người cứ ăn trước, không cần chờ ta.”

Không đợi Phong Kính Tiết trả lời, nàng bối rối đến mức thậm chí không nhìn Dung Khiêm cái nào đã thất tha thất thểu chạy trời chết.

Nàng không chạy xa, chỉ chạy đến sau gốc đại thụ gần nhà, dựa lưng lên cây trượt ngồi xuống, cho dù như vậy, nàng vẫn cẩn thận giấu đi thân hình, chỉ sợ người bên trong cánh cửa ngẫu nhiên nhìn ra trông thấy bóng nàng.

Bản thân nàng cẩn thận, len lén, nhìn không chuyển mắt cánh cửa gỗ be bé, không chịu nổi chút mưa gió kia của nàng.

Người nọ tên Phong Kính Tiết, người nọ là bằng hữu của y.

Nàng chưa từng chăm sóc người khác, nhưng nàng vẫn gắng sức sóc nam tử mà căn bản cả lai lịch cũng không rõ ràng kia. Y không thể động đây, nàng cho y ăn cơm uống nước, thậm chí tắm rửa lau chùi, dẫn đi tiểu tiện cũng không tị hiềm. Không có cha mẹ dạy nàng lễ pháp quy củ, nhưng lớn lên trong thôn, đạo lý làm nữ nhân nàng ít nhiều vẫn hiểu. Mặc dù mọi người đều cho nàng là một kẻ quái dị, là sao chổi, nàng cũng ngang ngược chẳng coi mình là nữ nhân. Không phải nàng không đo đắn, không khiếp đảm, không xấu hổ. Chỉ là người kia thoải mái phóng khoáng, chẳng may may lúng túng xấu hổ, giống như nam nữ dù trần trụi đối diện cũng là chuyện bình thường. Y nói cười không có kỵ, thần nhiên thông dong, làm cho nàng dần quên mất xấu hổ.

Người nọ tên Phong Kính Tiết, người nọ đẹp đẽ hết như bước ra từ trong tranh, ngay cả Dung đại ca cũng không anh tuấn được như y, thế nhưng, chỉ vừa nhìn là nàng đã biết ngay, y với Dung đại ca là người của một thế giới.

Nàng không có tiền, không mời nổi đại phu, là y đã dùng miệng giảng giải từng câu, thuyết minh từng chút, nàng chiếu theo lời y, lên núi tìm kiếm giữa vô vàn cỏ dại, lê đôi chân tàn tật, trèo lên ngọn núi hiểm trở, hái thảo dược quý hiếm, là nàng già từng chút thuốc, tận tâm tận lực, là nàng chăm chú sắc thuốc, nắm giữ độ lửa vô cùng cẩn thận, là nàng tự tay thoa thuốc giúp, cho y uống thuốc, nhìn vẻ tái xanh trên mặt y dần nhạt đi.

Người nọ tên Phong Kính Tiết, ngoại hình cao lớn, đặc biệt anh tuấn, chỉ đứng đó thôi đã khiến người cảm thấy y rất giỏi, y giống như anh hùng trong miệng người kể chuyện đi ngang qua thôn, những bạch bào tiểu tướng chinh đông tảo bắc trong truyện ấy, chỉ vừa lên trường đã khiến mắt người sáng ngời, tất cả sự tích anh hùng đều thuộc về y, ngay cả công chúa địch quốc, trên chiến trường cũng nhất định phải thích y. Mà y và Dung đại ca, kỳ thật là một dạng người. Hóa ra Dung đại ca đen thui, thô thâm, động cũng không thể kia, kỳ thật cũng là người giống y.

Nàng không có tiền, y lại bị thương quá nặng, cần ăn uống khá một chút. Nàng mỗi ngày đi một quãng đường rất dài, đến thôn bên cạnh tìm việc. Vì kiếm tiền, nàng làm những việc khuôn vác mà nam nhân cũng chẳng chịu làm, khiêng hàng dọn đồ, mệt đến mức lưng cũng không thẳng nổi, một mình giặt quần áo của hai mươi mấy người, giặt đến rộp cả tay, nàng bù đầu đi làm, vì kiếm tiền, một mình nàng lặn lội ba thôn, làm năm phần công, vì kiếm tiền, nàng làm còn vất vả hơn trâu, sau đó dùng mấy đồng tiền còn côi kia, mua chút thịt thả vào món cháo rau đại của y.

Người nọ tên Phong Kính Tiết, quần áo đang mặc tuy không phải sáng ngời, cũng không đặc biệt lóa mắt, nhưng kiểu dáng như vậy, vừa nhìn đã thấy thoải mái không nói rõ, chất vải ấy, nàng đã giặt quần áo của bao nhiêu người có tiền trong thôn bên, nhưng chưa hề thấy qua. Nhất định giá rất nhiều rất nhiều tiền, cho dù nàng cứ tiếp tục công việc như vậy, làm đủ một năm, cũng chẳng mua nổi một kiện xiêm y trên người y đâu nhỉ.

Nàng mỗi ngày làm việc mệt đến rã rời, ban ngày còn phải tranh thủ thời gian trở về thay thuốc giúp y, cho y ăn gì đó, buổi tối lại ôm cả đống việc chưa làm xong về nhà, vừa làm việc vừa chuyện phiếm với y, theo như lời y nói, tiếp tục nói chuyện giảm đau. Nàng thích trò chuyện với y, y chưa bao giờ cảm ơn nàng, tựa như hết thấy nàng làm đều là đương nhiên, y thích nói chuyện, thượng hạ cổ kim, trên trời dưới đất, không có gì là y không biết, không có gì là y không rõ, lúc y nói chuyện, thần thái phấn chấn, ánh sáng trong mắt, thường khiến nàng nhìn không dời mắt. Nàng quá mệt, y liền dạy nàng một phương pháp hô hấp rất kỳ quái, bất kể làm gì cũng hô hấp như vậy, cho dù ngủ cũng hô hấp như thế, dần dần nàng thân nhẹ như yến, khí lực lớn dần, làm được nhiều hơn, cũng không vất vả lắm.

Có người ở ngoài cửa lờ ra tiếng vào, chỉ chỉ mắng mắng, nói mấy lời dã nam nhân, nàng sốt ruột vụng miệng, biện bạch không kịp, mỗi khi ở trước cổng bị người mắng đến phát khóc, lại chỉ sợ y trong nhà nghe thấy. Y lại cười hì hì gọi nàng vào, mở miệng tuôn ra như sông dài chảy mãi những lời mắng khiến nàng nghe mà hoa mắt váng đầu, bảo nàng học xong nhớ kỹ ra ngoài mà chữa. Nàng trở mắt, vô luận thế nào cũng không học được. Khiến y tức giận luôn miệng mắng nàng ngốc đến không thể cứu, nàng lại vô cớ cười rộ lên, giống như mấy lời đàm tiếu của những kẻ rảnh rỗi ngoài cửa đã không quan trọng, quan trọng là, nàng bỗng nhiên phát hiện, hóa ra mắng người, lại là một môn học văn tinh thâm, thú vị như vậy.

Người nọ tên Phong Kính Tiết, là bằng hữu của y, có bằng hữu như vậy, thương của y chắc sẽ chữa khỏi nhỉ?

Y luôn rất đau đớn, tuy y luôn chuyện trò vui vẻ, tuy y chưa từng kêu đau, thậm chí lúc đối mặt với nàng, trên mặt ngay cả vẻ đau đớn cũng không có, thế nhưng nàng biết, y không lúc nào là không đau kịch liệt. Buổi tối, y đau không ngủ nổi, nhưng bởi vì nàng đã quá mệt quá mỏi, cho nên y chỉ vờ như đang ngủ. Chỉ có sau khi đã tỉnh táo rất lâu rất lâu, y mới ngẫu nhiên thiếp đi một lúc, chỉ có tại thời điểm mất đi ý thức này, y mới lộ ra vẻ đau đớn, y mới phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp. Nàng luôn không rõ, tại sao có người bị thương thành như vậy mà còn có thể mỉm cười, còn có thể có đôi mắt sáng ngời như thế, còn có thể cùng nàng nói những đề tài vô cùng vô tận, còn có thể trung khí mười phần mà mắng người, hưng trí bừng bừng muốn chửi nhau với thôn nhân ngoài cửa.

Nàng chỉ biết đau lòng khi y đau, chỉ biết thúc thủ vô sách khi y đau, nàng chỉ biết làm chút việc cần bản chẳng kiếm ra tiền, nàng thật sự chẳng giúp được y.

Mà y, đã cứu nàng. Dưới ánh dương sáng rực sau đại vũ ấy, y đã cứu nàng. Trong những năm tháng sau này, người khác đều cho rằng là nàng chiếu cố y, y dựa vào nàng mà sống, lại không biết là nàng dựa vào y mới có thể sống sót. Nàng ham mê vẻ tươi cười của y, thanh âm của y, ánh mắt của y, nàng ham mê mỗi một chút ấm áp y cho nàng.

Nàng không phải học trò giỏi, y dạy nàng phân biệt thảo dược, dạy đến mồm mép cũng khô sắp bốc hỏa,

nàng vẫn thường hái sai thuốc, y dạy nàng làm người phải đường đường chính chính, không thể để người ta bắt nạt, người kính ta một thước ta kính người một trượng, người dám giẫm chân ta, ta đạp ngón chân người. Nàng sợ đến tái mét mặt, chỉ biết lắc đầu, chọc giận y cũng đành phải lắc đầu theo. Y bảo nàng cầm cây gậy dưới đất, chiếu theo lời y viết từng nét, cứ thế dạy nàng biết chữ. Nàng học rất chậm, đến hiện tại ngoại trừ cái tên Thanh Cô này thì cũng chỉ nhớ được vài chục chữ mà thôi.

Người họ tên Phong Kính Tiết, y mang đến rượu thịt của Đắc Nguyệt lâu, Đắc Nguyệt lâu? Kinh thành, nơi thật gần lại thật xa xôi, bất quá trưởng thôn nghe đâu từng đi qua dưới Đắc Nguyệt lâu, sau đó trở về nói hoài nói mãi, nói rất nhiều năm, rằng đó là tửu lâu quý nhất lớn nhất tốt nhất kinh thành, ngay cả trưởng thôn có địa vị nhất trong thôn cũng không thể lên, cho dù chỉ đi qua dưới lầu cũng đã là vinh quang. Rượu thịt của Đắc Nguyệt lâu kia nhất định ngon vô cùng, nhất định ngon đến...

Nàng cúi đầu, nhìn gói giấy dầu đã lạnh ngắt trong tay, bên trong, là phần phao câu gà thôn nhân không ăn, đã nguội ngắt.

Nàng chậm chậm vùi đầu vào giữa hai tay. Dung đại ca, kỳ thật, ta muốn biết chữ, ta muốn có thể theo huynh, học hết tất cả các chữ, ta muốn có thể nhận biết tất cả thảo dược, sẽ không hái nhầm, làm lỡ thương thế của huynh nữa, ta muốn có thể kiên cường như huynh, bất kể người khác nói thế nào, cũng có thể ngăn đầu ưỡn ngực đối mặt với họ, ta muốn...

Không biết vì sao, nàng bỗng nhiên rất muốn khóc, nhưng mà nàng lại không dám khóc lớn, chỉ sợ để người trong gian nhà nhỏ phía trước nghe được động tĩnh, nàng thậm chí không dám để nước mắt mặc sức chảy xuống, chỉ sợ lát nữa dùng lý do bụi bay vào mắt, không thể gạt Dung đại ca thông minh kia, nàng chỉ có thể liều mạng dùng tay ôm đầu, phát ra từng tiếng nức nở kiềm chế đến cực điểm.

16. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 16: Diệt Thủ Thần Y

“Đó là một nữ tử tốt, tiếc là đã bị người tổn thương.” Phong Kính Tiết ngoái đầu nhìn nhặt nhìn Dung Khiêm một cái.

Dung Khiêm trừng mắt kêu oan: “Thị phi đúng sai chúng ta phải nói rõ, rõ ràng là một bàn rượu thịt kia của người kích thích người, sao lại quay qua trách ta.”

Phong Kính Tiết chán nản: “Là ai cứ nổi thông tấn ý niệm là kêu khổ kêu oan, là ai nói ngày ngày cháo rau đại, ăn hoài nhạt miệng muốn chết, là ai khóc trời gào đất dạn đi dạn lại, bất kể là ai đến thăm người cũng nhất định phải mang thức ngon tới?”

Dung Khiêm mở to đôi mắt vô tội: “Là ai hử, dù sao cũng chẳng phải ta? Không phải người thuận miệng nói hươu nói vượn, trốn tránh trách nhiệm, thì là Trương Mẫn Hân truyền sai lời.”

Phong Kính Tiết cười khẩy một tiếng: “Không rảnh tranh cãi với người, thoát nhìn tinh thần người rất được, bàn đồ ăn này cũng không cần ăn nữa, ta sớm chữa cho người rồi báo cáo kết quả sớm chút.” Vừa nói vừa cúi người tháo một bọc nhỏ ở đầu giường, lộ ra cả đống chai chai lọ lọ, dao con kéo con, còn có rất nhiều thứ mà nhìn bằng ánh mắt người thường thì cực kỳ quái dị.

Dung Khiêm tinh thần phần chấn, hai mắt loang loáng: “Mang đến thứ tốt gì?”

“Cũng chính là bảo vật hắc ngọc đoạn tục cao.”

“Hắc ngọc đoạn tục cao là cái gì?”

Phong Kính Tiết liếc y: “Uống cho người mỗi lần thì đều là một trong ba người đứng đầu, uống cho người còn dám tự xưng độc nhiều sách vở. Rất rất nhiều năm về trước, một tiểu thuyết gia rất có tiếng đã viết trong sách, giống người thế này, toàn thân xương cốt đều gãy, dùng loại dược này có thể từ từ phục hồi. Thứ lần này ta mang đến đã có thể nối xương cho người, kêu tên này, đương nhiên thích hợp.”

Dung Khiêm không cho là đúng: “Ai quan tâm nó tên gì, có thể khôi phục như thường là được.”

“Khôi phục như thường.” Phong Kính Tiết cười khẩy “Người nghĩ cũng hay ghê.”

Dung Khiêm sững sốt: “Làm sao? Đừng bảo với ta, bằng khoa học kỹ thuật của chúng ta vấn đề nhỏ xíu này cũng không xử lý được.”

“Người cũng đừng quên, từ sau khi tinh thần lực của chúng ta phát triển đến cực hạn, sóng điện não có thể tự do rời thân thể, nhân loại đã chẳng còn lãng phí thời gian nghiên cứu làm sao cứu chữa thân thể bị thương quá nặng, thân thể hỏng, đổi một cái hoàn toàn giống là được, đâu cần phí thời gian công sức đi trị liệu, huống chi khi tinh thần lực của chúng ta đã cường đại đến cực điểm, để thích hợp cho tinh thần lực như vậy tồn tại, thân thể chúng ta cũng dần dần cường hân hoàn mỹ, gần như không bị tổn thương, cần bản chẳng cần nghiên cứu làm sao trị liệu cho thân thể sẽ không bị bệnh bị thương. Những nghiên cứu liên quan đến việc trị liệu cho thân thể thương tổn đã dừng rất nhiều năm. Đây vẫn là ta đời thứ nhất từng làm Ngự y, sau khi về Tiểu Lâu mới ham vui sử dụng hết thủy phương pháp hiện đại, kết hợp với linh dược chỉ tồn tại trong truyền thuyết cổ đại. Nhưng hiệu dụng vẫn có hạn, sao có thể làm cho người khôi phục bình thường hết thủy như thay đổi thân thể được.”

Dung Khiêm bị đả kích gấp bội, sắc mặt bụi bặm, nhìn y lảng lảng hỏi: “Vậy ta sẽ thế nào?”

“Tình trạng khôi phục của thân thể người sẽ khá chậm, hơn nữa cho dù đến sau cùng, cũng chỉ có thể đi lại cử động mà thôi, không thể đi quá nhanh, chạy nhảy càng đừng si tâm vọng tưởng, về phần động tay động chân đánh nhau với người thì càng không cần uống phí công phu. Mỗi khi trái gió trở trời, xương cốt trên người sẽ đau nhức, chỉ thế thôi.”

“Chỉ thế thôi.” Dung Khiêm nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt dấy lên lửa giận hừng hực.

Phong Kính Tiết cười nói: “Đừng nóng, đừng nóng, dưới tình hình chữa bệnh ở nơi này, chúng ta đương nhiên chỉ có thể làm được đến bước này, nhưng nếu có thể về Tiểu Lâu, có phương tiện đầy đủ nơi đó, hẳn không bao lâu là có thể khôi phục hoàn toàn cơ năng thân thể.”

Mặt mày Dung Khiêm tức khắc tươi rói: “Vậy chúng ta mau mau trở về.”

Phong Kính Tiết cười lắc đầu: “Người lại quên, sóng tư tưởng của chúng ta tuy có thể chớp mắt ngàn dặm, nhưng thân thể vẫn là xác phàm, theo quy củ, ở thời đại này, chúng ta không thể sử dụng máy phi hành, cũng không thể dùng thiết bị thuận di (thiết bị di chuyển trong chớp mắt), muốn đi Tiểu Lâu, phải dùng thân thể này đi chậm rãi, cho dù cưỡi khoái mã, ta từ Tiểu Lâu chạy tới đây cũng phải mất hơn một tháng, thân thể này của người không chịu nổi khoái mã băng băng, nếu dùng xe ngựa thông thả đi, không mất nửa năm là không thể được. Ta có việc gấp khác, chỉ tiện đường đến giúp người một chút, không rảnh cùng người về Tiểu Lâu, theo như an bài ban đầu, là do Khinh Trần đến.”

Dung Khiêm vẻ mặt cụt hứng: “Khinh Trần bao giờ thì đến?”

“Khinh Trần phải đi cứu A Hán, y bên kia tình huống rất phức tạp, chắc là phiền toái lắm, Khinh Trần lại không thể sử dụng sức mạnh không nên có như người. Tóm lại, nếu như thuận lợi, chừng một năm rưỡi là có thể đến đây, nếu không thuận lợi, ba năm bảy năm, mười lăm mười sáu năm...”

Phong Kính Tiết mỉm cười nói, Dung Khiêm đã nghiêng răng ken két, nếu không phải không thể động đậy, đã sớm lao tới bóp cổ tên khốn này rồi.

Y cắn răng, nhịn rồi lại nhịn, chẳng dễ dàng gì nhịn được một hơi, nặn ra vẻ cười nhỉnh: “Kỳ thật, Khinh Trần phải bận thì cứ để y bận đi, nhưng mà Kính Tiết người không phải đã qua cửa chỉ nghỉ chờ lấy bằng à? Cần gì phải nghĩ quẩn, không rơi vào nữa thì không thể, ngược lại quay đầu kịp thời, sớm tỉnh ngộ, trực tiếp đưa ta về mới là cách thông minh nhất.”

Phong Kính Tiết lảng lảng nhìn y một hồi, chợt nói nhàn nhạt: “Người tự mình không bỏ xuống được, khiến mình rơi vào tuyệt cảnh, ngược lại khuyên ta bỏ xuống, cho dù ta thật sự bỏ xuống tất cả, kịp thời quay đầu, người thật có thể đi cùng ta sao?”

Dung Khiêm sững sốt: “Ta làm sao không thể...” Nói được một nửa, bỗng nhiên dừng lại, y ngẩn ra, sau đó lại cười khổ.

“Chân và mặt của Thanh Cô, hẳn có thể chữa khỏi nhỉ.”

“Với khoa học kỹ thuật của chúng ta mà nói, đương nhiên rất đơn giản, nhưng người cũng hiểu, chúng ta tuyệt không cho phép sử dụng khoa học vượt mức với người thường, huống chi, người cho rằng, cô ấy cần, chỉ là chữa khỏi chân với mặt sao?” Phong Kính Tiết ngưng mắt nhìn y, nhàn nhạt hỏi.

Dung Khiêm cười cười chua chát, rất lâu sau mới thở dài một tiếng, xa thẳm không lời.

Phong Kính Tiết bình tĩnh nói: “Ta thường nghĩ, tại sao khảo thí của chúng ta nhất định phải là đến thế giới này lịch một vòng phạm trần, nhà trường sắp xếp như vậy, rốt cuộc là vì sao? Đối với chúng ta mà nói, từ nhỏ đã có được sinh mệnh lâu dài, cuộc sống an nhàn. Dân chủ cực độ, khiến quyền vị hoàn toàn không đủ lực hấp dẫn, phúc lợi tốt nhất, khiến tài phú cũng mất đi ý nghĩa. Có cái gì, là chúng ta cần theo đuổi, là chúng ta biết quý trọng. Khoa học kỹ thuật cực cao làm cho chúng ta có thể một mình sống đến thiên hoang địa lão, không biết tịch mịch, không biết bị thương, nhân loại có thể không cần quần cư, không cần nâng đỡ trợ giúp lẫn nhau, tự do hoàn toàn, khiến chúng ta không cần lưu luyến bất kỳ ai. Thỉnh thoảng đọc tiểu thuyết của người xưa, những bữa tối với ánh nến, nhàn tình dạo bước dưới mưa, khiến chúng ta không thể lý giải, chỉ cần chúng ta thích, tất cả mây tía mưa bụi đều có thể tùy ý thao túng, lại có ý thơ gì. Không đến nơi này, chúng ta vĩnh viễn không thể hiểu được. Cơn mưa sau hạn, làm người kinh hỉ như thế, ánh dương sau lạnh giá, làm người ấm áp như thế. Cuộc sống của nhân loại, hóa ra có thể gian nan, vất vả như vậy, quan hệ của nhân loại, hóa ra có thể tương liên chặt chẽ như vậy, không đến nơi này, chúng ta vĩnh viễn không thể hiểu được, bảo hộ và được bảo hộ, đều làm người ta cảm thấy khoái lạc, không đến nơi này, chúng ta sẽ vĩnh viễn không lý giải, một nữ tử như Thanh Cô, đứng ra bảo vệ một nam tử lai lịch không rõ, toàn thân tê liệt, cần tình cảm vĩ đại nhường nào, lại phải trả cái giá gian nan nhường nào. Những người chưa từng trải qua như chúng ta, sẽ không biết cảm kích, cũng sẽ không hiểu được, có gì đáng để quý trọng, càng không thể hiểu, những phẩm chất dũng cảm, trung thành, vô tư mà nhân loại từng có, tốt đẹp biết bao.”

Y ngưng mắt nhìn Dung Khiêm nói nhàn nhạt: “Ta và người, đều nhất định không bỏ xuống được.”

Dung Khiêm trầm mặc, hồi lâu không nói gì.

Không khí trong gian nhà cổ nhỏ nhỏ bỗng trở nên ngưng trọng.

Phong Kính Tiết lại đứng lúc cười: “Huống chi, Trương Mẫn Hân cũng đề nghị người dừng về quá sớm.”

Dung Khiêm hừ một tiếng: “Loại nữ nhân hoàn toàn không biết yêu bạn, hận không thể cho người toàn thiên hạ đều xui xẻo này, cô ta thích coi náo nhiệt, đương nhiên không hy vọng ta trở về quá sớm.”

Phong Kính Tiết cười lắc đầu: “Cô ấy chẳng qua nói, trò nuôi dưỡng của người, càng ngày càng thành công, chuyện đến bây giờ, chưa chơi ra kết cục nguyên thị đã về, cũng quá là đáng tiếc.”

Dung Khiêm lẳng lẳng hỏi: “Kết cục nguyên thị gì?”

Phong Kính Tiết rốt cuộc nhin không được cười ầm lên: “Ưu học sinh của ta ơi, không có tri thức cũng nên có thường thức, không có thường thức cũng phải biết che giấu, thật không hiểu mấy cái danh của người nhiều năm qua làm sao mà có được.”

Dung Khiêm phẫn nộ liếc mắt, chẳng thêm lý giải mấy lời xằng xiên của y.

Phong Kính Tiết lại hưng trí bừng bừng: “Mà nói đến thì người ở đây có an toàn không? Có cần ta trước khi đi đổi nơi khác cho người, người biết không, tiểu Hoàng đế của người đang phái người tìm người khắp nơi đó.”

Cái gì là tiểu Hoàng đế của ta? Dung Khiêm hết sức buồn bực nói: “Không cần, chuyện đến hôm nay, y tất không thể công khai tìm ta, chỉ có thể phái người ngầm điều tra, y đại khái cho ta là tuyệt thế cao nhân, xong chuyện rũ áo đi mất, không mang theo đi một áng mây gì đó, khẳng định sẽ phái người đến danh sơn đại xuyên, tìm kiếm thể ngoại cao nhân ta, làm sao ngờ được ta lại dễ sống dễ chết trốn dưới mí mắt. Ta ngược lại càng lo lắng, y sau khi trải qua việc này, tất sẽ khả nghi, truy tra đến cùng. Mấy người biết chuyện khác, thấy sự tình xảy đến bước này, e rằng sẽ không muốn giữ bí mật cho ta nữa, rất có thể dưới sự chất vấn sẽ nói hết ra.”

“Nói ra không tốt sao?”

“Rất tổn thương người, y sẽ hiểu lầm rằng gần đây năm, hết thấy cố gắng của y đều chẳng qua là an bài của ta, mọi chuyện y phí hết tâm cơ làm ra đều thành bố cục của ta, cố tình ta lại từ kẻ thù biến thành ân nhân, y không thể hận ta, không thể trách ta, thế nhưng, lại có ai để ý tự tôn của y bị đả kích, hết thấy y đã làm đều biến thành vô ý nghĩa, những việc y cố gắng làm vì quốc gia, vì hoàng tộc, thậm chí không thể chứng minh năng lực của bản thân y.”

Phong Kính Tiết lộ ra vẻ thâm tư: “Vậy là đúng rồi, chẳng trách y hiện tại vì ổn định cục diện, bảo hộ Yên quốc, chịu làm nhiều như vậy, hẳn là vì muốn sau khi người rời khỏi, chứng minh y có năng lực ngồi lên vị trí đó, có năng lực bảo hộ quốc gia, vì thế tuổi còn nhỏ mà đã bắt đầu cân nhắc đại hôn.”

Ánh mắt Dung Khiêm nhảy dựng: “Đại hôn.”

“Đúng vậy, Mẫn Hân vẫn chú ý hướng đi của y, theo nữ nhân chỉ sợ thiên hạ không loạn này nói, hiện tại, những người đề cập hôn sự với y có cả đồng, thế tộc có, trọng hoạn có, phiên trấn địa phương tay nắm trọng quyền cũng có, đúng rồi, cả Tần quốc cũng có ý thông gia. Thái phó bên cạnh y cũng nói, nếu có thể dùng thông gia ổn định quốc gia, chưa hẳn không phải chuyện tốt. Tân quân chủ chính, nội phong hậu phi cũng giống ngoại phong công thần, đều là học vấn lớn, thành thì ích nước, thất thì tai họa vô cùng.”

Chân mày Dung Khiêm dần nhíu lại: “Ta hy vọng y trở thành một quân chủ tốt, nhưng nếu cả cuộc sống, hôn nhân của mình cũng phải hy sinh, vậy... là những chuyện ta đã làm, cho y áp lực quá lớn sao?”

Phong Kính Tiết nhìn y cười cười: “Uổng cho người lịch thể ở bên cạnh Hoàng đế nhiều như vậy, vẫn nói thiên gia vô tư sự, thiên tử không thể có cuộc sống tình yêu và hôn nhân của người thường, việc này cũng không thể trách người. Hải tử chung quy phải lớn lên, người đừng nói mãi như gà mái già, nên nghĩ chuyện bản thân người nhiều hơn đi.”

Dung Khiêm vẫn chưa phục hồi tinh thần: “Chuyện của bản thân ta?”

“Thanh Cô đấy.” Mặt Phong Kính Tiết toàn vẻ tươi cười chẳng có hảo ý “Cô ấy chăm sóc người lâu như vậy, thân thể người nhìn hết rồi nhĩ. Với chúng ta mà nói, đây là chuyện rất bình thường, nhưng với cô ấy mà nói, ý nghĩa trong đó chỉ sợ vô cùng trọng đại, huống chi, cô ấy ở cùng người lâu như vậy, tại thời đại này, đã chịu đựng áp lực thế nào, về sau làm sao xuất giá, người đều đã nghĩ qua chứ?” Y cười cười, vỗ vai Dung Khiêm “Trong những bộ tiểu thuyết rất lâu trước kia, nam chính vừa gặp nạn, khẳng định sẽ được mỹ nhân cứu, thường xuyên qua lại, liền lấy thân báo đáp ân tình, người có rảnh thì cũng xem thử mấy bộ tiểu thuyết cũ ngày trước đi, thật sự thú vị lắm đấy.”

17. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 17: Kinh Giao Trà Quán

Yên kinh, là trung tâm chính trị kinh tế của Yên quốc, phú thứ phồn hoa, không phải những nơi bình thường có thể sánh. Theo thiếu niên anh chủ tự chấp chính, thực thì mấy đạo thiện chính, quan viên các nơi chúc mừng, tứ phương chư quốc đi sứ, mấy con đường lớn thông đến Yên kinh càng là người đến người đi náo nhiệt bất phàm.

Trải qua đường dài bốn ba, mang theo một thân gió bụi, đỉnh đầu là mặt trời gay gắt, nếu có thể có chỗ nghỉ chân, để người uống một chén trà xanh, nghỉ một hơi khí bần, quả thật chính là hưởng thụ thần tiên.

Cho nên quán trà nho nhỏ cạnh quan đạo này, buôn bán đúng là thịnh vượng dị thường, mấy chiếc bàn luôn ngồi đầy khách vắng lai, chủ quán bận đến mức chân không chạm đất.

Xa xa đứng ngựa trên cao, nhìn quán trà nho nhỏ kia, tình cảnh sục sôi ngất trời, ánh mắt vốn lạnh băng của thiếu niên chợt có chút ấm áp “Ta nhớ, trước kia vùng này dường như không có quán nhỏ như vậy.”

“Thánh chủ đăng cơ, liền tiếp ban đức chiếu, nông dân kinh giao bởi vì thuế má giảm miễn mà không còn phải ngày đêm vất vả, rảnh rang một chút, tự nhiên phải ra đây làm việc. Lại thêm hiện giờ kinh thành phồn vinh hưng thịnh, tứ phương đến chúc, quan đạo các nơi người qua lại nườm nượp không dứt. Dừng quán ở đây có thể hái ra tiền, lại để người lai vắng có thêm một chỗ nghỉ chân, càng lộ rõ kinh thành phồn vinh yên ổn, ngô chủ ân trạch vạn dân.”

Thiếu niên hơi mím môi, tựa tiểu phi tiểu: “Tĩnh Viên, chúng ta là ra đây giải sầu, ngươi đừng làm như tẩu đối trước vua.”

Sử Tĩnh Viên mỉm cười, không nhiều lời nữa.

Yên Lãm trông tình cảnh náo nhiệt một phương kia, đột nhiên nói: “Ra ngoài lâu như vậy cũng mệt rồi, chúng ta cũng đi uống một ngụm trà đi.”

“Chỗ đó nhiều người hỗn tạp, chủ thượng thân thể ngàn vàng...” Phong Trường Thanh đi theo bảo vệ phía sau trầm giọng ngăn cản.

“Có đại nội đệ nhất cao thủ người ở đây, người nào dǎ thương được ta.” Yên Lãm cười dài một tiếng, chẳng buồn quay đầu, thúc ngựa xuống.

Phong Trường Thanh nhú mày, còn muốn ngăn cản, Sử Tĩnh Viên lại trầm giọng hô một tiếng: “Phong tướng quân.” Sau đó im lặng lắc đầu.

Phong Trường Thanh thở dài một tiếng, cuối cùng không nói gì nữa, cùng theo xuống.

Sử Tĩnh Viên ngưng mắt nhìn tấm lưng thiếu niên đón gió mà phi trên bạch mã kia, trong đôi mắt trong suốt, có nỗi sầu lo thật sâu. Bệ hạ, ngài vẫn như vậy, khát vọng hòa vào nơi náo nhiệt nhất trong thiên địa, chỉ để xua đi tịch mịch và lạnh giá trong lòng sao? Ngài vẫn phải mất nhìn về tươi cười hân hoan, cuộc sống yên vui của bách tính, mới có thể tìm được lý do, cứ thế mỉm cười, vờ như khoái lạc sống tiếp sao?

Gần tới quán trà, Yên Lãm quay người xuống ngựa, dắt ngựa đi bộ về trước. Ánh mắt nhàn nhạt quét qua những người đi đường đã nghỉ chân trước mắt, những gió bụi long đong đó, không che được nụ cười trên mặt họ, người đầm mồ hôi, làm nổi bật vẻ khoan khoái cởi mở trong mắt. Thái bình thịnh thế, quân chủ hiển minh, có ý nghĩa gì với cuộc sống của bách tính?

Y mỉm cười không nói gì, lại chẳng nhìn thấy vẻ chua chát trong nụ cười của mình.

Còn cách mấy bước, chủ quán trà đã hô lớn: “Mời khách quan.”

Vừa vặn có mấy người khách đứng dậy, nàng vội đi lên trước, ra sức lau sạch bàn, cung kính nói: “Quầy nhỏ chỗ chật, khách quan thông cảm, mời ngồi bên này.”

Đi đến gần mới chú ý tới chủ quán này lại là một nữ tử, hơn nữa đi hơi cà nhắc, hẳn là chân có tật, bất quá hành động ngược lại mau lẹ linh mẫn hơn nhiều người bình thường. Khi nàng ngẩng lên mỉm cười, lộ ra bốt xanh nổi bật trên mặt. Vốn phải là một người xấu xí khiến người sinh ghét. Nhưng thanh âm của nàng trong trẻo vang dội, ánh mắt nàng trong suốt mà tràn ngập vẻ ấm áp, biểu tình của nàng mang theo sự nhiệt tình và thân thiết phát ra từ chân tâm, làm người không thể sinh ra chán ghét, ngược lại cảm thấy gần gũi.

Yên Lãm tiện tay buộc cương ngựa lên thân cây ven đường, dạo bước vào ngồi, Sử Tĩnh Viên phía sau cũng đã chạy đến, nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh, Phong Trường Thanh lại không chịu ngồi, chỉ cầm kiếm bảo vệ phía sau.

Thanh Cô rất tự nhiên mà đánh giá khách nhân mới tới, thiếu niên áo tím kia, tu mi phượng mục, dù mỉm cười cũng cho người ta một loại uy nghi không dám nhìn thẳng. Thiếu niên áo trắng bên cạnh y lại như gió xuân phả vào mặt, ý cười ôn hòa, khiến người cảm thấy thân thiết không nói nên lời. Mà nam tử áo đen đứng sau hai người, nghiêm nghị trầm ngưng, khiến người thấy mà sợ.

Tuy nói mấy tháng nay mở trà quán ở kinh giao, gặp nhiều quý nhân lui tới kinh thành, tầm mắt mở mang không ít. Thanh Cô vẫn cảm thấy ba người như vậy không phải những người đại phú đại quý bình thường có thể so. Đến cả những khách nhân khác cũng ít nhiều cảm thấy không thích hợp, hai ba người khách ngồi cùng bàn với hai thiếu niên kia chân tay luống cuống, vội vàng đổi bàn, dồn đến nơi khác chứ không dám ngồi cùng hai người.

Nếu là trước kia, Thanh Cô nhất định sẽ luống cuống chân tay, kinh hãi khiếp đảm, vô cùng mất bình tĩnh. Mà hiện tại, nàng lại thấy lòng bình tĩnh.

“Bất kể là thiên tử chi tôn, hay là bách tính phổ thông, chỉ cần đối xử bình thường, thành tâm thành ý tiếp đãi, thì chính là chủ quán tốt nhất.”

Nàng còn nhớ lời Dung đại ca từng dặn dò, thế là thật lòng mỉm cười, thoải mái tiến đến, đem chén trà đã lau sạch đặt lên, xách ấm thêm nước: “Quán nhỏ ven đường, chỉ có trà thường, tiếp đón khách quan không được chu đáo.”

Yên Lãm mỉm cười nâng chén trà, không nhìn vẻ nhú mày không đồng ý của Phong Trường Thanh, càng không để ý ngân châm thử độc Sử Tịnh Viên lén đưa, từ từ uống một ngụm, thần sắc thoáng động: “Trà ngon.”

Yên Lãm ở trong cung, có trà ngon nào không uống được, trà quán nhỏ ven đường này, trà có ngon nữa, chung quy cũng có hạn. Nhưng một ngụm trà uống vào, chỉ cảm thấy ra mồ hôi, khiến phiền muộn tiêu hết, trong lòng đúng là thoải mái, dù là ngự trà trong hoàng cung cũng không thể làm cho người ta có cảm giác thế này. Yên nhin không được hiểu kỳ nói: “Không ngờ một trà quán nhỏ ven đường, lại có trà ngon như vậy.”

Thanh Cô mỉm cười đáp: “Khách quan khích lệ rồi, kỳ thật trà chưa hẳn là thượng hạng, chẳng qua từng có người chỉ điểm cho ta, loại trà nào thích hợp nhất để giải nhiệt tiêu mồ hôi, dương trần vừa ý, hơn nữa lúc pha trà, độ lửa của nước nắm chuẩn xác, là có thể cho người ta cảm giác cực thoải mái. Thật muốn so với trà thượng đẳng, quày nhỏ này tất nhiên không đáng nhắc tới. Chẳng qua là bởi trên quan đạo, người qua lại phần lớn trải qua đường xa lặn lội, vất vả mệt mỏi gấp bội, ngay cả du khách từ kinh thành ra dạo chơi đạp thanh, qua thời gian dài du ngoạn cũng sẽ thấp phần mệt mỏi, lúc này uống một chén trà, có cảm giác hết khát, thoải mái vạn phần. Nói đến chẳng qua là trà thích hợp, cho người thích hợp uống thôi, đâu phải học vấn gì lớn.”

Yên Lãm nghe vậy bất giác cười to: “Làm sao không có học vấn lớn, dù là Hoàng đế trị quốc, nói đến thì cũng chẳng qua là chuyện thích hợp giao cho người thích hợp làm, chính là minh quân vĩ đại. Nói như vậy, người có thể nấu trà ngon, không chừng có thể làm Hoàng đế tốt ấy chứ, cổ nhân nói, trị đại quốc như xào đồ mềm, không chừng chính là ý này.”

Sử Tịnh Viên ra sức ho khan vài tiếng, Phong Trường Thanh dùng ánh mắt không tán đồng tỏ vẻ phản đối vọng luận này, Thanh Cô càng hoảng sợ, ấm trà trong tay suýt nữa tuột tay rơi xuống đất, kinh hoảng nói: “Khách quan nhất thiết đừng đùa như vậy, Hoàng thượng là minh quân, lão bách tính chúng ta đều rất cảm kích lão nhân gia ngài...”

Sử Tịnh Viên một ngụm trà phun thẳng ra, nếu không phải y kịp thời quay đầu, đã phun thẳng lên mặt Yên Lãm.

Yên Lãm thì cơ hồ nằm bò lên bàn, nỗ lực bấm bụng, nén cười đến mức diện mạo bóp méo: “Lão nhân gia ngài...”

“Đúng vậy, Hoàng thượng là thiên tử, là thần long chuyển thế, để tinh nhập mệnh, dù có nhỏ hơn thì vẫn là lão nhân gia thôi, ngài vừa tự chấp chính liền giảm miễn rất nhiều thuế nặng cho lão bách tính chúng ta, lại đại xá thiên hạ, thanh tra án oan, còn bắt không ít tham quan. Cuộc sống của người toàn thôn ta ngày một tốt lên, đều là công đức của Hoàng thượng. Nghe đâu Hoàng thượng sẽ cưới công chúa Tần quốc, thường có người qua lại nói, về sau kết minh cùng Tần quốc, Yên quốc chính là quốc gia hùng mạnh nhất, quốc gia khác sẽ không dám tùy tiện động binh với chúng ta, lão bách tính chúng ta sẽ không bao giờ phải sợ chiến loạn, không bao giờ còn có người vợ con ly tán nữa. Hoàng thượng đây chính là tích đại đức. Trong thôn chúng ta, mọi nhà đều chuẩn bị đèn lồng chữ hỉ, chỉ cần tin đại hôn của Hoàng thượng truyền đến, không cần lý chính giục, mỗi nhà sẽ treo ngay lên cửa, thay Hoàng thượng của chúng ta ăn mừng.”

Ngôn ngữ của Thanh Cô bởi vì kiến thức rõ ràng không đủ mà mang theo vẻ chất phác nông dân, chính vì sự chất phác này, càng lộ sự thật thà chân thành.

Yên Lãm lúc đầu nghe với vẻ mặt buồn cười, dần dần vẻ tươi cười nhạt đi, thần sắc xa vời, cũng chẳng biết là bi hay hỉ, rất lâu sau mới nói nhàn nhạt: “Cảm ơn.”

Thanh Cô giật mình không hiểu mà “Hả” một tiếng.

“Cảm ơn trà ngon của cô.” Yên Lãm cao giọng cười.

Thanh Cô ôn hòa cười cười, đang định đáp gì, bên cạnh lại có người gọi thêm nước, nàng đáp một tiếng rồi vội qua tiếp.

Yên Lãm đứng dậy, tay áo tùy ý phất một cái trên bàn, quăng ra một đĩnh vàng nhỏ, quay đầu nói với Sử Tịnh Viên: “Chúng ta ra ngoài cũng quá lâu rồi, về thôi.”

Thanh Cô đang tiếp mấy người khách, nghe được một tiếng hô: “Cô nương pha trà, tiền trà chúng ta để trên bàn.”

Thanh Cô tay đang bận rộn không ngừng, đầu cũng chưa kịp ngẩng đã lên tiếng đáp.

Đợi đến khi hơi rảnh, quay người nhìn lên bàn lại cả kinh, kim quang sáng chói kia chính là...

Nàng hoảng sợ chạy đến một bước, cầm lên nhìn, nhìn hồi lâu vẫn không thể tin, lại bỏ vào miệng cắn một cái, răng đau đến mức suýt nữa kêu thảm một tiếng.

Đồ quý thể này mà dám tiện tay ném lên bàn, may mà vừa rồi mấy người khách đó chiếm một bàn trống, không có ai khác ngồi cùng, người ngoài lại nhất thời không chú ý, bằng không chẳng phải đã bị người thuận tay lấy mất.

Mới vài chén trà đã cho một đĩnh vàng, việc này cũng quá... Thanh Cô choáng váng một hồi, đưa mắt nhìn, ba người phía trước kia đều chưa lên ngựa, dắt ngựa bước đi chậm chậm, dường như thỉnh thoảng đối đáp vài câu, đi cũng không xa lắm, định đuổi theo trả lại vàng, nhưng bên này lại không ngừng có khách gọi, không thể bỏ đó không quan tâm, đang kinh ngạc khó xử thì nghe bên tai có tiếng nói cười: “Thanh nhi.”

Thanh Cô mừng rỡ, quay người nói: “Dung đại ca, huynh tới thật đúng lúc.”

18. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 18: Nương Tựa Lẫn Nhau

Nhân sinh của Thanh Cô, có thể nói là do Dung Khiêm một tay cải biến.

Ngày hôm ấy, nàng vốn tưởng rằng, Phong Kính Tiết đã đến, tất nhiên sẽ đón Dung Khiêm đi, ai ngờ Phong Kính Tiết sau khi để lại một khoản tiền, nhờ nàng chăm sóc Dung Khiêm, lại cáo từ rời khỏi.

Thanh Cô lẳng lẳng nhìn số bạc trên bàn, sau đó chợt giậm chân, vào khoảnh khắc Phong Kính Tiết sắp đẩy cửa mà ra kêu to: “Huynh, huynh cứ thế bỏ mặc huynh ấy không lo, huynh nói huynh ấy là bằng hữu của huynh, làm sao huynh có thể...”

Phong Kính Tiết ngẩn ra, quay người: “Cô không hy vọng y lưu lại?”

Thanh Cô đỏ mặt, không biết vì sao ánh mắt lại chua xót như vậy: “Ta không chữa được bệnh của Dung đại ca, ta không có bản lĩnh, ta hy vọng huynh ấy khỏe lại, huynh vừa nhìn đã biết là người có bản lĩnh, tại sao không đưa huynh ấy đi cầu thầy?”

Ánh mắt kinh ngạc của Phong Kính Tiết dần hiện lên vẻ âm áp, vừa định nói gì, Dung Khiêm lại đã thở dài một tiếng: “Thanh nhi, phế nhân ta đây, rốt cuộc đã liên lụy cô, cô cũng ghét bỏ ta.”

Thanh Cô kinh hãi, vội vàng quay người, luôn miệng nói: Dung đại ca, ta, ta không có, huynh, huynh đừng... đừng hiểu lầm... ta... ta...”

“Ta ta ta, huynh huynh huynh...” Dung Khiêm cười rộ “Người ta đã đi rồi.”

Thanh Cô lại giật mình, đuổi theo ra cửa, đã thấy bốn bề vắng vẻ, chỉ trong chớp mắt, một người sống sờ sờ đã biến mất.

Nàng còn đang ở ngoài cửa nhìn quanh, Dung Khiêm bên trong đã khẽ cười nói: “Lần này, cô buộc phải tiếp tục chăm sóc ta rồi.”

Thanh Cô toàn thân cứng đờ, trong lòng chấn động, qua rất rất lâu mới cảm thấy niềm kinh hỉ cực lớn, nhưng mà trong lòng dường như lại có cảm giác phức tạp gì đó không thể nói ra không thể nói rõ. Nàng chậm chậm quay đầu, chậm chậm trở về phòng, chậm chậm khụy một gối ngồi xổm bên cạnh Dung Khiêm,

nhìn mặt Dung Khiêm, rất lâu sau mới nhẹ nhàng nói: “Dung đại ca, huynh đáp ứng ta, nếu có một ngày huynh phải đi, nhớ phải nói với ta một tiếng, đừng để ta một mình, chờ mãi, tìm mãi.”

Dung Khiêm hơi biến sắc, ngưng mắt nhìn nàng hồi lâu, sau đó mới khe khẽ thở dài một tiếng: “Nha đầu ngốc.”

Phong Kính Tiết đi rồi, Dung Khiêm vẫn lưu lại, nhưng cuộc sống của Thanh Cô không hề yên bình trở lại. Nàng bức thiết muốn sửa gian nhà cho mưa khỏi dột, gió khỏi tạt, nàng bức thiết cần mua được liệu tốt, thực phẩm tốt cho Dung Khiêm bồi bổ thân thể.

Số bạc Phong Kính Tiết để lại đủ cho nàng sử dụng. Nhưng một người luôn nghèo rớt như nàng, đột nhiên có không ít bạc, bắt đầu tiêu tiền linh tinh, trong cái thôn nhỏ nhỏ này cuối cùng đã dẫn đến phong ba.

Khi mấy người đàn ông rảnh rỗi trong thôn chạy đến trước cửa hô to trộm nuôi trai kiếm tiền không sạch sẽ, khi phụ nhân trong thôn hắt nước bẩn vào cửa, lải nhải nói số tiền nhà mình vất vả tích góp bỗng nhiên không tìm thấy, khi biểu thức đã chiếm sạch tài sản của phụ thân nàng chạy đến thảo luận vấn đề sở hữu của số tài phú chợt đến, khi trưởng thôn đại nghĩa lắm liệ, muốn mời nàng đến từ đường trong thôn nghiên cứu đức hạnh, Thanh Cô mới phát hiện, thế giới này so với tưởng tượng của nàng, càng đáng sợ hơn.

Nàng bị làm nhục, bị làm khó, bị thương tổn, bị vô số người mắng chửi, bị vô số người đẩy đến xô đi, giải thích của nàng chẳng ai tin, lời nàng nói chìm trong những tiếng chửi rủa, nhưng nàng vẫn kiên trì, không chịu giao bạc ra. Đó là tiền của Dung đại ca, là tiền chữa bệnh cho Dung đại ca.

Nàng hết tiếng này đến tiếng khác, đấu tranh vô lực.

Mà với tất cả, Dung Khiêm chỉ lãnh nhàn bàng quan, chẳng hề khuyên nàng một câu, cũng không ra một chủ ý cho nàng.

Cho đến một ngày nọ, mấy tráng hán trong thôn, sau vô số lời thanh minh đó là “tiền của Dung đại ca” của nàng, hô to một tiếng “Đã nam nhân kia thương phong bại tục, không biết liêm sỉ, cũng không biết là đồ làm điều phi pháp từ đâu đến, lời hấn đến từ đường giáo huấn một trận.” Khoảnh khắc đó, lại là người đáp như mây.

Thanh Cô kinh hoảng kêu to: “Đừng mà, cầu các người đừng mà, Dung đại ca bệnh rồi.”

Không ai để ý tới nàng, nam nhân trẻ tuổi trong thôn đều ủa đến gian nhà nhỏ trọ trọ kia, dưới tình thế cấp bách, nàng cầm một cây gậy lớn ngay tại chỗ, đuổi theo hô to: “Không cho các người đi.”

Sau đó là một cuộc đọ sức khiến mọi người khiếp sợ. Sau khi nàng một mình đánh mười mấy nam nhân bò lê bò cang, người toàn thôn chỉ trích nàng, làm nhục nàng, bức nàng giao món tiền lai lịch không rõ, đã thối lui như thủy triều. Ngay cả thân nhân của những người bị đánh cũng chỉ dám cười bồi, cẩn thận, nửa khom lưng, giống như tùy thời sẽ quỵ xuống, tận lực không phát ra tiếng, lời những người bị thương từ trước mặt nàng đi.

Thanh Cô ngỡ ngàng đứng tại chỗ, không biết hết thấy rốt cuộc phát sinh thế nào, không biết nàng làm sao lại có sức mạnh cường đại như vậy, không hiểu hết thấy tại sao xuất hiện trước mắt.

“Nhìn đi, rất nhiều chuyện, chính là đơn giản như vậy, chỉ cần cô có đủ dũng khí, chỉ cần cô có thể đi đối mặt, đi phản kháng, thì nhân thế này sẽ chẳng ai có thể làm nhục cô.” Tiếng cười thông dong của Dung Khiêm, lại mang theo niềm vui phát ra từ nội tâm.

Thanh Cô kinh hãi quay đầu, thấy Dung Khiêm đang đứng trước mặt, sự vui mừng lớn lao và kinh ngạc tốt cùng, đồng thời xung kích khiến nàng gần như ngất xỉu: “Dung đại ca, huynh khỏe rồi.”

Dung Khiêm mỉm cười: “Kính Tiết chẳng những là bằng hữu tốt, còn là một đại phu giỏi, sau khi y trị liệu giúp, ta đã khá lên rất nhiều, mấy ngày nay, cô bị người ta lôi ra khó dễ, ta ở trong nhà không ngừng luyện tập đứng dậy, bước đi, đưa tay, gấp ngón tay những động tác cơ bản này. Hôm nay vẫn là lần đầu tiên có thể tự mình đi lại, hơn nữa, cô xem...” Y gờ gờ nhánh cây chống bên tay trái “Không phải còn cần gậy sao?”

Thanh Cô tràn trề vui mừng: “Tại sao huynh không nói cho ta biết.”

Dung Khiêm cười rộ lên: “Nếu cô biết ta không phải là người không thể động đậy trước kia, không chừng đã chẳng kích nổi lòng căm phẫn này.”

Thanh Cô lấp bắp hỏi: “Ta làm sao lại có khí lực lớn như thế, ta làm sao có thể đánh ngã nhiều người như vậy?”

Dung Khiêm mang theo tâm tình khi trò đùa ác thành công, cất tiếng cười to. Phương pháp hô hấp y dạy cho Thanh Cô, chính là môn nội công tâm pháp cao minh nhất đương thời. Lại thêm Thanh Cô tâm tính thuần hậu, không nghĩ ngợi lung tung, học vào nhanh chóng hữu hiệu thần kỳ. Ngay cả lúc ngủ cũng bắt tri bất giác luyện tập nội công. Những ngày qua, tuy nàng không học chiêu thức ngoại công gì, nhưng nội lực đã khá thâm hậu. Tự nhiên liền thân cường thể kiện, khí lực mạnh, động tác mau lẹ, phản ứng linh hoạt, cảm giác nhạy bén.

Người ta đánh tới một quyền, nàng nhìn rõ mồn một, chỉ cảm thấy quá chậm, tùy tiện là có thể tránh thoát. Sau lưng có kẻ một cơn đánh lên, nàng nhĩ lực hơn người, xa xa đã nghe tiếng gió, đầu óc không cần nghĩ ngợi, thân thể cũng có phản ứng tự nhiên. Người ta đánh nàng không được, nàng một gậy đánh tới, động tác nhanh hơn rất nhiều so với người bình thường, khiến người khó lòng tránh né, mà sức mạnh lớn, càng đủ để một tráng hán trúng một kích, tức khắc ngã sấp, dưới tình huống đánh nhau với người thường như vậy, căn bản chẳng mấy may phải lo lắng.

Cứ thế, cuộc sống của Thanh Cô trong thôn đã hoàn toàn cải biến. Chẳng ai dám mắng nàng một câu nữa, đến cả lũ trẻ cũng bị người lớn nhiều lần cảnh cáo, không được đắc tội với nữ nhân đáng sợ đó.

Chẳng ai dám lãnh nhãn trừng nàng, chẳng ai dám chỉ chỉ trỏ trỏ nữa, người trong thôn xa xa nhìn thấy nàng, chỉ biết đi vòng đường khác, thật sự không cần thận chạm mặt ở gần thì cũng chỉ dám cúi đầu khom lưng cười nhường đường.

Biểu thức chiếm đất của phụ thân nàng cáo ốm với bên ngoài, hơn mười ngày liền không dám ra ngoài một bước.

Thanh Cô từ kinh ngạc, sợ hãi, đến mất tự tại, song nàng không hề đuổi theo giải thích, không hề nghĩ cách để người bình thường tiếp nhận nàng. Lúc này, người nàng lo lắng trước hết, chỉ là Dung Khiêm mà thôi.

Không có thời gian sửa nhà, nàng trực tiếp dùng số tiền vừa đủ, mua lại nhà của thôn nhân khá giàu có. Không thể nói xa hoa đẹp đẽ lắm, nhưng gian nhà ngói lớn trước sau bốn tiến (tiến: một đơn vị chia giới hạn trong nhà) lại thêm một cái sân không tính là nhỏ, vô luận thế nào, so với gian nhà tranh mưa dột gió lùa thì chung quy vẫn thích hợp cho người bệnh ở hơn.

Nàng bắt đầu mỗi ngày mua gà vịt thịt cá để Dung Khiêm bồi bổ thân thể, còn liên tiếp vào thành, mua quần áo tinh mỹ thư thái và những vật dụng sinh hoạt khác, cùng các loại dược liệu bổ thân, nhân sâm cho Dung Khiêm.

Thế nhưng, nàng chưa từng mua một thước vải, một món trang sức, chưa từng mua thêm thứ gì cho mình. Nàng ghi nhớ vững vàng, đây là tiền bằng hữu của Dung đại ca cho y chữa bệnh. Nàng ở trong gian nhà lớn là vì phải ở gần chăm sóc Dung đại ca, nàng ăn thức ăn giống Dung đại ca để y đừng cảm thấy không tự tại, vậy đã là chiếm tiện nghi lắm rồi, ngoài ra, nàng không chịu cho mình tiêu phí một đồng nào nữa.

Mà Dung Khiêm thì vẫn chỉ hờ hững nhận, chưa bao giờ khuyên can. Y dùng khoảng thời gian rất dài để thích ứng cuộc sống mới, dựa vào sức mạnh bản thân để đứng dậy, đi từng bước ra ngoài, dùng tay trái vịn vịn để làm việc. Những chuyện mà người bình thường thấy rất đơn giản, với y mà nói đều vô cùng gian nan.

Đến cả việc cầm đồ cơ bản nhất, y cũng không thể không nhiều lần luyện tập. Y mất hơn mười ngày, mới có thể miễn cưỡng dùng tay cầm đũa, ăn cơm với tốc độ đặc biệt chậm.

Y mất hai mươi ngày, mới có biện pháp dựa vào tay mình tự thay quần áo.

Y bảo Thanh Cô đổi hết những dụng cụ lớn nhỏ trong nhà thành chế phẩm gỗ không dễ vỡ, làm như vậy, cho dù tay y không cầm được mà đánh rơi, cũng sẽ không vỡ, y chỉ gian nan khom lưng tiếp tục nhặt.

Người mất một tay, vốn đã bất tiện hơn người bình thường, huống chi với thân thể y mà nói, động tác bình thường nào cũng là một loại gánh nặng.

Mà y, vẫn cứ mỉm cười, cho dù khi y kiên trì làm mấy chuyện đơn giản, bởi vì vất vả mà lưng dầm mồ hôi, bởi vì đau đớn mà run khe khẽ, nhưng y vẫn chỉ mỉm cười kiên trì, lần lượt lặp lại những động tác đơn điệu mà thất bại, đối lấy sự thuần thực chậm chạp, gian nan thành công.

Thanh Cô thường ở bên nhìn, bất giác lệ nóng doanh tròng, có khi nghẹn ngào, nhịn không được ngăn cản: “Dung đại ca, huynh không cần vất vả như vậy, có chuyện gì, huynh cứ phân phó ta làm là được.”

Trên trán Dung Khiêm chỉ có ý cười trong sáng: “Nha đầu ngốc, ta còn chưa vứt bỏ bản thân mà cô đã muốn bỏ ta rồi sao?”

Dung Khiêm tiến triển rất chậm, nhưng mỗi ngày đều đang tiến bộ. Khi y có thể miễn cưỡng tự rửa mặt chỉnh trang, cũng có thể đi lại khá tự do trong sân, y bắt đầu bảo với Thanh Cô, một người sống trên đời, phải có sự nghiệp của mình, công tác của mình, cuộc sống mới có thể có lạc thú.

Thanh Cô nghe mà hai mắt mơ mơ hồ hồ, xây xây xẩm xẩm, theo đuổi nhân sinh cao cấp như vậy, đối với Thanh Cô trước đó không lâu còn chẳng được ấm no, hiện tại lại chỉ toàn tâm săn sóc thân thể Dung Khiêm mà nói, là quá cao thâm.

Cuối cùng Dung Khiêm đành phải thất bại mà nói một lý do dễ hiểu nhất: “Miệng ăn núi lở, tuy Kính Tiết để lại không ít tiền nhưng thân thể ta suy yếu, thường phải dùng được liệu quý bồi bổ, mai sau số tiền này dùng hết thì phải làm thế nào? Dù sao cũng phải tìm việc làm kiếm tiền.”

Thanh Cô gật đầu lia lịa: “Ta đi...”

“Cô vẫn đi giặt quần áo, khiêng khiêng dọn dọn, làm đầy tớ cho người? Trong thôn vốn không có ai nhờ cô, cô lại mỗi ngày dùng một canh giờ để chạy, chạy đến thôn bên, tiền kiếm ra đủ mua một mẩu sâm sao?” Dung Khiêm trừng trừng nhìn.

Thanh Cô ngoan ngoãn cúi đầu thụ giáo, thắm hận bản thân ngu dốt, đành phải dùng ngón tay ra sức kéo chéo áo không nghe lời.

Dung Khiêm bực bội nói: “Tân chủ tự chấp chính, tiến hành đức chính, thiên hạ đã có khí tượng thái bình, trên quan đạo thông qua kinh thành, tất người qua lại không dứt. Những người này gió bụi mệt mỏi, đường xa vất vả, nếu ven đường có một ngụm trà mát để uống, cho luồng khí lạnh kia chảy vào tim phổi, chính là hưởng thụ thần tiên.”

“Hả... Ta...”

Dung Khiêm chẳng buồn nghe những lời tâm hoảng ý loạn của nàng: “Đi mua bàn ghế, ấm chén trà, ta dạy cô dùng trà gì, nấu thế nào, nắm giữ độ lửa ra sao, cam đoan khách đến như mây, thu nhập còn nhiều hơn những tiểu địa chủ bình thường.”

“Nhưng mà, ta vừa xấu vừa ngốc thế này, khách làm sao chiếu cố việc làm ăn, ta sợ ta làm không tốt...” Thanh Cô vừa sợ vừa vội, tay chân luống cuống, kích động không thôi.

Dung Khiêm nhíu mày: “Đi mua bộ quần áo mới, mua cây trâm bới tóc gọn lên, bản thân chỉnh đốn sạch sẽ gọn gàng, dựa vào sức lao động của mình để kiếm tiền, có gì là xấu, có gì là ngốc, có gì là không thể gặp người.”

Thanh Cô ngẩn ra, lại thấy Dung Khiêm dùng đôi mắt ẩn ẩn tức giận lạnh lùng trừng qua, trong lòng thoát tiên chấn động, sau lại là đau xót, do dự một hồi mới nói: “Nếu ta ngày ngày ở bên ngoài, huynh phải làm sao?”

Dung Khiêm cười cười: “Ta mấy ngày nay là luyện sông à? Cô không có một chút lòng tin nào với ta sao? Ta thật sự hoàn toàn không chăm sóc nổi mình?”

Thanh Cô vẫn do dự: “Nếu không thì ta mời một người về nhà chăm sóc huynh...”

Dung Khiêm sa sầm mặt, Thanh Cô tim nhảy dựng, vội vàng chữa: “Huynh đừng giận, ta đi thử một chút là được, bất quá...” Nghĩ nghĩ chung quy vẫn không yên tâm, vẫn nhịn không được dặn dò một câu “Huynh ở nhà một mình, phải cẩn thận mới được.”

“Biết rồi.” Dung Khiêm rất không kiên nhẫn liếc một cái, rõ là đông dài.

Cứ thế, bên quan đạo có thêm một quán trà nhỏ. Hôm đầu tiên Thanh Cô căn bản chẳng có lòng dạ nào buôn bán, luôn lo lắng Dung Khiêm ở nhà một mình xảy ra chuyện. Y đói chưa? Y mệt không? Y liệu có ngã không dậy nổi không?

Thái dương còn treo lơ lửng giữa không trung, nàng đã vội vàng thu quán, Dung Khiêm không chút khách khí mắng nàng xối xả, buổi tối giặt đến mức cơm cũng chẳng ăn.

Thanh Cô cầm bát cầu cả buổi, nước mắt cũng rơi mà Dung Khiêm vẫn chẳng thêm đếm xỉa.

Từ đó, Thanh Cô không còn dám về sớm nữa.

Mấy ngày đầu, Thanh Cô đặc biệt mất tự nhiên, chưa từng dám chủ động mời chào khách, cho dù có khách đến nàng cũng sợ hãi rụt rè, trả lời thì như muỗi, đôi tay chằm trà luôn run rẩy, chưa bao giờ dám ngẩng đầu nhìn người ta.

Mỗi ngày mang về mấy đồng tiền đáng thương như vậy, còn bị Dung Khiêm lãnh nhàn nhàn, mặt xanh xám, chẳng thêm đếm xỉa.

Không biết là vì sự lãnh đạm của Dung Khiêm đã kích phát ý chí chiến đấu của nàng, hoặc là thời gian đáng kể khiến nàng dần thành quen hết thảy. Nàng bắt đầu dám thản nhiên trả lời khách gọi, nàng bắt đầu có thể tiếp đón khách lai vãng một cách tự nhiên thành thạo. Nàng bắt đầu có thể thông dong thẳng thắn ngẩng đầu đối mặt với người lạ. Vì sự tự nhiên bình tĩnh trong động tác, sự thản nhiên tự tin trong đôi mắt, vết ban trong mắt mọi người kia cũng không còn chướng mắt như vậy nữa.

Thanh âm của nàng dần dần rõ ràng sáng ngời, đôi mắt nàng dần dần sáng sửa rực rỡ. Động tác của nàng càng ngày càng thuần thục nhanh chóng, mà việc buôn bán của nàng, cũng ngày một thịnh vượng.

Trà của nàng người uống qua đều khen ngon, người uống một chén muốn uống chén thứ hai, người uống một lần, lần thứ hai đi qua đây, cũng nhất định dừng chân ghé đến. Khách lui tới nhiều, tiếng nói cười nhiều, những người khách quen mặt nhiều lần quang lâm cũng nhiều.

Nàng bỗng nhiên phát hiện, hóa ra nàng không phải là sao chổi, lại có nhiều người muốn bắt chuyện với nàng như vậy. Hóa ra nàng không phải là kẻ cô độc bị người đời bài xích, hóa ra thế giới có thể náo nhiệt như vậy. Hóa ra nàng không phải là kẻ hoàn toàn vô dụng, hai bàn tay trắng, có rất nhiều khách quen thật sự bắt đầu dùng thái độ bằng hữu đối đãi. Hóa ra thế giới này, phần khích như thế, thú vị như thế. Mỗi ngày những người từ nam chí bắc, nói các loại tiếng địa phương, kể những chuyện vô cùng mới lạ, bất tri bất giác, tầm nhìn được mở rộng, kiến thức ngày một nâng cao.

Nàng lần đầu tiên phát hiện, hóa ra cuộc sống của người ta có thể muôn vẻ muôn màu, tràn ngập lạc thú như vậy.

Mỗi ngày ra quán đã biến thành chuyện vô cùng vui vẻ, cho dù không tính khoản thu nhập không nhỏ kia, chỉ bằng những đạt được của tâm linh này, đã đủ để bù cho hết thảy lao động của nàng. Về đến nhà, nàng luôn vội vã nói với Dung Khiêm hôm nay có chuyện gì thú vị, khách nhân nào đặc biệt, nghe được những chuyện mới mẻ thú vị gì, trông thấy những thứ tốt đẹp gì từ nơi khác.

Mà Dung Khiêm chỉ mỉm cười lắng nghe. Buổi tối, nường ánh đèn mờ mờ, Dung Khiêm chưa bao giờ gián đoạn, dạy nàng biết chữ đọc sách và một số kỹ xảo tính toán phổ thông. Học xong, cùng nhau ở trong sân, ăn bánh ngọt nàng tự mình vào thành mua về, uống trà nàng tự tay pha, ngắm nhìn sao trời, nghe mùi cỏ cây trong bóng đêm, nhân nhả tán gẫu vài câu, nghe Dung Khiêm kể chuyện trên trời, truyền thuyết về những vì sao.

Mà khi nàng vắng nhà, Dung Khiêm ở nhà tiếp tục việc luyện tập của mình, y muốn tự mình rời giường, mặc quần áo, rửa mặt, những việc đơn giản này, y thường phải làm hơn nửa canh giờ mới có thể thành công, y thậm chí tự nấu cơm, sau đó mang đồ ăn còn nóng hổi tới cho nàng. Làm một bữa cơm bình thường, y cần thời gian làm năm sáu bữa cơm của người thường. Sau khi về nhà, quét tước cả đình viện phòng ốc, kể đó làm cơm chiều, chờ nàng về.

Hết thảy những công việc bình thường này, nguyên nhân bởi vì thân thể y, khiến y phải dùng hết mỗi một phân thời gian, không được rảnh rỗi một chút, nghỉ ngơi một chút. Song y vẫn không hề để tâm.

Mỗi tối nàng về đến nhà, đều có thể trông thấy y đầu vuốt mồ hôi, cùng nụ cười bình yên trên mặt, mà nàng luôn hết lần này đến lần khác, vì hết thấy bình phàm mà phổ thông này, vội vàng cúi đầu, chỉ sợ y thấy nàng, vào khoảnh khắc này, lệ tràn mi mắt.

Bắt đầu từ bao giờ, nàng không còn khuyên y đừng ưu sầu, bắt đầu từ khi nào, nàng thật sự hoàn toàn lý giải, nguyên nhân y làm như vậy. Vô luận vất vả thế nào, vô luận trả giá gian khổ cỡ nào, vô luận làm công việc bình thường đơn giản thế nào. Nhưng mà, dùng đôi tay mình, dùng sức lao động bản thân để hoàn thành, không lùi bước, không trốn tránh, không ngại khó, không lo âu, vĩnh viễn không vứt bỏ bản thân, vĩnh viễn không vứt bỏ cuộc sống.

Dung Khiêm chưa từng nói cho nàng một câu đạo lý lớn như vậy, nhưng nàng nhìn trong mắt, liền ghi tạc trong lòng.

Vì thế Thanh Cô càng thêm nỗ lực làm việc, trà quán nhỏ nhỏ, vậy mà khách đến như mây. Thu nhập của nàng có khi cao tới mức chính nàng cũng không dám tin. Tiền trà tuy có hạn, khách quá nhiều, không ngừng chồng lên, thành ra cũng không ít. Quan trọng hơn là những người lui tới kinh thành, có rất nhiều phú thương hoặc quý nhân. Cho dù bách tính bình thường cũng phần lớn là gia đình trung lưu, khá có gia tư. Được giải khát, được uống cam tuyến, trong lòng khoan khoái. Quán chủ lại ôn hòa nhiệt tình, tiếp đón chu đáo, khiến người có cảm giác như gọi trong gió xuân. Vì thế tiền thưởng bất tri bất giác ngày một nhiều hơn. Phú thương ra vào kinh thành, hoặc quan viên lui tới kinh thành, những người này một khi ra tay, số lượng luôn không nhỏ.

Thanh Cô lại dần có chút khí tượng tiểu phú. Song số tiền kiếm được bằng chính sức lao động của mình này, nàng vẫn không chịu dùng bữa một đồng. Nàng không mua son phấn, không thêm trang sức, tối đa là sau khi bị Dung Khiêm bắt măn cảm rằm hai câu, đi cắt vài thước vải thô may quần áo mới.

Nàng cẩn thận tích góp tiền, vào lúc đêm khuya, một mình lặng lẽ trên giường, dùng phép tính Dung Khiêm dạy, tính xem mình có tổng cộng bao nhiêu tiền, đoán xem về sau lại có thể kiếm bao nhiêu.

Số tiền này, tương lai đều phải giữ lại dự phòng, không thể phung phí lung tung.

Người tài ba như Dung đại ca, tương lai, rồi có một ngày sẽ phải đi thôi. Nếu y phải đi, ta phải để y biết, ta cũng có tiền, ta vẫn có thể làm việc, ta vẫn có thể sống rất tốt, ta muốn để y cao hứng an tâm mà đi, không cần vương bận vì ta, nhọc lòng về ta. Nếu...

Nếu... Nếu mà y có thể không đi, như vậy... Về sau sẽ còn cần rất nhiều thuốc bổ, nếu có cơ hội, ta vẫn phải tìm đại phu tốt nhất trị thương cho y, tiền này nhất định phải giữ lại, hơn nữa tương lai... Tương lai nói không chừng, còn phải giúp Dung đại ca cưới một cô vợ, mua sắm đàn hoàng.

Nàng một mình trộm nghĩ trộm mỉm cười, nhưng mà vào lúc đêm khuya, nước mắt rơi lên gối, chẳng ai nhìn thấy, ngày hôm sau nàng lại tươi cười khoái hoạt, dùng thanh âm sang sảng nói chuyện với Dung Khiêm, cao hứng ra quán.

Cuộc sống cứ thế tiếp tục, ra quán, bán trà, thu tiền trà, được tiền thưởng, song chưa có lần nào tiền thưởng nhận được lại nhiều như vậy, quý trọng như vậy.

Thanh Cô kinh ngạc nhìn thỏi vàng trong tay, thật sự quá quý giá, khiến người bất an, khiến người không dám cứ thế nhận lấy, đang lúc kinh hoảng, chợt nghe tiếng Dung Khiêm gọi.

Đúng rồi, đang là sau Ngọ, đây là thời gian Dung đại ca đưa cơm mỗi ngày.

Nàng mừng rỡ quay người nói: “Dung đại ca, huynh tới thật đúng lúc.”

19. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 19: Đương Diện Vuột Mất

“Dung đại ca, huynh xem, tiền thưởng của vị khách kia lại là một đĩnh vàng, tiền thưởng này quá nặng, ta không nhận nổi, huynh giúp ta đuổi theo trả y đi.” Thanh Cô một tay chỉ nhóm Yên Lắm ba người đang đi xa dần, một tay giơ vàng, nói rõ ngọn nguồn sự kiện với Dung Khiêm. Lại không chú ý đến Dung Khiêm căn bản chẳng chú tâm nghe nàng nói, chỉ cau mày nhìn bóng dáng ba người kia, khẽ quả một tiếng: “Cải trang vi hành, thật là hồ đồ.”

Thanh Cô đang mãi nói, chỉ nghe Dung Khiêm lẩm bẩm một câu, cũng chẳng nghe rõ, chỉ hử một tiếng: “Huỳnh nói gì?”

“Không có gì.” Dung Khiêm phục hồi tinh thần, nhận đỉnh vàng kia từ tay Thanh Cô “Cô cũng rõ là nghĩ không thoát. Người ta nhiều tiền quá, mang trên người một phát sợ, cô giúp y gánh một chút không được sao? Một chút tinh thần giúp người làm vui cũng chẳng có. Cô không vui ta vui, ta giữ lại mua thêm mấy lạng nhân sâm cũng được.”

“Hả!” Thanh Cô hơi ngậy ra, miệng mở không ngậm lại, hiển nhiên đối với hành vi chỉ vì cái lợi trước mắt, tham tài hám tiền của Dung Khiêm, cảm thấy cực không hiểu và cực không chấp nhận.

Dung Khiêm lại chẳng có tâm tình giải thích, tiện tay đẩy nạng: “Còn thất thần làm gì, có khách đang gọi kìa.”

Thanh Cô ngẩn ra, lấy lại tinh thần, mới phát giác có ba bốn người khách đang kêu thêm trà. Nàng trước nay không giỏi ứng phó kỳ biến, Dung Khiêm đã cầm vàng đi, nàng cũng chẳng nghĩ nhiều, chẳng quản nhiều nữa, quay đầu đáp một tiếng rồi vội vàng đi tiếp khách.

Dung Khiêm cúi đầu nhìn vàng trên tay, quay thối vàng lại, thấy mặt sau có khắc bốn chữ “Vũ nội trình tường”, lại thở dài lắc đầu, thật là một Hoàng đế ngu ngốc không hiểu chuyện, vàng đại nội ngự dụng đều có ký hiệu, sao dám tùy tiện ném trong dân gian như vậy, Sử Tịnh Viên rốt cuộc còn trẻ, nhưng Phong Trường Thanh chung quy vẫn là người lão thành, sao cũng để y làm càn.

Chợt động lòng, như có sở cảm, y đột nhiên ngẩng đầu, thấy trong ba người phía trước kia đã có một người bỗng nhiên quay lại, đôi mắt sáng ngời, khéo thế nào lại vừa vận dụng phải y.

Rời trà quán, Yên Lãm ba người dẫn ngựa chậm bước, thông thả hướng về kinh thành.

Yên Lãm đột nhiên nói: “Qua nửa tháng nữa, Lạc Xương công chúa sẽ đến, bảo nội phủ chuẩn bị sẵn sàng, không thể có chút chậm trễ, công chúa vừa đến, việc đại hôn có thể tiến hành, Tịnh Viên ngươi nhớ phải báo cho Lễ bộ, bắt đầu lo liệu từ bây giờ.”

Sử Tịnh Viên hơi ngẩn ra: “Hoàng thượng ngài đã quyết định.”

“Con gái tân nhiệm Tần vương cũng đã lên đường, chẳng lẽ ta còn có thể bảo người đưa nàng trở về, hơn nữa cuộc hôn nhân này có lợi cho cả hai nước chúng ta.” Yên Lãm cười lạnh lùng “Ta vừa tự chấp chính, tuy nói Dung tướng để lại cho ta danh tướng thiết quân cùng quốc khổ sung túc, nhưng muốn chân chính thống phục lòng thần tử, còn cần thời gian. Sau khi Dung tướng bỏ vị, Đại Yên ta mất đi người chấn nhiếp chư quốc. Những nước hổ lang đó vị tất không khinh ta còn trẻ, ngấp nghé non sông tươi đẹp ta. Đại Yên ta tuy không sợ cường địch, nhưng nếu phân tranh nổi lên, chiến họa liên miên, tử thương khắp nơi, chịu khổ đều là bách tính.”

Y thở dài khe khẽ “Vừa rồi, ngươi đã thấy nhiều những nói cười, nhiều những khoái hoạt như vậy, làm quân chủ, chẳng lẽ ta không nên bảo hộ phân an bình tự tại này sao?”

Sử Tịnh Viên buồn bã không nói gì, hoặc là náo nhiệt vui vẻ trên trà quán kia, hoặc là những lời vô tâm của quán chủ nho nhỏ ấy, mới rốt cuộc khiến quân chủ vẫn do dự không định, đưa ra quyết định, song không biết vì sao, y chẳng hề cảm thấy vui vẻ, chỉ thấy bi thương.

“Kết thông gia cùng Cường Tần, kết minh hỗ trợ, đoạn tâm hổ lang tứ phương, với Đại Yên ta, có lợi vô hại. Mà Tần quốc...” Yên Lãm cười khẩy “Tân vương tử còn đang chinh phạt Sở quốc, tiên quân đột nhiên bạo tử. Tân nhiệm Tần vương thậm chí không đợi tam đệ mình chạy về chịu tang đã vội vàng đăng cơ. Một nhánh quân đội tinh nhuệ nhất Tần quốc đang nằm trong tay Tần Húc Phi, nửa Đại Sở quốc cũng nằm dưới sự quản lý của Tần Húc Phi. Tân nhiệm Tần vương cuống cuống phát chiếu thư, mọi việc đất Sở đều do Tần Húc Phi tự quyết. Rõ ràng là đem Sở quốc bị đánh hạ thưởng cho Tần Húc Phi, Tần quốc không được một xu một hào, chỉ cầu Tần Húc Phi đừng về nước tranh đoạt vương vị. Vị tân Hoàng thượng này sợ tam đệ nhà mình đến lợi hại, dù đã như thế vẫn thấy không đủ, lại đem con em mình gả đến các cường quốc, tang cha còn chưa qua đã vội vàng lo hỉ sự, để liên kết các quốc, củng cố thế lực, xóa tan ý niệm về nước của Tần Húc Phi.”

Sử Tịnh Viên cười khở: “Cho nên chúng ta bên này còn chưa đáp ứng, y đã vội vàng vàng đưa nữ nhi lên đường, rõ là mất hết mặt mũi Cường Tần đường đường.”

Yên Lãm cười cười nhàn nhạt: “Người này tuy bất kham, chung quy vẫn là người đứng đầu Cường Tần, Tần quốc xưng bá nhiều năm, căn cơ thâm hậu, không phải tiểu quốc bình thường có thể so. Tần Húc Phi tuy là anh hùng ngút trời, nhưng cục diện Sở quốc đến nay vẫn hỗn loạn chưa định, y vị tất thoát thân về nước được, hơn nữa người này nếu thật là hào kiệt ngút trời, tự có chí khí lớn không như phạm tục. Cùng với về nước, huynh đệ đánh nhau, khiến chính cục Tần quốc hỗn loạn, không đứng cho nước khác cơ hội, ngược lại chẳng bằng một chi lực, mở ra một thiên địa mới toanh, cơ nghiệp kinh thế, mới không phụ tấm thân bầy thước của một nam nhi tốt.”

“Cho nên...”

“Cho nên, ngại vàng của tân nhiệm Tần vương, mười phần hết tám phần có thể ngồi yên, thông gia cùng Tần, là cách tốt nhất để Yên quốc càng thêm yên ổn phồn vinh.”

Hai người họ chuyên tâm nghị luận cuộc hôn sự của người chủ tử vận trình Yên quốc, không chú ý tới Phong Trường Thanh vẫn như có suy tư, từ đầu chí cuối chưa nói tiếng nào. Khi họ trò chuyện, nhìn như lơ đãng quay đầu, trông về phía trà quán, sau đó ánh mắt chợt ngưng, rốt cuộc không thể chuyển dời.

Từ sau khi đến gần trà quán, nhìn rõ Thanh Cô, Phong Trường Thanh vẫn luôn cảm thấy ngạc nhiên khó hiểu. Vô luận nhìn thế nào thì đó cũng chỉ là một nữ tử bình thường. Thế nhưng khoảng cách giữa một lần hít và thở rất dài, như có nội lực cực kỳ thâm hậu. Hắn vẫn cẩn thận chú ý hành động của Thanh Cô. Hơn nữa nghiêm túc quan sát hai tay nàng, tuy nhiên trên đôi tay bởi vì đã làm quá nhiều việc nặng mà chai sần kia, lại vô luận nhìn thế nào cũng không ra dấu hiệu từng luyện công.

Hắn thân gánh an nguy của Hoàng đế, tất nhiên không dám lơ lỏng, buộc phải ngằm nâng chuôi kiếm, đứng sau lưng Yên Lãm, chỉ cần hơi có bất thường là có thể ra tay tức khắc. Lúc này tuy theo Yên Lãm về thành, trong lòng nhớ tới nhịp hô hấp kỳ dị kia của Thanh Cô, rốt cuộc không thể yên tâm, không cảm nổi lòng, quay người lại muốn nhìn quán chủ kỳ quái kia lần nữa, nhưng tuyệt đối không ngờ, lần này ngoài nhìn tầm mắt trông thấy lại là Dung Khiêm lâu ngày không gặp.

Ánh mắt hai người vừa chạm, đều thoáng chấn động.

Mắt thấy trong mắt Phong Trường Thanh nở rộ vẻ vui mừng khôn xiết, ánh mắt Dung Khiêm thoáng ngưng, sau đó bên môi lộ chút ý cười, nhìn Phong Trường Thanh lắc đầu.

Phong Trường Thanh hơi nhíu mày, trong mắt lộ vẻ cầu khẩn.

Dung Khiêm lại vẫn mỉm cười, từ từ lắc đầu, vẻ mặt kiên định không nói nên lời.

Phong Trường Thanh cùng y đối thị chỉ một chớp mắt ngắn ngủi, trong mắt rốt cuộc lộ vẻ thoải mái, hắn tận lực tự nhiên quay người, không dấu vết mà theo Yên Lãm và Sử Tịnh Viên tiếp tục bước về trước.

Yên Lãm nhíu mày, mặc dù đang bàn chuyện hôn nhân, trên mặt lại không thấy có vẻ vui mừng, thần sắc ngược lại thoáng bi thương, giống như vì thứ gì đó vĩnh viễn mất đi trong sinh mệnh không thể tìm về mà cảm thấy đau đớn.

Mà Sử Tịnh Viên cũng vẻ mặt lo âu, chú ý hỉ nộ của Yên Lãm.

Hai người đều đắm chìm trong cảm xúc suy nghĩ của mình, rốt cuộc hoàn toàn không chú ý đến một loạt động tác quay đầu, chấn động, ngoài nhìn của Phong Trường Thanh.

Trong lòng Phong Trường Thanh cũng thần nhiên, chẳng hề có chút cảm giác tội lỗi nào. Hắn cố nhiên hy vọng Dung Khiêm có thể hiện thân, nhưng Dung Khiêm đã không bằng lòng, hắn cũng chẳng muốn cưỡng bức. Trong lòng hắn, Dung tướng có hàng loạt đại ân, há có thể cưỡng ép, huống chi, với khả năng và sự cao thâm khó lường của Dung tướng, y đã không muốn hiện thân, nếu mạnh mẽ vạch trần, chỉ sợ y tùy thời sẽ bỏ đi, từ đây vô tung vô tích. Hiện giờ y quanh quần kinh giao không chịu rời xa, chắc là không thể yên tâm về Hoàng thượng, vẫn phải ở gần bảo vệ, đã như thế, sao không để hết thấy như cũ, về sau có rảnh lại lên đến tìm. Tin rằng Dung tướng ở ngay cạnh kinh sư, dù quốc gia có phân loạn gì, bệ hạ có tai kiếp gì, y cũng tuyệt không khoan tay đứng nhìn.

Có ý nghĩ như vậy, lừa dối quân thượng hẳn tự nhiên lừa thật yên dạ yên lòng, tuyệt không mảy may chột dạ.

20. Thả Dung Thiên Hạ - Chương 20: Tạc Thị Kim Phi

Dung Khiêm đứng tại chỗ, nhìn Yên Lãm không hề biết rõ tình hình cứ thế đi về phía trước, hoàng thành cao lớn hùng vĩ phương xa, tôn trời xanh mây trắng, giữa thanh sơn vô hạn này, lại cũng xa xôi mỹ lệ hết như một bức tranh.

Bên cạnh lại là nhiệt nhiệt náo náo nói nói cười cười, phàm trần nhân yên, thế tục phong hoa chân chính. Y dời mắt, nhìn Thanh Cô vội trước vội sau, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn y mà cười. Trên trán mướt mồ hôi, trên mặt toàn là vẻ thỏa mãn.

Đi xa chính là ngày hôm qua của y, bên cạnh chính là ngày hôm nay của y, cái gì nên bỏ xuống, cái gì nên quý trọng, chẳng lẽ y lại không thể phân biện?

Y ngẩng đầu, nhìn trường thiên mệnh mông, nở nụ cười, sau đó quay người đi về phía trước, phía trước, có nhà của y, căn nhà kia của y với Thanh Cô, không hề lớn, lại rất ấm áp, không hề xa hoa, lại rất tự tại.

Bỏ ta đi mất, ngày hôm qua chẳng sao giữ được.*

Yên Lãm chậm bước đi về trước, tinh thần ung dung, nhẹ nhàng hỏi: “Tịnh Viên, nghe nói Lạc Xương công chúa vừa mãn mười ba tuổi, đúng không?”

“Vâng.”

Y gật đầu: “Khi nàng đến kinh thành, nếu ta bận triều chính, nhớ nhắc ta bớt thời gian đi thăm. Nàng dù sao còn nhỏ như vậy đã phải bỏ lại phụ mẫu, rời xa cố quốc, đến gả cho một nam tử chưa gặp bao giờ, có lẽ trong lòng cũng chẳng dễ chịu gì.”

Ánh mắt y sâu nào đau buồn, không như thiếu niên có thể có: “Gọi là vương tử công chúa, trước vận mệnh quốc gia, cũng chẳng qua như thế, ta và nàng kỳ thật không hề khác nhau.”

Sử Tịnh Viên cúi đầu, nhỏ giọng đáp: “Vâng”, không biết vì sao mà trong lòng bị thương. Hoàng thượng cùng lớn lên với y, từ khi nào đã có thể quan tâm mà nghĩ cho người như vậy. Thời gian thiếu niên hào hứng như thế, lại một mực thận trọng như vậy, tại sao y chỉ cảm thấy khó chịu.

Yên Lãm nở nụ cười nhẹ nhàng, cho dù đáng tươi cười không hề có nét gì là vui vẻ. Y quyết tâm, bất luận công chúa Tần quốc nhỏ tuổi ấy tương mạo thể nào, tính tình ra sao, y đều sẽ rất tốt với nàng, chăm sóc nàng, bảo vệ nàng. Đã quyết định cưới nàng thì phải làm hết trách nhiệm của một trượng phu, dù rằng bản thân y, kỳ thật cũng chỉ là một đại hài tử.

Đã từng, có một người, vào lúc chia tay, muốn y làm một Hoàng đế tốt, làm một người vui vẻ.

Y tuy rằng không thể vui vẻ được nữa, chí ít có thể làm một Hoàng đế tốt, có thể bảo hộ quốc gia của y, con dân của y, bảo hộ mỗi một người bên cạnh. Y từng hồ hởi sơ ý như vậy, từng tự cho là đúng như vậy, y từng chỉ biết tự xót tự thương tự oán tự thán như vậy, lại chưa từng nghĩ cho người khác, về sau sẽ không bao giờ như vậy nữa. Vô luận thế nào, y cũng không muốn mất đi bất kỳ ai bên cạnh nữa, vô luận thế nào, y cũng không thể để bất kỳ ai bên cạnh vì y mà chịu ủy khuất, bị thương tổn nữa.

Bởi vì mất đi quá quan trọng, cho nên mới phải quý trọng gấp đôi mọi thứ sau đó.

Y ngẩng đầu, nhìn không trung mệnh mông, dùng tư thế này che giấu ánh mắt đột nhiên nóng lên kia.

Sau này, y không bao giờ có thể vui vẻ nữa, nhưng y thề, y nhất định, nhất định, sẽ làm một Hoàng đế tốt, cho nên...

Y nhắm mắt, hơi thê lương hơi bi thương, hơi tự giễu mà nở nụ cười.

Làm rối lòng ta, ngày hôm nay thật lắm ưu phiền.

Dung Khiêm đi về trước, hiện tại y đã có thể không cần dùng gậy gỗ hoặc cành cây làm gậy, nhưng tốc độ đi lại của y so với người bình thường thì phải chậm gấp đôi có thừa.

Yên Lãm đi về trước, có lẽ muốn hưởng thụ sự tiêu dao còn lại không bao nhiêu trong sinh mệnh, cho nên y không cười ngựa, cũng không đi nhanh, cứ thế dạo bước mà đi, chậm rãi hướng về hoàng thành.

Dung Khiêm biết Yên Lãm đang ở ngay đằng sau, y biết chỉ cần vừa quay đầu là có thể nhìn thấy người kia, chỉ cần vừa lên tiếng là có thể gọi người kia lại, nhưng mà y vẫn đi về trước, từ đầu chí cuối, không hề quay đầu một lần, cũng chẳng gọi một tiếng.

Yên Lãm đi về trước, hướng đến kinh thành của y, hoàng cung của y, lồng giam của y, y không biết phía sau, có một người mà y dùng cả sinh mệnh muốn truy tìm, đang dần đi xa, cho nên y cũng không quay đầu, không muốn quay đầu. Hết thấy trong quá khứ, sớm đã chẳng thể vãn hồi, việc y có thể làm, vãn vẹn chỉ là cực lực nhìn về phía trước, đi về phía trước.

Cứ thế, hai người, đi về hai phương hướng, dù rằng tốc độ đều chậm chạp như vậy, nhưng chung quy càng lúc càng xa càng mất dấu, cho đến khi bất kỳ người nào quay đầu cũng đều chẳng nhìn thấy bóng dáng đối phương, tung tích đối phương nữa.

Lúc này, Tần quốc tân vương đăng cơ không quá ba tháng, tam vương tử Tần Húc Phi đánh hạ kinh thành Sở quốc bắt sống Sở vương chỉ có bốn tháng. Đại Sở quốc từng hiển hách một thời đang rơi vào hỗn chiến cát cứ của các thế lực quân đội lớn nhỏ, bách tính khổ không nói nổi.

Lúc này, Yên quốc tân quân trẻ tuổi mới tự chấp chính được hơn nửa năm.

Lúc này, cách Phương Khinh Trần vì cứu Phó Hán Khanh mà khuấy tung cả thiên hạ, vô số quốc gia bay loạn xạ, cách Dung Khiêm và Yên Lãm gặp lại lần nữa, còn phải chờ rất lâu rất lâu.

Nửa tháng sau, Tần quốc Lạc Xương công chúa đến Yên. Lại hơn một tháng nữa, Yên chủ đại hôn, phong con gái vua Tần Lạc Xương làm hậu. Sau một năm, Yên Lãm trong vòng năm tháng, trước sau sắc phong bốn phi tần, đều là tiểu muội hoặc ái nữ của trọng thần trong triều, chư hầu địa phương Tần quốc.

Hai năm sau, trong Yên cung lại trước sau có ba cung nữ bình thường hạnh thừa ân lộ, phong làm quý nhân.

Song vào năm thứ ba chủ chính, sau khi đại thần theo thông lệ nhắc tới việc tuyển tú, Yên Lãm lại ban chiếu toàn quốc, thề trong những năm sinh thời, tuyệt không được cách mỗi ba năm, tiến hành việc tuyển tú trong dân gian để tuyển hành vi nhiều dân.

Chiếu thư trước nay chưa từng có này, nháy mắt truyền khắp chư quốc, hành động kỳ lạ của vị thiếu niên đế vương này, trở thành một trong vô số câu đố mà các nhà sử học đời sau không sao giải được.

Và lúc này, thiên hạ bởi vì Phương Khinh Trần mà phân loạn không ngớt, cục diện chư quốc biến đổi. Yên Lãm cuối cùng mới dưới tình huống không hề chuẩn bị, gặp được người ly biệt nhiều năm, lại ngày đêm chưa một khắc quên đi là Dung Khiêm.

Chỉ là đêm qua cự mộng, sáng nay tân sinh, vắng sự rành rành, tiền trần mờ mịt, con đường tương lai, rốt cuộc không ai có thể nhìn rõ.

*Đây là câu thơ trong bài Tuyên Châu Tạ Diễn lâu tiễn biệt Hiệu thư Thúc Vân của Lý Bạch

Khí ngã khứ giả

Tạc nhật chi nhật bất khả lưu

Loạn ngã tâm giả

Kim nhật chi nhật đa phiên ưu

Trường phong vạn lý tổng thu nhận

Đối thử khả dĩ hàm cao lâu

Bồng lai văn chương Kiến An cốt
Trung gian Tiểu Tạ hựu thanh phát
Cụ hoài hứng dật tráng tứ phi
Dục thưởng thanh thiên lâm minh nguyệt
Trừu đao đoạn thủy thủy cánh lưu
Cử bôi tiêu sầu sầu cánh sầu
Nhân sinh tại thế bất xứng ý
Minh triều tản phát lộng biên chu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-lau-truyen-thuyet-quyen-2-tha-dung-thien-ha>